

การศึกษาเปรียบเทียบ นโยบายพรรคการเมืองในต่างประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

คำชี้แจงของผู้วิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้เปิดศักราชใหม่ในการจัดการศึกษาของประเทศไทย ในแง่ของการจัดรูปแบบการบริหารจัดการ ที่ให้มีการรวมหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท การศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ไว้ภายใต้หน่วยงานเดียว ซึ่งจะมีผลให้มีการรวมอำนาจรับผิดชอบของฝ่ายการเมือง ซึ่งแต่เดิมเคยแบ่งออกเป็นของรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย เอาไว้ภายใต้กระทรวงเดียว คือ กระทรวงศึกษาธิการ ศาสนาและวัฒนธรรม

การเพิ่มอำนาจ บทบาทและหน้าที่ของพรรคการเมืองที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการจัดการศึกษาแห่งชาติ จะมีประสิทธิภาพและบังเกิดผลสมบูรณ์ นอกเหนือไปจากฝ่ายผู้ปฏิบัติ คือ บรรดาข้าราชการประจำทั้งหลายแล้ว พรรคการเมืองเป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง

ในต่างประเทศที่มีการพัฒนาการศึกษาถึงระดับที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก พรรคการเมืองที่เฝ้าติดตามปัญหาที่เกิดขึ้น มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองเห็นความสำคัญของรากแก้วในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ย่อมสามารถจะกำหนดนโยบายการศึกษาว่าจะให้ประเทศเดินไปในแนวใด เพื่อให้มีมาตรฐานสูง มีโครงการใหม่ ๆ ตลอดจนเป็นหลักประกันว่าจะมีเงินงบประมาณสนับสนุนอย่างเต็มที่

ผู้เสนอรายงานขอขอบคุณ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาและเจ้าหน้าที่ ที่ได้กรุณาจัดหาข้อมูลนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองต่าง ๆ ใน 9 ประเทศ มาให้ทำการศึกษาไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ยศวดี บุญเกียรติ

สถาบันนโยบายศึกษา

สารบัญ

	หน้า
คำชี้แจงของผู้วิจัย	I
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	II
บทที่ 1 : ที่มาของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	1
ขอบเขตของการวิจัย	2
วิธีการและขั้นตอนของการวิจัย	3
ผลการประมวลข้อมูล	4
บทที่ 2 : นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองต่าง ๆ	14
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองสหรัฐอเมริกา	14
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองสหราชอาณาจักร	26
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองแคนาดา	33
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองออสเตรเลีย	35
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองนิวซีแลนด์	43
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองเยอรมันนี	55
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองญี่ปุ่น	61
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองสิงคโปร์	64
นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองมาเลเซีย	66
บทที่ 3 : การเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาพรรคการเมืองต่างประเทศ	70
ผลวิเคราะห์การศึกษา และข้อสรุปการศึกษา	81
บทที่ 4 : ข้อเสนอแนะ	95
เอกสารอ้างอิง	

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

1. ที่มาของการวิจัย

ในประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมาเป็นเวลานาน มีพรรคการเมืองที่เข้มแข็งและต่อเนื่อง การประกาศนโยบายพรรคในเรื่องการศึกษาถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในกระบวนการหาเสียงเลือกตั้ง ประชาชนอาจจะสนับสนุนพรรคใดพรรคหนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่ยอมขึ้นกับว่านโยบายของพรรคนั้น ๆ ตรงกับความต้องการของประชาชน และหนึ่งในความต้องการพื้นฐานของประชาชนคือการได้รับการศึกษาที่ดี กว้างขวางและทั่วถึง ทั้งในรูปของการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาปอสูมวัย และการศึกษาตลอดชีพ

ดังนั้น การนำนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศมาศึกษาวิจัย จึงเป็นเรื่องที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะทำให้รู้ว่าประเทศอื่น ๆ นั้น มีนโยบายการศึกษาในเรื่องอะไรบ้างแล้ว ยังสามารถจะมองเห็นแนวโน้มในการจัดการศึกษาของประเทศต่าง ๆ ได้อีกด้วย

การศึกษานี้ จะเป็นการดำเนินงานจากเอกสารข้อมูลในเรื่องนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองต่าง ๆ ใน 9 ประเทศ ที่ได้ทำการสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต ได้แก่

1. ประเทศสหรัฐอเมริกา

- นโยบายของพรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของประธานาธิบดีบิล คลินตัน
- นโยบายของรองประธานาธิบดีอัล กอร์
- นโยบายของพรรครีพับลิกัน [Republican Party : RP]
- นโยบายของนายจอร์จ บุช ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2000

2. ประเทศสหราชอาณาจักร

- นโยบายของพรรคแรงงาน [Labour Party : LP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคอนุรักษนิยม [Conservative Party : CP]
- นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP]

3. ประเทศแคนาดา

- นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP] (พรรครัฐบาล)

4. ประเทศออสเตรเลีย

- นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคเนชันแนล [National Party : NP]
- นโยบายของพรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP]

5. ประเทศนิวซีแลนด์

- นโยบายของพรรคแรงงาน [Labour Party : LP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคเอชซีที [ACT]

6. ประเทศเยอรมันนี

- นโยบายของพรรคโซเชียลเดโมแครติก [Social Democratic Party : SPD] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคคริสเตียนเดโมแครต [Christian Democrat Party : CDP]

7. ประเทศญี่ปุ่น

- นโยบายของพรรคลิเบอรัลเดโมแครติก [Liberal Democratic Party : LDP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคเดโมแครติกแห่งญี่ปุ่น [Democratic Party of Japan : DP]

8. ประเทศสิงคโปร์

- นโยบายของพรรคพีเพิลแอคชั่น [People Action Party : PAP] (พรรครัฐบาล)
- นโยบายของพรรคเนชั่นแนลโซลิดาริตี [National Solidarity Party : NSP]

9. ประเทศมาเลเซีย

- นโยบายของพรรคเดโมแครติกแอคชั่น [Democratic Action Party : DAP] (พรรคฝ่ายค้าน)

การศึกษานโยบายของพรรคการเมืองต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ใช้วิธีสรุปย่อเฉพาะใจความและจัดหมวดหมู่แยกประเภทตามหัวข้อของพรรคการเมืองนั้น ๆ แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกันเฉพาะของพรรคการเมืองในประเทศเดียวกัน

จากนั้น จึงได้นำเฉพาะหัวข้อของนโยบายการศึกษาของทุกพรรค ทุกประเทศ มาทำการเปรียบเทียบกันในตาราง เพื่อให้มองเห็นชัดเจนว่า ในประเด็นใด มีพรรคใด ในประเทศใดบ้างที่กำหนดไว้ในนโยบายการศึกษาของตน

การเปรียบเทียบในแบบตารางนี้ ทำให้เห็นชัดเจนว่าประเด็นใดที่เป็นเรื่องที่พรรคการเมืองในทั้ง 9 ประเทศให้ความสนใจและกำหนดเป็นนโยบายมากที่สุด และประเด็นใดมีพรรคที่กำหนดให้เป็นนโยบายน้อยที่สุด

2. ผลการประมวลข้อมูล

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ เป็นหัวข้อที่ได้รับความนิยมบรรจุไว้ในนโยบายพรรคมากที่สุด โดยมี 16 พรรคการเมืองมีนโยบายในเรื่องนี้ในประเด็น ซึ่งล้วนแต่มีเป้าหมายในการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการเรียนรู้และใช้งานเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลและคอมพิวเตอร์ในระดับการศึกษาต่าง ๆ ทั้งสิ้น

พรรคการเมืองที่บรรจุสาระและเป้าหมายในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีจำนวน มากเป็นที่สอง คือมี 12 พรรค

ผู้ปกครองและครอบครัว และครู เป็นองค์กรที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการเรียนและการสอนของผู้ เรียน มี 11 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายในสองเรื่องนี้ เช่นเดียวกับการกำหนดนโยบายในเรื่อง การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา

นโยบายเกี่ยวกับเงินทุนและงบประมาณถือเป็นมาตรการที่สำคัญยิ่งที่จะทำให้การจัดการ ศึกษาสัมฤทธิ์ผล มีตัวอย่างถึง 10 พรรคการเมืองที่ได้กำหนดนโยบายนี้เอาไว้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังมี 10 พรรคเช่นกันที่มีนโยบายเกี่ยวกับทุนการศึกษา

เกินกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศที่ได้นำนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองมาศึกษาในครั้ง นี้ ได้ ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีระบบการบริการสังคมที่ดี และมีสวัสดิการสังคมที่รัฐจัดให้แก่ประชาชนมาเป็น เวลานานแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ประเทศเหล่านั้นก็ยังได้ย่ำถึงการให้การศึกษาแก่ผู้ปกครองและด้วย โอกาสในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย โดยมีถึง 10 พรรคการเมืองที่บรรจุเรื่องนี้ไว้ในนโยบายของพรรค

เป็นที่ทราบกันดีว่า พรรคการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคที่กำลังเป็นรัฐบาล มีบทบาท สำคัญยิ่งในการกำหนดเงินอุดหนุนและช่วยเหลือในการศึกษา มีพรรคการเมืองถึง 9 พรรคในการ ศึกษาครั้งนี้ที่มีนโยบายในเรื่องนี้ ซึ่งเท่ากับจำนวนพรรคการเมืองที่ได้มีนโยบายเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ ไขระบบภาษีและการลดหย่อนในรูปแบบต่าง ๆ กัน

ในเรื่องของการกำหนดหลักสูตรและการเรียนการสอน มี 9 พรรคการเมืองที่กำหนดไว้ใน นโยบาย

นโยบายเรื่องค่าเล่าเรียน การทำโครงการพิเศษในรูปแบบต่าง ๆ และการจัดการศึกษาในระดับ มัธยมศึกษา ทั้งสามเรื่องนี้มี 8 พรรคการเมืองที่กำหนดไว้ในนโยบาย

มี 7 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายที่เกี่ยวกับกฎระเบียบในการบริหารสถานศึกษา

และในประเด็นดังต่อไปนี้คือ การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยและก่อนวัยเรียน การจัดการ ศึกษาในระดับอาชีวศึกษา การจัดการศึกษาชุมชนและการศึกษาตลอดชีพ การมีส่วนร่วมของภาค เอกชน เงินกู้เพื่อการศึกษา คุณภาพและมาตรฐานในการศึกษา ความเสมอภาคและยุติธรรม ระเบียบวินัยและศีลธรรม การวิจัยและพัฒนา การมีอินเทอร์เน็ตใช้ มี 6 พรรคการเมืองเท่า ๆ กันที่ กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว

นโยบายที่เกี่ยวกับองค์กร และ/หรือคณะกรรมการในรูปแบบต่าง ๆ การฝึกอบรมระหว่าง ประกอบวิชาชีพ และความปลอดภัยในสถานศึกษา มี 5 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายเอาไว้

เรื่องของการให้การศึกษาแก่ชนกลุ่มน้อย เงินออมเพื่อการศึกษา และการบริหารภายใน สถาบัน มี 4 พรรคการเมืองที่ได้กำหนดไว้ในนโยบาย

มี 3 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ที่ค่อนข้างจะเป็นประเด็นที่พิเศษเฉพาะตัวของแต่ละสังคมที่มีความแตกต่างกันตามความแตกต่างของรูปแบบการจัดบริการด้านการศึกษาคือ นโยบายเกี่ยวกับผู้มีความสามารถพิเศษ การให้การศึกษาวិชาประชาธิปไตยศึกษา ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา และการมีอาวุธและความรุนแรงในสถานศึกษา

ในเรื่องของการศึกษาผู้ใหญ่ สังคมและชุมชน การศึกษาทางไกล เสรีภาพในการประกอบศาสนกิจในสถานศึกษา ความสัมพันธ์ในการจัดการศึกษากับต่างประเทศ คณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น และการปฏิรูปการศึกษานั้น มีจำนวน 2 พรรคการเมืองเท่า ๆ กันที่ได้กำหนดไว้ในนโยบาย

ท้ายที่สุดนั้น มีเพียงพรรคการเมืองเดียวที่ได้กำหนดเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ในนโยบายของตน คือ เพศศึกษาและการมีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ การตรวจสอบความประพฤติของนักเรียน การขยายการศึกษาภาคบังคับ และใบอนุญาตสถานศึกษา

ผู้วิจัยมีข้อสรุปว่า หัวข้อหรือประเด็นใดที่เป็นสากล เป็นแนวโน้ม หรือเป็นประเด็นที่สำคัญ ย่อมมีพรรคการเมืองจำนวนมากที่กำหนดนโยบายในเรื่องนั้น ๆ เอาไว้ ในขณะที่หัวข้อหรือประเด็นใดเป็นเรื่องเฉพาะที่เป็นปัญหาหรือสะท้อนภาพของสังคมในประเทศนั้นเท่านั้น ย่อมมีพรรคการเมืองจำนวนน้อยในการศึกษาครั้งนี้ที่กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เอาไว้

3. ผลการวิเคราะห์

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า พรรคการเมืองสามารถจะกำหนดนโยบายการศึกษาเพื่อแสดงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายดังต่อไปนี้ คือ

1. แสดงจุดยืน วิสัยทัศน์ เจตนารมณ์และแนวทาง ในการที่จะสนับสนุนส่งเสริมหรือยกเลิกเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
2. บอกให้รู้ถึงโครงการใหม่ที่จะริเริ่มดำเนินการ ซึ่งอาจจะเป็นเพียงการกล่าวถึงโครงการแต่อย่างเดียว หรือโครงการพร้อมการจัดสรรเงินงบประมาณดำเนินการ ก็ได้
3. กำหนดแนวทางการจัดสรรงบประมาณ เพื่อการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ
4. แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมและระบบการศึกษา
5. ปฏิวัติ ปฏิรูป เปลี่ยนแปลง ยกเลิก คัดค้าน แสดงจุดยืนที่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายของพรรคอื่น ซึ่งอาจจะมีการเสนอแนวทางใหม่พร้อมไปด้วยก็ได้

จากผลของการวิเคราะห์ดังกล่าว จึงทำให้ได้ข้อสรุปว่า 3 ประเด็นที่พรรคการเมืองในต่างประเทศได้ให้ความสำคัญมากที่สุดคือ เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ รองลงไปได้แก่เรื่องของครู การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและครอบครัว และการจัดการศึกษาให้แก่ผู้มีความบกพร่องและด้อยโอกาส

ในเรื่องของการศึกษาภาคบังคับ คือ ระดับประถมและมัธยม แม้ว่าในหลายประเทศได้กระจายอำนาจและหน้าที่ไปให้แก่หน่วยงานท้องถิ่นแล้วก็ตาม แต่รัฐบาลกลางโดยพรรคการเมือง ยังสามารถกำหนดแนวนโยบายในเรื่องที่เกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษา เช่น ขนาดของชั้นเรียน หรือการ

ให้เงินอุดหนุน หรือการริเริ่มโครงการใหม่ ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาทั้งในนักเรียน ครู บุคลากร สถานที่เรียน ตลอดจนการบริหารและจัดการ

พรรคการเมืองมีบทบาทมากในนโยบายระดับอุดมศึกษา โดยการจัดงบประมาณในรูปแบบของเงินทุน เงินช่วยเหลือ เงินกู้ เงินอุดหนุน ทั้งแก่สถาบันและผู้เรียน และยังสามารถกำหนดนโยบายลดหย่อนภาษีส่วนบุคคลและองค์กร ตลอดจนสนับสนุนให้มีการออมเงินเพื่อเป็นทุนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้อีกด้วย

หลายประเทศมีนโยบายเน้นการให้เสรีในเรื่องของการบริหารจัดการองค์กรภายในสถาบันการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นในระดับใดก็ตาม ซึ่งรวมถึงการจัดแบ่งงบประมาณที่ได้รับจากรัฐด้วย

นโยบายการจัดการศึกษาสายวิชาชีพหรืออาชีวศึกษามีความสำคัญไม่แพ้ระดับอุดมศึกษา รวมทั้งการฝึกอบรมระหว่างประกอบวิชาชีพเพื่อยกระดับและมาตรฐานฝีมือแรงงานด้วย พรรคการเมืองสามารถจะมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย แนวทาง ที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรม และยังสามารถจะกำหนดแนวทางให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม โดยการจัดสรรเงินทุนช่วยเหลือ หรือใช้มาตรการภาษีจูงใจ เป็นต้น

พรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาล อยู่ในสถานภาพที่ได้เปรียบกว่าพรรคฝ่ายค้าน เนื่องจากสามารถใช้มาตรการด้านการเงินช่วยในการสนับสนุนให้นโยบายต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายของนโยบายที่ได้ประกาศไว้ในการเลือกตั้ง

นอกจากนี้ พรรคการเมืองยังสามารถจะกำหนด หรือวางแนวทาง หรือโครงการพิเศษต่าง ๆ ในเรื่องการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือเพื่อวางแนวทางให้มีการจัดการที่ดีขึ้นอีก ทั้งนี้ ย่อมขึ้นกับวิสัยทัศน์ของพรรค หรือกลุ่มผู้สนับสนุนพรรค หรือกลุ่มบุคคลที่พรรคต้องการคะแนนเสียงก็เป็นได้

หากพรรคใดประกาศโครงการดังกล่าวไว้แล้ว และมีโอกาสเป็นรัฐบาล ย่อมจะสามารถช่วงชิงโอกาสในการเรียกคะแนนนิยมโดยการจัดสรรเงินงบประมาณมาสนับสนุนโครงการนั้น ๆ

นโยบายบางเรื่องอาจจะไม่ถูกใจทุกคนเสมอไป เนื่องจากจะมีทั้งผู้ที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์ แต่หากพรรคการเมืองมีจุดยืนที่แน่นอน แม้จะเสียความนิยมจากบุคคลบางกลุ่ม แต่ก็อาจจะได้คะแนนนิยมจากสาธารณชนที่เห็นประโยชน์ของนโยบายเรื่องนั้นได้

ในบางประเทศ พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามกันจะกำหนดนโยบายที่ตรงข้ามกัน เช่น พรรคหนึ่งอาจเลือกที่จะมีนโยบายให้เสรีแก่สถานศึกษา ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง ในขณะที่พรรคอีกพรรคมีนโยบายที่จะควบคุม ดูแล ตรวจสอบ หรือตั้งองค์กรใหม่ขึ้นมาทำหน้าที่ดังกล่าว

รวมทั้งพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามสามารถที่จะประกาศนโยบายต่อต้านหรือยกเลิกกฎหมาย แนวทางการปฏิบัติ ตลอดจนการเก็บภาษีอากรที่อีกพรรคกำลังดำเนินการอยู่หรือให้การสนับสนุนได้เช่นกัน

การกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมเช่นนี้ ทำให้พรรคการเมืองแต่ละพรรคมีความโดดเด่นและได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มบุคคลที่เป็นฐานเสียงของพรรค

4. ข้อเสนอแนะ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมและยกระดับการศึกษาของคนในชาติในทุก ๆ ระดับชั้นและอายุ นับตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน การศึกษาวิจัยนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศในครั้งนี้ แม้จะมีข้อแตกต่างในระบบการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศ ตลอดจนความแตกต่างในทางสังคมและเศรษฐกิจก็ตาม แต่ก็สามารถจะนำบางสิ่งมาเทียบเคียงเชื่อมโยงกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองในประเทศไทย ดังนี้คือ

1. พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติได้เปิดศักราชใหม่ในการจัดระบบ โครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษาอย่างกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากทำให้มีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (มาตรา 9 (1))

จึงเป็นการสมควรที่พรรคการเมืองไทยจะได้ศึกษาแนวทาง วิธีและมาตรการที่เหมาะสมสอดคล้องกับ พ.ร.บ. โดยกำหนดเป็นนโยบายการศึกษาของพรรค ที่จะดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ดังกล่าวเหล่านั้น

2. ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้ยังได้เสนอกฎใหม่ ๆ ในการจัดการการศึกษา อาทิเช่น การกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษา การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น (มาตรา 9 (3,4,5,6)) ซึ่งในประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ พรรคการเมืองต่าง ๆ ในหลายประเทศได้ให้การสนับสนุน (หรือคัดค้าน) โดยกล่าวไว้ในรายละเอียดที่มีความแตกต่างกันดังตัวอย่างที่ได้นำมาเสนอไว้ในงานวิจัย

โดยเหตุผลสำคัญที่พรรคการเมืองมีส่วนสำคัญยิ่งในการสนับสนุนให้การปฏิรูปการศึกษาของชาติ ดังนั้น พรรคการเมืองจึงสามารถจะหยิบยกเรื่องใด ประเด็นใดประเด็นหนึ่ง บางประเด็น หรือทั้งหมด มาศึกษาแนวทางที่เหมาะสมสอดคล้องกับนโยบายในภาพรวมของพรรค และกำหนดนโยบายการศึกษาที่แสดงจุดยืน เจตนารมณ์ ที่จะส่งเสริม วางแนวทางการปฏิบัติ ขยายผล หรือแม้แต่คัดค้านไม่เห็นด้วย หรือต้องการจะยกเลิกแนวทางปฏิบัติข้อใดข้อหนึ่งได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงรูปแบบของสังคมและเศรษฐกิจของประเทศเป็นหลักสำคัญ

3. พรรคการเมืองสามารถที่จะแสดงวิสัยทัศน์ของพรรค โดยการกำหนดนโยบายในรูปแบบของโครงการใหม่ ๆ ในบริบทต่าง ๆ ของ พ.ร.บ. การศึกษา พร้อมการกล่าวถึง หรือกำหนดตัวเงินงบประมาณสนับสนุน ในกรณีที่พรรคได้รับการเลือกให้เป็นรัฐบาลหรือผู้ดูแลการจัดการศึกษา

เช่น การจัดการศึกษาให้แก่คนพิการ หรือบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ การสนับสนุนจากรัฐ เงินอุดหนุนจากรัฐ ตลอดจนการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี ซึ่งจะเป็นแนวทางให้มีการออกกฎระเบียบ ข้อกำหนด และข้อปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ต่อไป

4. พรรคการเมืองสามารถจะมีบทบาทที่สำคัญในการหยิบยกปัญหาในด้านการศึกษา และกำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้น เช่น ปัญหาความไม่เสมอภาคในการให้การศึกษา ปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ฯลฯ

การกำหนดนโยบาย ตลอดจนมาตรการในการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น จะเป็นทางหนึ่งที่ทำให้สาธารณชนได้รับรู้ถึงปัญหาพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขที่พรรคการเมืองจะดำเนินการ

5. การกำหนดนโยบายการศึกษาในเรื่อง ของเทคโนโลยี และคอมพิวเตอร์เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้เพราะจากการศึกษานโยบายของพรรคการเมืองต่าง ๆ ในต่างประเทศพบว่า มีประเทศที่ให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้มากที่สุด ดังนั้น เพื่อให้ประเทศไทยมีทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพ สามารถแข่งขันได้ในระดับโลก จึงสมควรที่พรรคการเมืองจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ โดยทางหนึ่งที่สามารถจะทำได้ คือ การกำหนดไว้เป็นนโยบาย ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดได้ตามความเห็นของแต่ละพรรค

6. นโยบายการศึกษาของพรรคการเมือง ควรให้ความสำคัญต่อครูและผู้บริหาร ซึ่งมีส่วนสำคัญที่สุดในกระบวนการเรียนรู้ของเด็กในวัยเรียนระดับต่าง ๆ

7. แม้ว่า พ.ร.บ. การศึกษาฉบับนี้จะให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาจากส่วนกลางไปยังเขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองท้องถิ่นก็จริง แต่รัฐบาลกลางและพรรคการเมืองสามารถจะกำหนดมาตรฐานการศึกษา ตลอดจนการจัดสรรเงินงบประมาณ เงินอุดหนุน เงินช่วยเหลือ ตลอดจนการริเริ่มโครงการใหม่ ๆ ได้ ดังเช่นการที่บางพรรคการเมืองในบางประเทศที่มีการกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาให้ท้องถิ่น ได้กำหนดไว้ในนโยบาย

8. พรรคการเมืองมีอำนาจในการใช้กลไกระบบภาษีและเงินอุดหนุน รวมทั้งเงินกู้เพื่อการศึกษา โดยสามารถกำหนดไว้เป็นนโยบายการศึกษาของพรรค และให้มีการดำเนินการตามนั้น

บทที่ 1

ที่มาของการวิจัย

ในประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย พรรคการเมืองที่มาจากพรรคการเมืองที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการกำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ โดยแต่ละพรรคจะประกาศนโยบายสำคัญทั้งหมด รวมทั้งนโยบายการศึกษาด้วย ให้เป็นที่ทราบกันทั่วว่า หากพรรคได้รับเลือกให้เข้ามาทำหน้าที่บริหารประเทศแล้ว พรรคจะดำเนินการอย่างไร ซึ่งนโยบายของพรรคเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเลือกพรรคที่มีนโยบายตรงกับความต้องการของตน

เมื่อพรรคนั้นได้รับเลือกให้เข้ามาทำหน้าที่บริหารประเทศ ก็จะดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายที่ประกาศไว้ในระหว่างหาเสียง โดยการผลักดันนโยบายเหล่านั้นให้ออกมาเป็นโครงการที่มีเงินงบประมาณสนับสนุน ตลอดจนออกกฎหมายหรือระเบียบข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่จำเป็น

ในประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมาเป็นเวลานาน มีพรรคการเมืองที่เข้มแข็งและต่อเนื่อง การประกาศนโยบายพรรคในเรื่องการศึกษาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในกระบวนการหาเสียงเลือกตั้ง ประชาชนอาจจะสนับสนุนพรรคใดพรรคหนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่ยอมรับกับว่านโยบายของพรรคนั้น ๆ ตรงกับความต้องการของประชาชน และหนึ่งในความต้องการพื้นฐานของประชาชน คือ การได้รับการศึกษาที่ดี กว้างขวางและทั่วถึง ทั้งในรูปของการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาปฐมวัย และการศึกษาตลอดชีพ

ดังนั้น การนำนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศมาศึกษาวิจัย จึงเป็นเรื่องที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะทำให้รู้ว่าประเทศอื่น ๆ นั้น มีนโยบายการศึกษาในเรื่องอะไรบ้างแล้ว ยังสามารถจะมองเห็นแนวโน้มในการจัดการศึกษาของประเทศต่าง ๆ ได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษานโยบายการศึกษานี้จะเป็นการดำเนินงานจากเอกสารข้อมูลที่จัดหามา เพื่อให้ได้ข้อสรุปในประเด็นต่าง ๆ ว่า แต่ละพรรคการเมืองในประเทศนั้น ๆ ได้มีการกำหนดนโยบายการศึกษาไว้อย่างไร ซึ่งผลสรุปของงานวิจัยชิ้นนี้จะสามารถใช้เป็นข้อชี้แนะและกระตุ้นให้พรรคการเมืองไทยให้ความสำคัญกับนโยบายการศึกษาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและประสบการณ์ในการกำหนดนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศ

2. เพื่อเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาของแต่ละพรรคการเมืองและของแต่ละประเทศว่า มีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร
3. เพื่อหาข้อสรุปว่า การกำหนดนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองควรจะครอบคลุมเนื้อหาสาระใดบ้าง และควรมีรายละเอียดด้านลึกแค่ไหน จึงจะเหมาะสมสำหรับการกำหนดเป็นนโยบาย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองใน 9 ประเทศ ซึ่งสืบค้นมาทางอินเทอร์เน็ต ได้แก่

1. ประเทศสหรัฐอเมริกา
 - ◆ นโยบายของพรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP] (พรรครัฐบาล)
 - ◆ นโยบายของประธานาธิบดีบิล คลินตัน
 - ◆ นโยบายของรองประธานาธิบดีอัล กอร์
 - ◆ นโยบายของพรรครีพับลิกัน [Republican Party : RP]
 - ◆ นโยบายของนายจอร์จบุช ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2000
2. ประเทศสหราชอาณาจักร
 - ◆ นโยบายของพรรคแรงงาน [Labour Party : LP] (พรรครัฐบาล)
 - ◆ นโยบายของพรรคอนุรักษนิยม [Conservative Party : CP]
 - ◆ นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP]
3. ประเทศแคนาดา
 - ◆ นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP] (พรรครัฐบาล)
4. ประเทศออสเตรเลีย
 - ◆ นโยบายของพรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP] (พรรครัฐบาล)
 - ◆ นโยบายของพรรคเนชันแนล [National Party : NP]
 - ◆ นโยบายของพรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP]
5. ประเทศนิวซีแลนด์
 - ◆ นโยบายของพรรคแรงงาน [Labour Party : LP] (พรรครัฐบาล)
 - ◆ นโยบายของพรรคเอชซีที [ACT]
6. ประเทศเยอรมันนี
 - ◆ นโยบายของพรรคโซเชี่ยลเดโมแครต [Social Democratic Party : SPD] (พรรครัฐบาล)

- ◆ นโยบายของพรรคคริสเตียนเดโมแครต [Christian Democrat Party : CDP]

7. ประเทศญี่ปุ่น

- ◆ นโยบายของพรรคลิเบอรัลเดโมแครติก [Liberal Democratic Party : LIDP] (พรรครัฐบาล)
- ◆ นโยบายของพรรคเดโมแครติกแห่งญี่ปุ่น [Democratic Party of Japan : DP]

8. ประเทศสิงคโปร์

- ◆ นโยบายของพรรคพีเพิลแอคชั่น [People Action Party : PAP] (พรรครัฐบาล)
- ◆ นโยบายของพรรคเนชั่นแนลโซลิดาริตี [National Solidarity Party : NSP]

9. ประเทศมาเลเซีย

- ◆ นโยบายของพรรคเดโมแครติกแอคชั่น [Democratic Action Party : DAP] (พรรคฝ่ายค้าน)

วิธีการและขั้นตอนของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาและยกเฉพาะนโยบายการศึกษาของพรรคต่าง ๆ ตามเอกสารที่สืบค้น โดยสรุปย่อเอาใจความ และจัดหมวดหมู่แยกประเภทตามหัวข้อที่พรรคการเมืองนั้น ๆ จัดแบ่งไว้ในเอกสาร โดยในขั้นแรก ยกมาเปรียบเทียบกันเฉพาะของพรรคการเมืองในประเทศเดียวกัน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อสรุปของระบบการศึกษาพื้นฐานของบางประเทศมากล่าวไว้ในตอนต้นของบทนั้น ๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมของระบบการศึกษาพื้นฐานที่มีความแตกต่างกัน

จากนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำเฉพาะหัวข้อของนโยบายการศึกษาของทุกพรรค ทุกประเทศ มาทำการเปรียบเทียบกันในตาราง เพื่อให้มองเห็นชัดเจนว่า ในประเด็นใด มีพรรคใด ในประเทศใดบ้าง ที่กำหนดไว้ในนโยบายการศึกษาของตน

ทั้งนี้ การเปรียบเทียบนี้เป็นเพียงการเปรียบเทียบแต่เฉพาะประเด็นหรือหัวข้อ ไม่ได้เปรียบเทียบลงในรายละเอียด ซึ่งจะต้องกลับไปดูว่าในประเด็นดังกล่าว พรรคการเมืองนั้นได้กำหนดไว้เป็นนโยบายอย่างไร

การเปรียบเทียบในแบบตารางนี้ ทำให้เห็นชัดเจนว่ามีประเด็นใดที่เป็นเรื่องที่พรรคการเมืองของทั้ง 9 ประเทศให้ความสนใจและกำหนดเป็นนโยบายมากที่สุด และประเด็นใดมีพรรคที่กำหนดให้เป็นนโยบายน้อยที่สุด

นอกจากนี้ ยังสามารถจะเปรียบเทียบกันระหว่างพรรคการเมืองในประเทศต่าง ๆ หรือในประเทศเดียวกันได้ว่า แต่ละพรรคกำหนดนโยบายการศึกษาไว้ครอบคลุมประเด็นต่างๆ มากน้อยต่างกันอย่างไร

ผลการประมวลข้อมูล

ในการเปรียบเทียบนโยบายระหว่างพรรคการเมืองนั้น จะต้องเป็นการเปรียบเทียบระหว่างพรรคที่อยู่ในประเทศเดียวกัน โดยนำนโยบายในเรื่องเดียวกันมาเทียบเคียงกันว่า แต่ละพรรคประกาศหรือสัญญาว่าจะดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ อย่างไร ซึ่งอาจจะแตกต่าง หรือคล้ายกัน หรือขัดแย้งตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงก็ได้

ส่วนการเปรียบเทียบนโยบายระหว่างพรรคการเมืองที่อยู่กันคนละประเทศ โดยปกติแล้ว ไม่อาจ หรือไม่ควรที่จะนำนโยบายของพรรคในแต่ละประเทศมาเปรียบเทียบกัน เพราะการกำหนดนโยบายพรรคของแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกันตามระบบพื้นฐานการศึกษาในประเทศนั้น ๆ อีกทั้งแต่ละประเทศยังมีปัญหาที่แตกต่างกันอีกด้วย

แต่การวิเคราะห์ว่านโยบายที่เขียนขึ้นนั้นจัดอยู่ในประเด็นใด เพื่อนำมาประมวลว่าต่างพรรคการเมือง ที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ มีนโยบายในประเด็นนั้น ๆ หรือไม่ ทำให้สามารถนำนโยบายของแต่ละพรรคมาเปรียบเทียบกันได้ในเชิงปริมาณของเนื้อหาสาระว่ามีความครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด

จากนั้นจึงได้จัดทำตารางแสดงการเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาของ 18 พรรคการเมือง และ 3 บุคคล โดยแบ่งประเด็นที่จะเปรียบเทียบออกเป็น 5 หัวข้อใหญ่ และ 48 หัวข้อย่อย ดังนี้คือ

● ระดับการศึกษา

1. การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยและก่อนวัยเรียน
2. การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา
3. การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
4. การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
5. การจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา
6. การจัดการศึกษาผู้ใหญ่
7. การจัดการศึกษาให้ชุมชนและการศึกษาตลอดชีพ
8. การฝึกอบรมระหว่างการทำงานอาชีพ

- **กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง**

9. ชนกลุ่มน้อย
10. ผู้มีความบกพร่องและด้อยโอกาส
11. ผู้มีความสามารถพิเศษ
12. ผู้ปกครองและครอบครัว
13. ครู
14. คณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น
15. องค์กร และคณะกรรมการประเภทต่าง ๆ
16. การมีส่วนร่วมของภาคเอกชน
17. สังคมและชุมชน

- **การเงินและงบประมาณ**

18. เงินทุนและงบประมาณ
19. เงินอุดหนุนและช่วยเหลือ
20. ทุนการศึกษา
21. เงินกู้เพื่อการศึกษา
22. เงินออมเพื่อการศึกษา
23. ระบบภาษีและการลดหย่อน
24. ค่าเล่าเรียน

- **เนื้อหาสาระ**

25. ประชาธิปไตยศึกษา
26. เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์
27. การมีอินเทอร์เน็ต
28. การศึกษาทางไกล
29. ความปลอดภัยในสถานศึกษา
30. คุณภาพและมาตรฐานในการศึกษา
31. โครงการพิเศษรูปแบบต่าง ๆ
32. ยาเสพติดในสถานศึกษา
33. การใช้อาวุธและความรุนแรง
34. เพศศึกษาและการมีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน
35. ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ

- **การบริหารและการจัดการ**

36. การบริหารภายในสถานศึกษา
37. หลักสูตรและการเรียนการสอน
38. การตรวจสอบ
39. เสรีภาพในศาสนิก
40. ความเสมอภาคและยุติธรรม
41. ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ
42. ความประพฤติของนักเรียน
43. ระเบียบวินัยและศีลธรรม
44. กฎระเบียบในการบริหารการศึกษา
45. การขยายการศึกษาภาคบังคับ
46. ใบอนุญาตสถานศึกษา
47. การวิจัยและพัฒนา
48. การปฏิรูปการศึกษา

ตารางแสดงการเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศ

	ประเทศ	USA					UK			Ca	Aus			N Z		GE R		JA P		Si ng		Mal	รวม
		พรรค	DP	Clint	Gore	RP	Bus	LP	LIP	CP	LIP	NP	DP	LIP	LP	ACT	SPD	CDP	LDP	DP	PAP	NSP	
I. ระดับ																							
1	ปฐมวัยและก่อนวัยเรียน			•				•				•		•			•			•			6
2	ประถมศึกษา	•	•				•	•				•	•	•			•		•	•	•		11
3	มัธยมศึกษา	•		•				•				•	•						•	•	•		8
4	อุดมศึกษา						•			•	•	•	•	•	•	•	•			•	•	•	12
5	อาชีวศึกษา									•			•	•			•			•	•		6
6	การศึกษาผู้ใหญ่													•							•		2
7	การศึกษาชุมชน/การศึกษาตลอดชีพ			•			•	•						•		•		•					6
8	การฝึกอบรมระหว่างประกอบอาชีพ												•	•		•				•		•	5
II. กลุ่ม																							
9	ชนกลุ่มน้อย		•											•	•							•	4
10	ผู้มีความบกพร่องและด้อยโอกาส	•		•				•		•	•	•		•	•					•	•		10
11	ผู้มีความสามารถพิเศษ							•			•	•											3
12	ผู้ประกอบการและครอบครัว		•	•	•		•		•		•	•	•		•	•	•						11
13	ครู	•	•	•	•	•	•	•			•	•		•						•			11
14	คณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น							•	•														2
15	องค์กรและ/หรือคณะกรรมการ				•						•	•	•		•								5
16	ภาคเอกชน			•			•	•			•					•	•						6
17	สังคมและชุมชน										•						•						2

	ประเทศ	USA					UK			Ca	Aus			N Z		GE R		JA P		Si ng		Mal	รวม
		พรรค	DP	Clint	Gore	RP	Bus	LP	LIP	CP	LIP	NP	DP	LIP	LP	ACT	SPD	CDP	LDP	DP	PAP	NSP	
III. การเงิน																							
18	เงินทุนและงบประมาณ	•		•			•				•	•	•	•	•	•					•		10
19	เงินอุดหนุนและช่วยเหลือ			•		•	•	•			•	•	•		•	•							9
20	ทุนการศึกษา	•	•		•					•			•	•	•				•	•		•	10
21	เงินกู้เพื่อการศึกษา	•			•		•			•				•	•								6
22	เงินออมเพื่อการศึกษา		•	•	•					•													4
23	ระบบภาษีและการลดหย่อน	•		•				•		•		•		•	•		•					•	9
24	ค่าเล่าเรียน			•	•							•	•	•	•	•					•		8
IV. เนื้อหาสาระ																							
25	ประชาธิปไตยศึกษา				•											•	•						3
26	เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์	•	•	•		•	•	•		•	•	•	•			•		•	•	•	•	•	16
27	อินเทอร์เน็ต			•		•				•	•	•										•	6
28	การศึกษาทางไกล			•							•												2
29	ความปลอดภัยในสถาบัน	•		•		•					•			•									5
30	คุณภาพและมาตรฐานในการศึกษา	•	•			•					•			•			•						6
31	โครงการพิเศษ		•	•			•	•			•	•	•	•									8
32	ยาเสพติด	•									•	•											3
33	อาวูธ	•		•							•												3
34	เพศศึกษาและเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน				•																		1
35	ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ										•								•				2

	ประเทศ	USA					UK			Ca	Aus			N Z		GE R		JA P		Si ng		Mal	รวม
	พรรค	DP	Clint	Gore	RP	Bus	LP	LIP	CP	LIP	NP	DP	LIP	LP	ACT	SPD	CDP	LDP	DP	PAP	NSP	DAP	
V. การบริหารและจัดการ																							
36	การบริหารภายในสถาบัน			•	•	•													•				4
37	หลักสูตรและการเรียนการสอน			•		•	•	•	•	•							•		•		•		9
38	การตรวจสอบ								•														1
39	เสรีภาพในศาสนกิจ				•												•						2
40	ความเสมอภาคและยุติธรรม												•	•	•	•					•	•	6
41	ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ									•							•						2
42	ความประพฤติของนักเรียน									•													1
43	ระเบียบวินัยและศีลธรรม		•				•		•	•								•			•		6
44	กฎระเบียบในการบริหารสถานศึกษา	•				•			•	•				•	•	•							7
45	ขยายการศึกษาภาคบังคับ	•																					1
46	ใบอนุญาตสถานศึกษา			•																			1
47	การวิจัยและพัฒนา			•							•	•	•		•	•							6
48	การปฏิรูปการศึกษา														•				•				2
	รวม	15	10	22	11	8	14	15	5	9	24	18	14	20	13	14	16	2	9	10	12	8	

หมายเหตุ :

- สหรัฐอเมริกา : พรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP]
คลินตัน [Bill Clinton : Clint]
กอร์ [Al Gore : Gore]
พรรครีพับลิกัน [Republican Party : RP]
จอร์จบุช [George Bush : Bus]
- สหราชอาณาจักร : พรรคแรงงาน [Labour Party : LP]
พรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP]
พรรคอนุรักษนิยม [Conservative Party : CP]
- แคนาดา : พรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP]
- ออสเตรเลีย : พรรคเนชันแนล [National Party : NP]
พรรคเดโมแครต [Democrat Party : DP]
พรรคลิเบอรัล [Liberal Party : LIP]
- นิวซีแลนด์ : พรรคแรงงาน [Labour Party : LP]
พรรคเอชซีที [ACT]
- เยอรมันนี : พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย [Social Democrat Party : SPD]
พรรคคริสเตียนเดโมแครต : [Christian Democrat Party : CDP]
- ญี่ปุ่น : พรรคลิเบอรัลเดโมแครติก : [Liberal Democratic Party : LDP]
พรรคเดโมแครติก : [Democratic party : DP]
- สิงคโปร์ : พรรคพีเพิลแอคชั่น : [People Action Party : PAP]
พรรคเนชันแนลโซลิดาริตี : [National Solidarity Party : NSP]
- มาเลเซีย : พรรคเดโมแครติกแอคชั่น [Democratic Action Party : DAP]

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า เทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ เป็นหัวข้อที่ได้รับความนิยม
บรรจุไว้ในนโยบายพรรคมากที่สุด โดยมี 16 พรรคการเมืองมีนโยบายในเรื่องนี้ในประเทศนี้ ซึ่งล้วนแต่มี
เป้าหมายในการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการเรียนรู้และใช้งานเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลและคอมพิวเตอร์
ในระดับการศึกษาต่าง ๆ ทั้งสิ้น

พรรคการเมืองที่บรรจุสาระและเป้าหมายในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีจำนวน
มากเป็นที่สอง คือ มี 12 พรรค

ผู้ปกครองและครอบครัว และครู เป็นองค์กรที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการเรียนและการสอนของ
ผู้เรียน มี 11 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายในสองเรื่องนี้ เช่นเดียวกับการกำหนดนโยบายในเรื่อง
การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา

นโยบายเกี่ยวกับเงินทุนและงบประมาณถือเป็นมาตรการที่สำคัญยิ่งที่จะทำให้การจัดการศึกษาสัมฤทธิ์ผล มีตัวอย่างถึง 10 พรรคการเมืองที่ได้กำหนดนโยบายนี้เอาไว้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังมี 10 พรรคเช่นกันที่มีนโยบายเกี่ยวกับทุนการศึกษา

เกินกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศที่ได้ดำเนินนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองมาศึกษาในครั้งนี้ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีระบบการบริการสังคมที่ดี และมีสวัสดิการสังคมที่รัฐจัดให้แก่ประชาชนมาเป็นเวลานานแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ประเทศเหล่านั้นก็ยังได้เข้าถึงการให้การศึกษาแก่ผู้บกพร่องและด้อยโอกาสในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย โดยมีถึง 10 พรรคการเมืองที่บรรจุเรื่องนี้ไว้ในนโยบายของพรรค

เป็นที่ทราบกันดีว่า พรรคการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคที่กำลังเป็นรัฐบาล มีบทบาทสำคัญยิ่งในการกำหนดเงินอุดหนุนและช่วยเหลือในการศึกษา มีพรรคการเมืองถึง 9 พรรคในการศึกษาครั้งนี้ที่มีนโยบายในเรื่องนี้ ซึ่งเท่ากับจำนวนพรรคการเมืองที่ได้มีนโยบายเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขระบบภาษีและการลดหย่อนในรูปแบบต่าง ๆ กัน

ในเรื่องของการกำหนดหลักสูตรและการเรียนการสอน มี 9 พรรคการเมืองที่กำหนดไว้ในนโยบาย

นโยบายเรื่องค่าเล่าเรียน การทำโครงการพิเศษในรูปแบบต่าง ๆ และการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ทั้งสามเรื่องนี้มี 8 พรรคการเมืองที่กำหนดไว้ในนโยบาย

มี 7 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายที่เกี่ยวกับกฎระเบียบในการบริหารสถานศึกษา

และในประเด็นดังต่อไปนี้คือ การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยและก่อนวัยเรียน การจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา การจัดการศึกษาชุมชนและการศึกษาตลอดชีพ การมีส่วนร่วมของภาคเอกชน เงินกู้เพื่อการศึกษา คุณภาพและมาตรฐานในการศึกษา ความเสมอภาคและยุติธรรมระเบียบวินัยและศีลธรรม การวิจัยและพัฒนา การมีอินเทอร์เน็ตใช้ มี 6 พรรคการเมืองเท่า ๆ กันที่กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว

นโยบายที่เกี่ยวกับองค์กร และ/หรือคณะกรรมการในรูปแบบต่าง ๆ การฝึกอบรมระหว่างประกอบวิชาชีพ และความปลอดภัยในสถานศึกษา มี 5 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายเอาไว้

เรื่องของการให้การศึกษาแก่ชนกลุ่มน้อย เงินออมเพื่อการศึกษา และการบริหารภายในสถาบัน มี 4 พรรคการเมืองที่ได้กำหนดไว้ในนโยบาย

มี 3 พรรคการเมืองที่กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ที่ค่อนข้างจะเป็นประเด็นที่พิเศษเฉพาะตัวของแต่ละสังคมที่มีความแตกต่างกันตามความแตกต่างของรูปแบบการจัดบริการด้านการศึกษา คือ นโยบายเกี่ยวกับผู้มีความสามารถพิเศษ การให้การศึกษาวิชาประชาธิปไตยศึกษา ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา และการมีอาวุธและความรุนแรงในสถานศึกษา

ในเรื่องของการศึกษาผู้ใหญ่ สังคมและชุมชน การศึกษาทางไกล เสรีภาพในการประกอบ

ศาสนิกในสถานศึกษา ความสัมพันธ์ในการจัดการศึกษากับต่างประเทศ คณะกรรมการการศึกษา
ท้องถิ่น และการปฏิรูปการศึกษานั้น มีจำนวน 2 พรรคการเมืองเท่า ๆ กันที่ได้กำหนดไว้ในนโยบาย
ท้ายที่สุดนั้น มีเพียงพรรคการเมืองเดียวที่ได้กำหนดเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ในนโยบายของตน
คือ เพศศึกษาและการมีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ การตรวจสอบ
ความประพฤติของนักเรียน การขยายการศึกษาภาคบังคับ และใบอนุญาตสถานศึกษา

ผู้วิจัยมีข้อสรุปว่า หัวข้อหรือประเด็นใดที่เป็นสากล เป็นแนวโน้ม หรือเป็นประเด็นที่สำคัญ
ย่อมมีพรรคการเมืองจำนวนมากที่กำหนดนโยบายในเรื่องนั้น ๆ เอาไว้ ในขณะที่หัวข้อหรือประเด็นใด
เป็นเรื่องเฉพาะที่เป็นปัญหาหรือสะท้อนภาพของสังคมในประเทศนั้นเท่านั้น ย่อมมีพรรคการเมือง
จำนวนน้อยในการศึกษารั้งนี้ที่กำหนดนโยบายในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เอาไว้

และถ้าจะคิดว่ามีเรื่องใดที่มีมากกว่า 5 พรรคขึ้นไปเขียนไว้เป็นนโยบาย ให้ถือว่าหัวข้อนั้นเป็น
ประเด็นที่เป็นสากลหรือค่อนข้างจะเป็นสากล ในขณะที่นโยบายใดมีพรรคเขียนไว้น้อยกว่า 5 ลงมา น่า
จะเป็นประเด็นที่ถือเป็นกรณีค่อนข้างพิเศษเฉพาะประเทศ ซึ่งสะท้อนมาจากสภาพสังคมที่แตกต่างกัน
ซึ่งแสดงถึงปัญหาที่ประเทศนั้น ๆ กำลังประสบอยู่ จึงได้กำหนดนโยบายขึ้นมาเพื่อแก้ไขเยียวยาปัญหา
นั้น ๆ เช่น

ในประเทศที่มีปัญหาชนกลุ่มน้อยที่ด้อยสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ทำให้เด็กกลุ่มนี้ไม่
มีโอกาสรับการศึกษาเท่าเทียมเด็กอื่น ๆ บางพรรคจึงมีนโยบายที่จะสนับสนุนส่งเสริมการศึกษาใน
ระดับต่าง ๆ ในวิถีทางต่าง ๆ แก่ชนกลุ่มน้อย

สหรัฐฯ มีปัญหาชาวอินเดียนแดงและพวกฮิสปานิก นิวซีแลนด์มีปัญหาชาวเมารี และมาเลเซีย
มีปัญหาประชากรเชื้อชาติจีนและทมิฬ

หรือสหรัฐฯ มีปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา มีปัญหาการใช้อาวุธและเกิดความรุนแรงใน
โรงเรียนจนถึงขั้นมีนักเรียนถูกยิงตายบ่อยครั้ง มีปัญหาการกีดกันมิให้นักเรียนบางกลุ่มประกอบศาส
นิกในสถานศึกษา และมีปัญหาเด็กนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางเพศจนมีท้องต้องเลิกเรียนกลางคัน ทำ
ให้รัฐสูญเสียทรัพยากรที่จัดให้การศึกษาไปมาก พรรคการเมืองของสหรัฐฯ จึงได้กำหนดนโยบายใน
เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไว้

มีบางประเทศ เช่น อังกฤษและออสเตรเลีย ให้ความสำคัญกับผู้ที่มีความสามารถพิเศษมาก
จึงได้กำหนดนโยบายในการสนับสนุนให้เด็กประเภทนี้มีการพัฒนาเป็นพิเศษ

และญี่ปุ่นซึ่งมีการกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาจากรัฐบาลกลางไปให้ท้องถิ่นจนกระทั่ง
แทบจะไม่เหลือบทบาทสำหรับรัฐบาลกลาง การศึกษาในญี่ปุ่นมีการจัดการที่ดีถึงขั้นที่มีอัตราการเรียน
ต่อในระดับมัธยมปลายสูงถึง 94.2 เปอร์เซนต์ ซึ่งถือว่าเป็นอัตราส่วนที่สูงมาก แสดงถึงการประสบ
ความสำเร็จในการพัฒนาการศึกษา แต่นักเรียนและนักศึกษาญี่ปุ่นยังมีข้อด้อยในการเรียนภาษา

อังกฤษหรือภาษาที่สองอื่น ๆ ซึ่งขณะนี้เป็นที่ยอมรับแล้วว่ามีสำคัญที่สุดในการประกอบอาชีพต่อไป ดังนั้นพรรคเดโมแครตของญี่ปุ่นจึงกำหนดนโยบายสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาที่สองเอาไว้

บทที่ 2

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองประเทศต่าง ๆ

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองสหรัฐอเมริกา

ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาประกอบด้วย 50 มลรัฐ แต่ละมลรัฐเป็นผู้รับผิดชอบบริการการศึกษาประชาชน [public education] และเป็นผู้ออกกฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐานในมลรัฐของตนเอง โดยมีบทบัญญัติในเรื่องต่าง ๆ ครอบคลุมทั้ง การบริหาร จัดการ การดำเนินงานการศึกษา

ในการศึกษาบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน และ/หรือ การศึกษาภาคบังคับของมลรัฐฟลอริดาและนิวเจอร์ซีย์ ทำให้มองเห็นภาพระบบการศึกษาดังนี้ คือ

การศึกษาภาคประชาชน [public school education] แบ่งเป็นสามระดับ คือ ประถมศึกษา (รวมการศึกษาก่อนประถมศึกษา) ระดับมัธยมศึกษา และระดับหลังมัธยมศึกษา การศึกษาวิชาชีพจัดรวมอยู่ระดับมัธยมศึกษาและหลังมัธยมศึกษา ส่วนการศึกษาผู้ใหญ่ มีจัดให้แก่ประชาชนในทุกพื้นที่ทุกช่วงอายุของผู้ใหญ่ ตลอดชีวิต

การศึกษาภาคบังคับ เริ่มอายุ 5 ปี, 6 ปี และ 7 ปี ต่างกันตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐ และบังคับให้เรียนจนอายุครบ 16 ปี รัฐให้การศึกษาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายจนกว่าจะจบปีที่ 12 ทั้งนี้เฉพาะนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนของทางการ

นักเรียนทุกคนต้องเข้าเรียนเมื่อถึงเกณฑ์อายุจนกว่าจะอายุครบ 16 ปี นักเรียนที่ตั้งครรภ์ระหว่างเรียนมีสิทธิที่จะเรียนต่อได้ แต่สถานศึกษาอาจจะจัดแผนการเรียนที่เหมาะสมให้

เด็กที่มีสภาพบกพร่องทางกายหรือจิตใจ เมื่ออายุครบ 3 ขวบ มีสิทธิเข้ารับการศึกษพิเศษ เด็กที่ไม่มีบ้านอยู่อาศัย ต้องได้เข้ารับการศึกษารัฐจัดให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

การจัดการศึกษาที่บ้าน [home school] บิดามารดาที่มลรัฐออกประกาศนียบัตรให้สอนวิชาหรือชั้นหนึ่งใด สามารถจัดการศึกษาที่บ้านได้ แต่ถ้าไม่มีคุณสมบัติต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด

การเข้าเรียนอนุบาลและเข้ารับบริการก่อนอนุบาล เด็กที่มีอายุจะครบ 5 ปี มีสิทธิที่เข้าเรียนในสถานศึกษาอนุบาลของทางการ เด็กที่มีอายุครบ 3 ปี มีสิทธิเข้าเรียนในสถานศึกษาก่อนอนุบาล

หลักสูตรและการควบคุมนักเรียน มลรัฐต้องจัดให้มีมาตรฐานหลักสูตรตัวอย่างขึ้น มาตรฐานนี้ต้องช่วยให้สามารถเลือกแบบเรียน แบบทดสอบ และเป็นแนวทางในการจัดฝึกอบรมครูได้

มาตรฐานผลปฏิบัติการเรียน [performance standard] เครื่องมือและวิธีวัด จัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลัก และรายงานผลการประเมินนี้ให้ทราบเป็นประจำปี

คณะกรรมการสื่อการสอนของมลรัฐ ตั้งคณะกรรมการสื่อการสอน ประกอบด้วยบุคคลที่กำลังทำหน้าที่สอน หรือนิเทศในโรงเรียนประถมหรือมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นตัวแทนระดับและวิชาหลัก ซึ่งจะใช้สื่อการสอน บุคคลภายนอกที่มีอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาให้มีหน้าที่เสนอแนะสื่อการสอนในระดับประถม และมัธยม

โรงเรียนทางการที่อนุญาตให้เอกชนจัดการ [charter school] เป็นโรงเรียนที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ มีฐานะเป็นองค์กรนิติบุคคล ดำเนินการโดยเป็นอิสระจากกฎระเบียบที่ใช้บังคับกับโรงเรียนทั่วไป โดยเฉพาะความเป็นอิสระในเรื่องการจัดการด้านวิชาการ การเงิน และบุคคล โดยโรงเรียนจะต้องแสดงความรับผิดชอบต่อผลการดำเนินการตามกฎบัตรที่ได้ทำไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจอนุมัติ

หลักสูตร นอกจากวิชาทั่วไปแล้ว ยังกำหนดให้มีการสอนให้รักชาติ สอนเกี่ยวกับโรคเอดส์ สอนการขับชี่ยานยนต์และการจราจร และสอนเกี่ยวกับการป้องกันการใช้ยาเสพติดด้วย

การบริหารการศึกษา กฎหมายกำหนดหน้าที่ของมลรัฐ และคณะกรรมการการศึกษาของมลรัฐอย่างละเอียด โดยเน้นด้านการวางนโยบาย การกำหนดมาตรฐานการศึกษา การติดตามประเมินผล การประกันคุณภาพการศึกษา ในแต่ละเมือง [county] ถือเป็นเขตการศึกษา [school district] ที่ต้องมีคณะกรรมการเขตการศึกษา [District Board of Education] ที่เป็นบุคคลอาศัยอยู่ในเขต มาจากการเลือกตั้ง ทำหน้าที่ควบคุม จัด และบริหารโรงเรียนภายในเขต ให้เป็นไปตามระเบียบและมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐกำหนด

คณะกรรมการที่ปรึกษาโรงเรียน [School Advisory Council] จัดตั้งโดยคณะกรรมการเขตการศึกษา มีประจำทุกโรงเรียน ประกอบด้วย ครูใหญ่ และกรรมการอื่นที่มาจากครู บุคลากร นักเรียน ผู้ปกครอง และประชาชนภาคธุรกิจและจากชุมชน

พรรคการเมืองของสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกามี 2 พรรคการเมืองใหญ่ที่ผลัดกันขึ้นปกครองประเทศ คือ เดโมแครตและรีพับลิกัน แต่ละพรรคจะมีนโยบายในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งนโยบายการศึกษาด้วย ซึ่งนโยบายบางเรื่องจะเป็นสิ่งที่ตรงข้ามหรือคัดค้านนโยบายของอีกพรรคโดยตรง เมื่อพรรคใดเป็นรัฐบาลก็จะปฏิบัติตามนโยบายที่ได้ประกาศไว้ในขณะหาเสียง หรือบางครั้งก็จะริเริ่มนโยบายใหม่ ๆ ซึ่งมักจะมีขั้นตอนที่สำคัญโดยเริ่มต้นจากการวางแนวความคิด ยื่นข้อเสนอต่อสภา กำหนดวาระการประชุมพิจารณา ผ่านเป็น

กฎหมาย จัดสรรเงินทุนงบประมาณซึ่งรวมถึงเงินช่วยเหลือ การใช้มาตรการด้านภาษีเข้าช่วยจูงใจ และในที่สุดก็จะมีการปฏิบัติตามนโยบายและมีการติดตามประเมินผลการดำเนินการ

จะเห็นว่าแม้จะใช้เวลานาน แต่ทุกนโยบายเมื่อผ่านจากสภาในรูปของกฎหมาย ก็จะมีเงินสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามทั้งสิ้น

ในขณะที่ฝ่ายรัฐบาลกำลังปฏิบัติตามนโยบายใด พรรคฝ่ายค้านก็อาจจะประกาศนโยบายต่อต้านหรือตรงกันข้ามได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจนจะถึงเวลาเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งต่อไป ตัวแทนพรรคทั้งสองฝ่ายต่างก็จะประกาศนโยบายสำคัญของตนในเรื่องต่าง ๆ ผู้ออกเสียงเลือกตั้งอาจจะตัดสินใจเลือกผู้สมัครคนใดเพราะนโยบายนั้น ๆ เป็นที่พึงพอใจ

ในปี ค.ศ. 2000 เนื่องจากประธานาธิบดีคลินตันแห่งพรรคเดโมแครตจะหมดวาระรอบที่สอง จึงจะมีการเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอีกครั้ง เป็นที่คาดหมายว่า เดโมแครตคงจะส่งรองประธานาธิบดีอัล กอร์ ลงสมัคร ในขณะที่ตัวเก็งฝ่ายรีพับลิกัน ได้แก่ จอร์จ บุช ซึ่งเป็นผู้ว่าการรัฐ เท็กซัส ดังนั้น จึงได้นำนโยบายการศึกษาของทั้งพรรคและตัวเก็งผู้สมัครทั้งคู่มาดูเพื่อเปรียบเทียบกันและยังได้นำนโยบายการศึกษาของประธานาธิบดีคลินตันที่ประกาศออกมาในช่วงปี 1999 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงกันยายนมาให้เปรียบเทียบอีกด้วย

หากผลการเลือกตั้งในปลายปี 2000 ออกมาว่าใครชนะ เป็นที่แน่นอนว่าสหรัฐอเมริกาจะนำนโยบายการศึกษาของพรรคและผู้สมัครคนนั้นไปดำเนินการ

นโยบายการศึกษาของพรรคเดโมแครต

เดโมแครตกำหนดนโยบายการศึกษาไว้ 7 ข้อ คือ

1. สร้างโรงเรียนของรัฐให้เข้มแข็งมั่นคง

- เพิ่มเงินช่วยเหลือ Head Start เพื่อให้มีทุนในการจัดซื้อหนังสือ อุปกรณ์ เทคโนโลยีใหม่ และจัดจ้างบุคลากรที่ดีที่สุด
- ปรับโครงสร้างการบริหารควบคุมในระดับมลรัฐใหม่ เพื่อลดกฎระเบียบต่าง ๆ ให้โรงเรียนมีความยืดหยุ่นในการบริหารมากขึ้น
- เด็กเกรด 3 ทุกคนต้องอ่านหนังสือออก
- ครูต้องมีความสามารถในการสอนตามมาตรฐานที่กำหนด ครูที่ทำงานดีจะมีรางวัลให้
- โรงเรียนใดที่ไม่มีคุณภาพจะต้องได้รับการปรับปรุง
- ให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

2. สอนเรื่องคุณค่าของการเป็นมนุษย์

3. โรงเรียนต้องมีความปลอดภัย

- ปลดอดอาวูธ
 - ปลดอดยาเสพยัติต
 - นักเรียนมีสุขภาพอนามยที่ตี
4. นำเทคโนโลยีเข้ามาในชั้นเรียน
- คอมพิวเตอร์
 - ทุกชั้นเรียนและห้องสมุดมีระบบเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลเชื่อมตอกัน
5. เตรียมเด็กให้พร้อมสำหรับการทำงาน
6. ให้ทุกคนมีโอกาสได้เรียนสูงขึ้นโดย
- รัฐจัดให้มีโครงการเงินกู้เพื่อการศึกษา
 - ลดต้นทุนการจัดการศึกษาลงครึ่งหนึ่ง
 - ให้ทุนการศึกษาในระดับวิทยาลัย
7. ลดภาษีเพื่อการศึกษาในวิทยาลัย
- ขยายโครงการเรียนพร้อมทำงานให้ถึงนักศึกษา จำนวน 1 ล้านคน
 - ยอมให้นำเงิน IRA มาจ่ายค่าเล่าเรียน
 - ให้ทุนการศึกษารายละ 1000 ดอลลาร์ แก่นักเรียนคะแนนสูงสุด 5 เปอร์เซนต์ที่จบโรงเรียนมัธยมปลายทุกแห่ง
 - ขยายการศึกษาภาคบังคับให้เป็น 14 ปี
 - ลดหย่อนภาษีอีก 10,000 ดอลลาร์แก่ครอบครัวที่มีสมาชิกเรียนต่อจากชั้นมัธยม
 - ลดภาษี 1500 ดอลลาร์ ให้ผู้ที่จ่ายค่าเรียนวิทยาลัยปีแรก และหากปีที่สองได้คะแนนเฉลี่ย B ก็ให้สิทธิต่อไปอีกปี

นโยบายการศึกษาของคลินตัน

คลินตัน ได้ชื่อว่า เป็นประธานาธิบดีที่ให้ความสนใจในเรื่องของการศึกษามากที่สุดคนหนึ่งที่ตลอดเวลาที่ดำรงตำแหน่ง เขาจะมีนโยบายมากมายในเรื่องของการศึกษา รวมทั้งยังลงลึกในรายละเอียดของแต่ละเรื่องด้วย ในช่วงระหว่างเดือนมกราคมถึงกันยายน 1999 คลินตัน ได้ประกาศหรือริเริ่มดำเนินการต่าง ๆ ในเรื่องการศึกษาจัดแบ่งกลุ่มได้ 10 เรื่อง คือ

1. มาตรฐานการศึกษา

- เน้นที่วินัยและวิชาการ

2. ลดขนาดของชั้นเรียน

- ชั้นเรียนประถมมีขนาด 18 คนต่อห้อง
- ชั้นเรียนทั้งหมดมีขนาด 20 คนต่อห้อง

3. นักเรียน

- โครงการรับนักเรียน
- โครงการพัฒนาเด็กในด้านการอ่าน และคณิตศาสตร์

4. ผู้ปกครอง

- ให้มีการประเมินความเห็นของผู้ปกครอง ในเรื่องความก้าวหน้าในการเรียนของเด็ก คุณภาพของครูผู้สอน ขนาดของห้องเรียน ความปลอดภัยในโรงเรียน การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอของเด็ก และอัตราส่วนของผู้ที่จบการศึกษา
- ให้ผู้ปกครองมีการออมทรัพย์เพื่อเป็นทุนการศึกษาในอนาคตของลูก

5. โครงการพิเศษเพื่อช่วยเหลือเด็กเรียนอ่อนไม่ต้องเรียนซ้ำชั้น

- โครงการหลังเลิกเรียน
- โครงการภาคฤดูร้อน

6. โรงเรียนที่มีผลการดำเนินงานแย้มไม่ได้มาตรฐาน

- ให้ปรับปรุง และมีสิ่งจูงใจเป็นรางวัลถ้าทำการปรับปรุงสำเร็จ
- ถ้าให้โอกาสปรับปรุงแล้วไม่ดีขึ้น ให้ใช้มาตรการเด็ดขาดคือ ปิดโรงเรียน

7. ปัญหาความยากจนที่เป็นสาเหตุของความไม่เสมอภาคทางการศึกษา

- ชาวอเมริกันพื้นเมือง (อินเดียนแดง)
- ฮิสปานิค และเปอโตริโก

8. ครู

- มีใบรับรองการประกอบวิชาชีพ
- ครูเข้าใหม่ จะให้เพิ่มจำนวนการรับ มีการควบคุมและตรวจสอบคุณภาพ และจัดเงินทุน การศึกษาแก่ผู้ที่ต้องการจะเป็นครู
- การฝึกอบรมครูและบุคลากรอื่นในสถานศึกษา โดยเฉพาะในเรื่องซอฟต์แวร์ทางการศึกษา

9. เทคโนโลยี

- ครูผู้สอนต้องมีความรู้

- อุปกรณ์ ได้แก่ ระบบอินเทอร์เน็ต ให้นำมาใช้ในการเรียนการสอน ทั้งผู้สอนและผู้เรียนใช้สื่อกลาง คือ อินเทอร์เน็ต
- นักเรียนเกรด 8 ทุกคนจะต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น

10. เงินทุน

- เพื่อการก่อสร้างอาคารเรียนใหม่หรือปรับปรุงอาคารเดิม
- เพื่อการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนอุปกรณ์เครื่องใช้
- เพื่อการทำให้โรงเรียนมีความทันสมัยขึ้น

นโยบายการศึกษาของอัล กอร์

รองประธานาธิบดี อัล กอร์ จะลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามพรรคเดโมแครต ในปี ค.ศ. 2000 พร้อมประกาศว่า แผนเศรษฐกิจจะลงทุนงบประมาณใน 10 ปีข้างหน้า เป็นเงิน 2,926 พันล้านเหรียญ ในจำนวนนี้จะเป็นการลงทุนเพื่อการศึกษา 115 พันล้านเหรียญ คิดเป็นร้อยละ 3.93 จัดเป็นอันดับสุดท้ายในงบประมาณ 7 ประเภท (เรียงจากมากไปน้อย กลาโหม การเงิน สาธารณสุข กิจการภายใน การแพทย์ ประกันสังคม และการศึกษา)

กอร์ มีนโยบายการศึกษาดังนี้ คือ

1. ลดช่องว่างในการมีโอกาส

- ให้เด็กทุกคนมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล
- ปรับปรุงคุณภาพครู ยกกระดับอาชีพครู รับสมัครคนเก่งและฝึกอบรมให้เป็นครูที่ดี
- สนับสนุนการออมเพื่อการศึกษาในวิทยาลัย ทำให้ทุกคนสามารถเข้ารับการฝึกอบรมได้
- ยกเว้นภาษีเงินออมเพื่อการศึกษาต่อในวิทยาลัย และให้สามารถโอนสิทธิในการยกเว้นภาษีนี้ข้ามรัฐได้
- ให้เงินกองทุนแก่โรงเรียนที่มีอัตราเด็กเล็กเรียนกลางคันต่ำ และแก่โรงเรียนที่มีอัตราเด็กเรียนจบการศึกษาสูง
- สนับสนุนให้วิทยาลัยและโรงเรียนร่วมมือกัน ในการเตรียมพร้อมเด็กสำหรับการศึกษาต่อในวิทยาลัย
- ให้ความช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสให้เข้าเรียนในวิทยาลัย รวมทั้งการจัดทุนการศึกษาให้ด้วย
- ให้เครดิตภาษีแก่ภาคอุตสาหกรรมที่มีการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งอุตสาหกรรมการผลิตและอุตสาหกรรมรายย่อย

- ให้เครดิตภาษีสูงสุดถึง 60,000 เหรียญต่อหัว แก่ภาคเอกชนที่จัดฝึกอบรมลูกจ้าง

2. ปฏิวัติระบบการศึกษาในศตวรรษที่ 21

การศึกษาปฐมวัย

- ให้เงินช่วยเหลือมลรัฐขยายโครงการการศึกษาก่อนวัยเรียน
- **โรงเรียนมัธยม**
- ลดขนาดชั้นเรียนประถมเหลือ 18 คน และมัธยมเป็น 20 คน
- ให้อำนาจบริหารจัดการแก่ครูใหญ่
- สอบทักษะการสอนครูเข้าใหม่ทุกคน
- เข้มงวดในการต่อไปอนุญาตสถานศึกษา
- ประเมินผลงานครูหลังได้ใบประกอบวิชาชีพ
- ให้รางวัลครูดี
- ดำเนินการเข้มงวดโรงเรียนที่ผลประกอบการแย่ ให้รางวัลโรงเรียนผลประกอบการเยี่ยม
- ปรับหลักสูตรสำหรับเด็กอ่อน
- มีโรงเรียนให้เลือกมากขึ้น
- จัดชั้นเรียนภาคฤดูร้อนสำหรับเด็กสอบไม่ผ่าน
- ใช้เทคโนโลยีพัฒนาการศึกษา
- ทุกชั้นเรียนและห้องสมุดมีอินเทอร์เน็ตใช้
- ฝึกอบรมครูให้ใช้เทคโนโลยีใหม่เป็น
- ทุกโรงเรียนมีซอฟต์แวร์การศึกษา
- เลือกสรรอาสาสมัครช่วยสอนระบบออนไลน์

ความปลอดภัยในโรงเรียน

- ไม่มีอาวุธ
- ให้โอกาสแก่เด็กที่เคยทำผิด
- เพิ่มการดูแลเด็กหลังชั่วโมงเรียน
- ปฐมนิเทศผู้ปกครองและเด็กในวันแรกของภาคเรียน
- สอนวิชาพลเมืองศึกษาในทุกโรงเรียน

เงินออมและภาษี

- ยกเว้นภาษีให้บัญชีเงินออมเพื่อการศึกษาต่อ

- ยกเว้นภาษีให้บัญชีเงินออมเพื่อการศึกษาตลอดชีพ สำหรับพนักงานและคู่สมรส รวมทั้งบุตรที่กำลังเรียนในวิทยาลัย

โครงการ 21st Century Teachers Corps

- ให้เงินทุนไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ เพื่อชดเชยค่าเล่าเรียนแก่ผู้จบปริญญาครูที่สอบได้ใบประกอบวิชาชีพ และไปสอนในโรงเรียนที่มีความต้องการครู
- ให้เงินพิเศษ 10,000 ดอลลาร์ เป็นค่าฝึกอบรมแก่ผู้ประกอบการอาชีพอื่น ที่ต้องการเปลี่ยนเป็นอาชีพครู

3. การศึกษาสำหรับผู้บกพร่องทางร่างกาย

- ให้เงินช่วยเหลือแก่โรงเรียนที่มีนักเรียนพิการทางร่างกายสำหรับค่าใช้จ่ายที่มากกว่านักเรียนปกติ
- ให้เงินช่วยเหลือโรงเรียนที่จัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนผู้บกพร่องทางร่างกาย
- สนับสนุนการฝึกอบรมครูให้รู้วิธีสอนและดูแลเด็กที่ร่างกายบกพร่อง

4. การเรียนรู้ตลอดชีวิต

- สนับสนุนให้มีเงินออมเพื่อการการเรียนรู้ตลอดชีวิต

5. เทคโนโลยี

- การศึกษาทางไกล
- Telemedicine

นโยบายการศึกษาของพรรครีพับลิกัน

รีพับลิกันเน้นนโยบายเสรีในการศึกษา โดยการคืนอำนาจให้ท้องถิ่น ชุมชน และผู้ปกครอง อีกทั้งยังประกาศให้เสรีในโรงเรียนในหลายด้าน พร้อมประกาศว่าหากได้เป็นรัฐบาลจะต่อต้านและยกเลิกนโยบายหรือกฎหมายบางฉบับของพรรคเดโมแครต ได้แก่

1. คืนอำนาจให้แก่ผู้ปกครอง ครู คณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น ชุมชน และผู้เสียภาษี

- ยกเลิก Department of Education
- ไม่ให้ผู้บริหารระดับ federal เข้ามากำก่ายในโรงเรียน
- สนับสนุนให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในโรงเรียนมากขึ้น
- ทบทวนกฎหมาย School-To-Work Act 1994 ที่ให้อำนาจ federal ในการควบคุม
- เลิกการบังคับตรวจสอบผลการดำเนินงานโรงเรียนในท้องถิ่น

2. เพศสัมพันธ์ในโรงเรียน

- ต่อต้านการมีคลินิคให้คำแนะนำการคุมกำเนิดและทำแท้งในโรงเรียน

3. ให้เสรีแก่ผู้ปกครอง

- ในการเลือกโรงเรียน รวมถึงการให้การศึกษาที่บ้านแก่บุตร
- สนับสนุนการให้ทุนการศึกษา
- สนับสนุน block grants เงินช่วยเหลือเป็นก้อนที่โรงเรียนสามารถจะจัดแบ่งใช้ได้เอง
- สนับสนุน school rebates
- สนับสนุน charter schools
- สนับสนุนระบบให้ vouchers แก่นักเรียนแทนการให้เงินช่วยเหลือที่โรงเรียน

4. ให้มีอิสระในการปฏิบัติศาสนกิจในโรงเรียน

- ให้เสรีในการจัดกลุ่มเพื่อสวดมนต์
- ไม่ให้มีการกีดกันไม่รับนักเรียนเพราะความแตกต่างในการนับถือศาสนา

5. เสรีในโรงเรียน

- เสรีจากการจัดการศึกษาผิด ๆ
- เสรีในการสอนวิชาต่าง ๆ
- เสรีในการคิดประดิษฐ์นวัตกรรมใหม่ ๆ
- เสรีจากการควบคุมโดยหน่วยงานของรัฐ
- เสรีในการเลือกสถานที่เรียน

6. นักศึกษาปีหนึ่งกับการทำงาน

- หางานให้นักศึกษาปีหนึ่งทำ

7. ประชาธิปไตยศึกษา

- ให้ทุกโรงเรียนของรัฐจัดให้มีการสอนและกิจกรรมเรื่องประชาธิปไตยปีละ 1 วันเต็ม

8. ค่าเล่าเรียน

- ยกเลิกโครงการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา
- ให้ครอบครัวเตรียมเงินทุนเพื่อการศึกษา เช่น เปิดบัญชีออมทรัพย์เพื่อการศึกษา

9. องค์การจัดการการศึกษา

- องค์กรตั้งใหม่
- มีความยืดหยุ่น

- นำเทคโนโลยีใหม่มาใช้
- เข้าถึงผู้ต้องการ
- มีประสิทธิภาพในการจัดการเรื่องเงิน

นโยบายการศึกษาของจอร์จ บุช

จอร์จ บุช เคยเป็นผู้ว่าการรัฐเท็กซัส ที่มีผลงานการปฏิรูปการศึกษา เขาได้อนุญาตให้ตั้ง Charter school ใหม่โดยไม่จำกัดจำนวน และได้ให้สิ่งจูงใจแก่โรงเรียนที่รับเด็กที่ย้ายมาจากโรงเรียนที่มีผลประกอบการต่ำ ผลของการอนุญาตทำให้มี Charter school ในรัฐเท็กซัสเพิ่มเป็น 120 แห่งจากเดิมที่มีเพียง 20 เพราะเหตุที่โรงเรียนประเภทนี้ตั้งขึ้นเป็นพิเศษโดยการอนุญาตของทางการ จึงไม่ต้องอยู่ใต้ระเบียบการบริหารของโรงเรียนมัธยมปกติ 77 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนมาจากครอบครัวของชนกลุ่มน้อย

ในการประกาศตัวเข้าชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 2000 บุช ประกาศนโยบายการศึกษา ดังนี้ คือ

1. **ให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการควบคุมโรงเรียน ยกเว้นมาตรฐาน ออกกฎหมายเพื่อยุติการส่งเสริมฐานะทางสังคมของนักเรียนในโรงเรียน**
 - ปรับปรุงระเบียบในการควบคุมโรงเรียนของท้องถิ่น ให้โรงเรียนมีความปลอดภัย มีความหลากหลายในการแสวงหาโอกาสในการศึกษาเล่าเรียน
2. **แก้ไขปัญหาการเรียนรู้นักเรียนหนังสือของเด็กในโรงเรียน**
 - ยุติการส่งเสริมฐานะทางสังคมในโรงเรียน [social promotion] ที่ให้เด็กต้องเรียนซ้ำชั้นหรือถูกดันให้ขึ้นชั้นต่อไปทั้งที่ไม่มีความพร้อม เช่นเด็กเกรด 3 หากไม่ผ่านการทดสอบการอ่าน ก็ต้องเรียนซ้ำชั้น หรือบางคนถูกดันให้ขึ้นเกรด 4 ทั้งที่ยังอ่านไม่ออก เป็นต้น การแก้ไขคือให้การช่วยเหลือและสอนให้อ่านให้ได้ก่อนจะให้ขึ้นชั้นต่อไป เช่น ดิวหลังเลิกเรียนหรือเรียนภาคฤดูร้อน
 - ให้เงินช่วยเหลือโครงการสนับสนุนการอ่านออกแก่โรงเรียนของรัฐเป็นเงิน 670 เหรียญต่อหัว สำหรับโรงเรียนอนุบาล ประถมหนึ่งและสองที่มีเด็กอ่านหนังสือช้ากว่ามาตรฐาน
 - จัดสรรเงินทุนเพื่อการซื้อคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุก ๆ ปี เป็นเวลา 10 ปี
 - ฝึกอบรมทักษะครูอนุบาลและประถมหนึ่งในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน โดยรัฐจ่ายเงินเบี่ยเลี้ยงให้แก่ครูที่เข้าอบรมคนละ 150 เหรียญต่อวัน ในปี 2000 และ 2001 ประมาณค่าใช้จ่ายในการพัฒนาทักษะครูมีมูลค่า 1200 เหรียญต่อหัว (รวมค่าเบี่ยเลี้ยงด้วย) ให้มีการออกไปประกาศนียบัตรแก่ครูที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านในเด็กได้สำเร็จ

- กระตุ้นให้โรงเรียนพัฒนาโครงการพัฒนาการอ่าน โดยเพิ่มชั่วโมงสอนสำหรับการอ่าน
- กระตุ้นให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วม เช่น ให้รางวัลเป็นเงินช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่เข้าโครงการรู้หนังสือ

3. หลักสูตรและการประเมินผล

- ร่างหลักสูตรใหม่ให้รวมเอา phonics เข้าไว้ด้วย
- เปลี่ยนวิธีการเรื่อง Head Start สอนเด็กอายุน้อยที่สุดให้รู้ phonics เพื่อที่จะได้อ่านและคิดเลขได้

4. พัฒนาบุคลากรครู

- เพิ่มเงินเดือนครูอีกปีละ 8232 เหรียญ และขยายโครงการหลังชั่วโมงเรียนสำหรับนักเรียนมัธยมต้นในพื้นที่เสี่ยง
- สนับสนุนการตั้งวิทยาลัยครูที่เปิดสอนหลักสูตรครุศาสตร์ชั้นสูง และพัฒนาการเรียนการสอนสาขาวิทยาศาสตร์

5. การมีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน

- อดรงค์ไม่ให้เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางเพศ เพื่อป้องกันปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ซึ่งเป็นสาเหตุให้แม่วัยรุ่นต้องเลิกเรียน และเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาสังคมอีกมากมายในอนาคต
- ให้เงินสนับสนุนปีละ 62 ล้านดอลลาร์ เพื่อโครงการวางแผนครอบครัวในโรงเรียน

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองสหราชอาณาจักร

การศึกษาพื้นฐานในสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักร (อังกฤษและเวลส์) มีกฎหมายบังคับให้พ่อแม่ ผู้ปกครองส่งเด็กอายุระหว่าง 5-16 ปี เข้าเรียนเต็มเวลาในโรงเรียนหรือสถานที่อื่น ๆ นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาแบบให้เปล่า แต่จะมีอยู่ประมาณ 7% ที่เข้าเรียนในโรงเรียนที่ไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากทางการ

โรงเรียนที่ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากทางการมีอยู่สองประเภท คือ โรงเรียนสังกัดเคาน์ตี ได้รับการจัดสรรและดำรงอยู่ด้วยงบประมาณจากคณะกรรมการบริหารการศึกษาท้องถิ่น (Local Education Authorities : LEAs) และโรงเรียนเอกชน ซึ่งจัดขึ้นโดยองค์กรทางศาสนาที่ดำรงอยู่ด้วยเงินสนับสนุนของทางการเช่นกัน

คณะกรรมการบริหารโรงเรียน (School Governors) โรงเรียนที่ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากทางการจะต้องมีคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยกรรมการบริหาร

การศึกษาท้องถิ่น โดยประกอบด้วยฝ่ายที่มาจากผู้ปกครองและครูในโรงเรียน กับฝ่ายที่มาจากคณะกรรมการบริหารการศึกษาท้องถิ่น ฝ่ายละเท่ากัน คณะกรรมการนี้มีความรับผิดชอบในด้านนโยบายหลักของโรงเรียน รับผิดชอบระเบียบวินัยในโรงเรียน เสนอความเห็นในการแต่งตั้งและถอดถอนครู ถ้าโรงเรียนมีนักเรียนเกิน 200 คน ให้มีอำนาจจัดการงบประมาณได้ และถ้ามีนักเรียนมากกว่า 300 คน อาจขอพ้นอำนาจการควบคุมของท้องถิ่น โดยขอรับการสนับสนุนจากรัฐบาลโดยตรง

ผู้ปกครองมีสิทธิที่จะเลือกโรงเรียนให้บุตรได้ โดยโรงเรียนจะทำเอกสารข้อมูลโรงเรียน พร้อมผลการสอบไล่ที่จะเป็นส่วนรวมเผยแพร่ให้ผู้ปกครองทราบถึงคุณภาพมาตรฐานการศึกษาของแต่ละโรงเรียน

โรงเรียนอนุบาลและประถมศึกษา ไม่มีกฎหมายบังคับให้เด็กต่ำกว่า 5 ขวบ โดยเข้าเรียนในชั้นเด็กเล็ก แล้วจึงเลื่อนขึ้นประถมศึกษาบังคับเริ่มต้นที่ 5 ขวบ โดยเข้าเรียนในชั้นเด็กเล็ก แล้วจึงเลื่อนขึ้นประถมศึกษา ซึ่งจะจบเมื่ออายุประมาณ 11 ปี

โรงเรียนมัธยมศึกษา เด็กประมาณร้อยละ 90 เข้าเรียนในโรงเรียนที่ได้รับการสนับสนุนของรัฐ โรงเรียนมัธยมของรัฐเป็นแบบประสม รับนักเรียนโดยไม่คำนึงถึงความสามารถและความถนัด โรงเรียนมัศึกษามีเกณฑ์อายุรับต่างกัน เช่น 11-18, 12-16, หรือ 11-16 ปี เป็นต้น เด็กอายุเกิน 16 หรือจบชั้น 6 สามารถเรียนต่อในสถาบันระดับอุดมศึกษา (tertiary college) ที่มีทั้งหลักสูตรสายสามัญและอาชีพ

ยังมีโรงเรียนมัธยมแบบเน้นวิชาการ (grammar school) โรงเรียนมัธยมแผนใหม่ (secondary modern school) ซึ่งสอนทั้งสายสามัญและอาชีพ

โรงเรียนเอกชน เป็นโรงเรียนนอกภาครัฐ การตั้ง และยินยอมให้มีการตรวจสอบ ยังมีกฎหมายให้โรงเรียนยินยอมปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ รวมทั้งอาคาร สถานที่ การสอน และต้องไม่แต่งตั้งบุคคลที่ไม่เหมาะสมมาเป็นครูหรือเจ้าของโรงเรียน

ครู ครูในโรงเรียนของทางการ ได้รับแต่งตั้งโดยคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น (LEAs) หรือคณะกรรมการบริหารโรงเรียน มีครูในโรงเรียนทุกประเภทประมาณ 540,000 คน อัตราส่วนครูต่อนักเรียน คือ 1:17 ครูในโรงเรียนของทางต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด

หลักสูตร พ.ร.บ. การศึกษาปี 1986 ให้ครูใหญ่รับผิดชอบกำหนดและจัดทำหลักสูตร โดยพิจารณาจากนโยบายของคณะกรรมการบริหารการศึกษาท้องถิ่นและคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ต่อมา มีการปฏิรูปการศึกษาในปีภาคบังคับ วิชาแกนและวิชาพื้นฐาน มีเป้าหมายต้องบรรจุและต้องประเมิน

การสอบไล่ เด็กที่มีอายุ 16 ปี หรือเรียนมัธยมมาแล้ว 5 ปี จะสอบเพื่อรับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษา ระดับธรรมดา (O Level) ถ้าจบแล้วเรียนต่ออีก 2 ปี เพื่อจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย จะ

สอบเพื่อรับประกาศนียบัตร A Level ถ้าเลือกสายวิชาชีพหลังได้ O Level เรียนต่อเติมเวลาอีก 1 ปี เพื่อเตรียมเข้าทำงานหรือเข้าเรียนสายวิชาชีพที่สูงขึ้นไป

พรรคการเมืองของสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักร มีพรรคการเมืองใหญ่สองพรรค คือ พรรคอนุรักษนิยม และพรรคแรงงาน ทั้งสองพรรคนี้ผลักดันมีชัยในการเลือกตั้งและปกครองประเทศตลอดเวลา แต่ยังมีพรรคขนาดรองลงมาอีกหลายพรรค พรรคลิเบอรัลเป็นพรรคที่สำคัญที่สุดในบรรดาขนาดรองลงมา

ในปี ค.ศ. 1997 พรรคเลเบอร์หรือแรงงานประสบชัยชนะในการเลือกตั้งใหญ่ หลังจากทีพรรคคอนเซอร์เวทีฟหรืออนุรักษนิยมครองอำนาจต่อเนื่องนานถึง 30 ปี ทั้งสองพรรคมีนโยบายเรื่องต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งนโยบายให้เสรีในเกือบทุก ๆ เรื่อง ในขณะที่พรรคแรงงานค่อนข้างจะมีแนวนโยบายในกรอบที่มีการควบคุมมากกว่า

นโยบายการศึกษาของพรรคแรงงาน

ในการจัดตั้งรัฐบาลเมื่อปี 1997 นายโทนี แบลร์ นายกรัฐมนตรีจากพรรคแรงงานได้ประกาศนโยบายการศึกษาของพรรคว่า จะไม่สนับสนุนการมีโรงเรียนขนาดใหญ่ที่ไม่ให้ความสำคัญในความแตกต่างทางความสามารถของเด็ก แต่จะสนับสนุนโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จที่สามารถแยกแยะความแตกต่างทางความสามารถของเด็กแต่ละคนได้

นอกจากนั้นจะจัดเด็กให้เหมาะสมกับชั้นเรียนและจะสนับสนุนให้เด็กได้พัฒนาขีดความสามารถสูงสุดในแต่ละวิชา และยังสัญญาว่า จะให้ความสำคัญแก่การศึกษาเป็นอันดับแรก โดยจะเพิ่มงบประมาณประจำปีทางการศึกษา ในขณะที่จะลดค่าใช้จ่ายด้านเศรษฐกิจและสังคมลง

เมื่อนำนโยบายการศึกษาทั้งหมดที่พรรคแรงงานประกาศมาจัดแบ่งเป็นข้อใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ คือ

1. ก่อนวัยเรียน

- ให้มีที่ในสถานเลี้ยงเด็กสำหรับเด็กอายุ 4 ขวบทุกคนที่ต้องการเรียน

2. เน้นมาตรฐานของโรงเรียนประถมศึกษา

- ทุกโรงเรียนต้องมีเป้าหมายว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นทุก ๆ ปี
- ลดขนาดชั้นเรียนของเด็กอายุ 5-7 ขวบให้เหลือสูงสุดชั้นละ 30 คน โดยรัฐจะจัดค่าใช้จ่ายช่วยด้านสถานที่สูงสุดปีละ 180 ล้านปอนด์
- ปรับปรุงทักษะของครูประถม เน้นการเรียนในหลักสูตรให้เข้มข้น และนำการเรียนภาคฤดูร้อนมาใช้ เพื่อให้เด็กที่จบประถมศึกษามีระยะเวลาการเรียนอย่างน้อยที่สุด 11 ปี

- สนับสนุนให้มีการสอนในทฤษฎีใหม่ที่ได้ผลเน้นให้เด็กอ่านหนังสือคล่องและให้ในชั้นมีการปฏิสัมพันธ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

3. ความเสียเปรียบเทียบทางการศึกษา

- ความร่วมมือระหว่างรัฐกับเอกชนในการปรับปรุงอาคารเรียน
- ตั้งเขตการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาเรื่องมาตรฐาน รัศมีที่ดีที่สุด โรงเรียนใดมีมาตรฐานต่ำจะต้องเปลี่ยนครูใหญ่ ให้การสนับสนุนเด็กด้อยโอกาสแต่ละคนเป็นรายตัว เช่น เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทางด้านอุตสาหกรรมและการค้า หากเด็กคนนั้นมีอายุเกิน 14 ปี
- ทำโครงการร่วมกับองค์กรฟุตบอลพรีเมียร์ลีก ตั้งศูนย์สนับสนุนการเรียนในสถานที่ของพรีเมียร์ลีก สำหรับเด็กในท้องถิ่นที่มีผลการเรียนต่ำกว่ามาตรฐาน โดยเริ่มโครงการนำร่องในระหว่างฤดูแข่งขันปี 1997/98
- ให้ทุกสาธารณูปการพิเศษสำหรับสถานศึกษาที่มีความต้องการ

4. ศักยภาพของเทคโนโลยีใหม่

- สนับสนุนให้ทุกโรงเรียนมีการเชื่อมต่อกับทางด่วนข่าวสารข้อมูลของบริษัทสื่อสารเป็นผู้ดำเนินการให้โรงเรียน ห้องสมุด วิทยาลัยและโรงพยาบาลได้ใช้อินเตอร์เน็ตฟรี หรือในอัตราค่าบริการต่ำที่สุด
- วางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาของชาติ ให้แพรอนไซส์แก่ผู้เข้าร่วมโครงการทั้งรัฐและเอกชน ให้โรงเรียนมีอุปกรณ์ที่ทันสมัย โดยจะใช้เงินรายได้จากล็อตเตอรี่มาพัฒนาทักษะของครูผู้สอนในปัจจุบันให้มีความสามารถในด้านข่าวสารข้อมูล
- สนับสนุนการพัฒนาซอฟต์แวร์การศึกษาให้เด็กนักเรียนทุกคนมีอีเมลแอดเดรสของตนเอง
- สนับสนุนการพัฒนาซอฟต์แวร์การศึกษาให้เด็กนักเรียนทุกคนมีอีเมลแอดเดรสของตนเอง

5. บทบาทของผู้ปกครอง

- เพิ่มอำนาจและความรับผิดชอบให้ผู้ปกครอง
- เพิ่มจำนวนผู้ปกครองในคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น
- วางแนวทางในการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบของโรงเรียนและผู้ปกครอง กำหนดระยะเวลาขั้นต่ำในการทำการบ้านของเด็กประถมและมัธยม

6. องค์กรการศึกษาท้องถิ่น

- ให้ผู้พิพากษาและคณะลูกขุนขององค์กรการศึกษาท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการยกระดับมาตรฐานการศึกษา
- ให้องค์กรการศึกษาท้องถิ่นยกอำนาจในการจัดสรรงบประมาณให้ครูใหญ่และผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียน และให้คณะกรรมการ Ofsted มีอำนาจในการตรวจสอบขององค์กรการศึกษาท้องถิ่นได้

7. เงินช่วยเหลือ

- ทุกโรงเรียนจะได้รับเงินช่วยเหลือในการดำเนินการ
- การจัดแบ่งเงินช่วยเหลือจะมีความยุติธรรม

8. ครู

- รับประกันว่าผู้ที่จบวิชาชีพครูจะมีงานทำ
- ยกกระดับมาตรฐานอาชีพครูเพื่อให้ได้บุคลากรที่ดีที่สุด มีความรวดเร็วและยุติธรรมในการถอดถอนครูที่ทำงานไม่ได้
- ให้อิสระในการบริหารแก่ครูใหญ่ ผู้ที่จะเป็นครูใหญ่จะต้องผ่านการอบรมให้ทำหน้าที่นี้

9. การศึกษาในระดับสูง

- จัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มจากปกติ
- ยืดเวลาในการชดเชยทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาในมหาวิทยาลัย

10. การศึกษาตลอดชีพ

- สนับสนุนการศึกษาผู้ใหญ่ทั้งในระหว่างการทำงานและภาคการศึกษาต่อ
- ยกกระดับมาตรฐานการเรียนสายวิชาชีพ
- จัดงบประมาณให้การฝึกอบรมแรงงานประเภทต่าง ๆ เช่น หญิงที่กลับเข้าสู่แรงงานใหม่
- ตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ที่สอนแรงงานภาคอุตสาหกรรมโดยตรง โดยร่วมลงทุนระหว่างรัฐและเอกชน

11. งบประมาณ

- ตัดงบประมาณด้านเศรษฐกิจและสังคมมาเพิ่มให้งบประมาณการศึกษา (ทำตรงข้ามกับรัฐบาลพรรคอนุรักษนิยมที่ตัดงบการศึกษา 3,000 ล้านปอนด์ไปใช้เพื่อเศรษฐกิจและสังคม)

นโยบายการศึกษาของพรรคอนุรักษนิยม

พรรคอนุรักษนิยมซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านในปัจจุบันประกาศนโยบาย "ปฏิรูปสามัญสำนึก" ให้คำสัญญาว่า หากได้เป็นรัฐบาลในสมัยหน้าจะดำเนินการในเรื่องหลัก 5 ประการ คือ

1. ให้ผู้ปกครองมีอำนาจในการจัดการกับโรงเรียนที่ไม่ได้มาตรฐาน
2. ให้คนไข้ของรัฐ (NHS) มีระยะเวลาการรอรับการรักษายาบาลขั้นต่ำ
3. ลดภาษี
4. คนที่สามารถทำงานได้จะไม่ได้รับเลี้ยงคนตกงาน
5. จะไม่ยอมรับสกุลเงินยูโรเป็นเงินที่ใช้ในชาติ

ในด้านนโยบายการศึกษานั้นแบ่งออกเป็น 2 เรื่องหลัก คือ

1. Parents' Guarantee
2. Free School

Parents' Guarantee : ให้ผู้ปกครองมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงโรงเรียนที่ไม่สามารถจะทำการสอนได้ในระดับมาตรฐาน โดยมีอำนาจในการนำเรื่องร้องเรียนเพื่อให้ผู้ตรวจการ Ofsted เข้าไปตรวจสอบ หากเป็นจริงตามนั้น คณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น (LEA : Local Education Authority) มีอำนาจสั่งการให้มีการประกวดเสนอแนวทางการบริหารจัดการโรงเรียนนั้นใหม่ได้

Free School

1. ลดขั้นตอนการบริหารที่บังคับให้โรงเรียนต้องทำรายงานในเรื่องต่าง ๆ
2. ให้อำนาจแก่ครูใหญ่ในการตัดสินใจในการบริหารโรงเรียนอย่างเต็มที่ในเรื่องต่าง ๆ เช่น
 - การจ้างบุคลากร
 - การจัดตารางเวลาการสอน
 - เวลาเรียน
 - การเปิดปิดภาค
 - การปรับเปลี่ยนหลักสูตร
 - เงินเดือนค่าตอบแทนบุคลากร
 - การควบคุมระเบียบวินัยของโรงเรียน รวมถึงการให้เด็กที่เป็นตัวปัญหาออกจากสถานศึกษา
3. เปลี่ยนระเบียบการใช้เงินงบประมาณ ให้ครูใหญ่มีอำนาจเต็มที่ในการควบคุมงบประมาณ ไม่ต้องใช้บริการจัดซื้อของ LEA ถ้าไม่ต้องการสามารถทำการจัดซื้อจากภาคเอกชนโดยสัญญาว่าจ้างตรงได้

4. ลดบทบาทหน้าที่ของ LEA ลงให้เหลือเพียงรับผิดชอบให้เด็กทุกคนในพื้นที่มีสถานที่เรียนเหมาะสม ไม่มีอำนาจก้าวก่ายในการบริหารงานประจำวันของโรงเรียนอีกต่อไป
5. ให้โรงเรียนที่มีชื่อเสียงสามารถขยายออกไปได้โดยอิสระ และให้โรงเรียนใหม่ตั้งได้โดยอิสระ ไม่ว่าจะเปิดเป็นโรงเรียนของเอกชนหรือกลุ่มใดก็ตาม

นโยบายการศึกษาของพรรคลิเบอรัล

พรรคลิเบอรัลได้ประกาศนโยบายการศึกษาว่า สมาชิกพรรคมีมติสนับสนุนนโยบาย ดังนี้ คือ

1. คุณภาพชีวิตในปฐมวัย โดย
 - ให้ผู้ปกครองและนักอนามัย นักการศึกษา ได้ทำงานร่วมกันเพื่อดูแลเด็กในปฐมวัย
 - ให้การศึกษาและดูแลเด็กวัย 3-5 ขวบ อย่างมีคุณภาพและทั่วถึง
 - สร้างหลักสูตรสำหรับเด็กวัย 3-5 + ปี
2. การศึกษาในโรงเรียน โดย
 - ยกมาตรฐานการเข้าสู่อาชีพครู นำระบบขึ้นเงินเดือนมาใช้ให้รางวัลตอบแทนครูบนพื้นฐานความสามารถในการแข่งขันและการฝึกอบรมให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่สอนในโรงเรียนที่มีปัญหาพิเศษ
 - ลดขนาดชั้นเรียนให้ไม่เกิน 25 คน สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา และไม่เกิน 18 คน สำหรับห้องเรียนภาษาและชั้นเรียนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในโรงเรียนมัธยม
 - โครงการ "โรงเรียน 2010" เพิ่มค่าใช้จ่ายด้านจัดซื้อหนังสือและอุปกรณ์การเรียนเป็น 2 เท่าในปีแรก และให้นักเรียนอายุ 12 ปีขึ้นไป เข้าถึงเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุกสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ
 - เพิ่มอำนาจให้ LEA ในการออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงหน้าที่รับผิดชอบการให้บริการการศึกษา ยกมาตรฐาน จัดสรรเงินทุนและกำหนดนโยบายการรับนักเรียน
 - ปฏิรูปขบวนการตรวจสอบโรงเรียนให้มีระบบการตรวจสอบตนเอง ให้ผู้ตรวจการทำหน้าที่ให้คำปรึกษาด้านการปรับปรุงโรงเรียน ให้มีการรายงานว่ามีทรัพยากรเพียงพอหรือไม่และยกเลิกระบบการประมูลเพื่อเป็นผู้ตรวจการ
 - ให้มีหลักสูตรที่ครอบคลุมและสมดุลระหว่างวิชาสังคม ศิลปะและพลศึกษา และในระดับอายุที่เหมาะสมให้มีการสอนเพศศึกษาด้วย ให้มีการสะสมหน่วยกิตเพื่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปได้ และให้ตั้งองค์กรระดับชาติทำหน้าที่ด้านการสอบ

- ให้สิทธิแก่เด็กทุกคนในการขอความช่วยเหลือพิเศษในการเรียนในโรงเรียนปกติ โดยองค์กรท้องถิ่นจัดตั้งคณะกรรมการที่ประกอบด้วยบุคคลจากหลายอาชีพทำหน้าที่วินิจฉัย ช่วยเหลือสนับสนุนเด็กก่อนวัยเรียนและผู้ปกครอง และตั้งโครงการพิเศษด้านภาษาและคณิตศาสตร์
3. สังคมแห่งการเรียนรู้
- สร้างรูปแบบและวางแผนปฏิบัติการโครงการ "การศึกษาและอบรมตลอดชีพ" ที่ไม่ใช่การศึกษาในระดับปริญญา
 - ให้เด็กด้อยโอกาสได้เข้าถึงการศึกษาต่อและการศึกษาในระดับสูง โดยมีหน่วยรับพิเศษในสถาบันการศึกษา พร้อมจัดเงินทุนแก่สถานศึกษาเหล่านั้นด้วย
 - ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้ต้องการเรียน ต่ำสุดเท่ากับค่าเล่าเรียนของแต่ละบุคคล
 - ริเริ่มระบบการคืนภาษี 2% ของค่าจ้างเงินเดือนแก่บริษัทที่สนับสนุนให้ลูกจ้างรับฝึกอบรมให้ลูกจ้างที่มีอายุกว่า 19 ปี ได้เรียนสัปดาห์ละ 2 วัน โดยรับค่าจ้างเต็มเวลา

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองแคนาดา

การศึกษาพื้นฐานในประเทศแคนาดา

แคนาดาประกอบด้วย 10 มณฑล และ 2 ดินแดนในความครอบครอง รัฐธรรมนูญปี 1867 บัญญัติให้ "ในแต่ละมณฑล สถานิติบัญญัติอาจออกกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาได้"

การที่มณฑลและดินแดนในครอบครองมีอำนาจในการจัดการศึกษา ทำให้มีสิทธิที่จะมอบอำนาจให้สภาการศึกษาท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นที่ได้จัดตั้งขึ้น หรือได้รับการรับรองจากมณฑล ให้เป็นผู้บริหารการศึกษาได้

ในทุกมณฑลและดินแดนในครอบครอง สมาชิกสภาการศึกษาได้รับการเลือกตั้งโดยการออกเสียงสาธารณะ อำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการและองค์กรนี้ เป็นไปตามข้อบัญญัติของมณฑล และค่อนข้างจะคล้ายคลึงสอดคล้องกันทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม การมอบอำนาจมิได้เป็นการลดอำนาจของมณฑล หรือดินแดนในครอบครอง ในการควบคุมการศึกษา เพราะสถานิติบัญญัติของมณฑลและดินแดนในครอบครอง ก็ยังมีอำนาจที่จะกำหนดขอบข่ายในการควบคุมการศึกษาท้องถิ่นอยู่

อำนาจของสภาการศึกษาตามกฎหมายนั้น รวมถึงการนำหลักสูตรไปใช้ การดำเนินการและการบริหารระบบโรงเรียน การจัดหาแหล่งการเงินมาใช้ การก่อสร้างหรือค่าใช้จ่ายประเภทลงทุนอื่น ๆ และการดำเนินการด้านบุคลากร

การประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ในแต่ละมณฑลและดินแดนในครอบครอง กระทรวง กรม ที่ทำหน้าที่จัดการศึกษา มีความรับผิดชอบในการจัดการประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สถานการศึกษาท้องถิ่น ซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของมณฑล ทำหน้าที่จัดการและบริหารการศึกษาในระดับดังกล่าว

การศึกษาประชาชนในระดับประถมและมัธยม ถือว่าเป็นการจัดให้เปล่าแก่ผู้ที่เป็นพลเมืองแคนาดาและผู้อยู่อาศัยเป็นการถาวรในแคนาดา จนถึงอายุ 18 ปี พ่อแม่ผู้ปกครองมีความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะต้องให้เด็กได้รับการศึกษาพื้นฐาน ปกติในช่วงอายุ 6 หรือ 7 ปี จนถึงอายุ 16 ปี ตามแต่กฎหมายของแต่ละมณฑลกำหนด

เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย หรือจิตใจ เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ฯลฯ จะได้รับการดูแลในสถานศึกษาที่จัดในรูปแบบต่าง ๆ บางแห่งก็จัดโรงเรียนแยกไว้เป็นการเฉพาะสำหรับเด็กกลุ่มนี้ บางแห่งก็ให้เรียนร่วมกับเด็กทั่วไป โรงเรียนหลายแห่งมีการสอนด้วยภาษาฝรั่งเศส วิธีการนี้เรียกว่า "วิธีซึ่มซับ" [Erosion Approach] สำหรับโรงเรียนที่จัดในนิเวศวิทยาต่าง ๆ เช่น โรมันคาทอลิก เป็นต้น ย่อมมีการสอนศาสนาแก่เด็กได้

นโยบายพรรคลิเบอรัล (พรรครัฐบาล)

พรรคลิเบอรัลซึ่งเป็นรัฐบาลในปัจจุบัน นี้ได้สัญญาว่าจะจัดงบประมาณให้สมดุล โดยแบ่งส่วนเกินของรายรับให้แก่โครงการทางสังคมและเศรษฐกิจครั้งหนึ่ง และอีกครั้งเพื่อให้สามารถลดภาษีและหนี้สินของประเทศ

ในด้านนโยบายการศึกษานั้น ได้เขียนว่า จะลงทุนในด้านการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความรู้ วัฒนธรรมและให้โอกาสในการศึกษาต่อหลังระดับมัธยมศึกษา โดยมีรายละเอียดเพิ่มเติม คือ

1. จะสนับสนุนให้ผู้มีความบกพร่องทางร่างกายมีโอกาสศึกษาเพื่อสามารถมีงานอาชีพ
2. เพิ่มจำนวนเงินออมเพื่อการศึกษาที่มีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีให้มากกว่าปีละ 4000 เหรียญ
3. ยืดเวลาดูแลเงินกู้เพื่อการศึกษาให้สูงสุดถึง 3 ปี สำหรับผู้ที่จบแล้วและยังไม่มีการทำงาน
4. ขยายเงินช่วยเหลือด้านการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนในโรงเรียนได้นานขึ้น
5. ลงทุนเป็นเงิน 20 ล้านเหรียญในเวลา 4 ปี เพื่อการจัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลใหม่ ๆ และการมีอินเทอร์เน็ตใช้ รวมทั้งการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

นโยบายการศึกษาของออสเตรเลีย

การศึกษาพื้นฐานในออสเตรเลีย

ออสเตรเลียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 6 รัฐ กับอีก 2 เขตการปกครองตนเอง การจัดการศึกษาโดยทั่วไปนับได้ว่าดำเนินการภายใต้ “กฎหมายเครื่องจักรออสเตรเลีย 1900” การศึกษาอยู่ภายในความรับผิดชอบของแต่ละรัฐ ในปี 1987 ได้ยกงานจัดการศึกษาขึ้นเป็นงานในระดับกระทรวง โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ประถมศึกษาและก่อนประถมศึกษา มัธยมศึกษาและหลังมัธยมศึกษา การศึกษาวิชาชีพพร้อมอยู่กับระดับมัธยมศึกษาและหลังมัธยมศึกษา ส่วนการศึกษาผู้ใหญ่ทั้งแบบในระบบและนอกระบบ และการศึกษาทางไกล รวมทั้งการศึกษาต่อเนื่อง จัดให้ประชาชนทุกพื้นที่ ตลอดชีวิต

การศึกษาภาคบังคับมีระยะเวลา 10 ปี เริ่มจากอายุ 6 จนถึง 15 ปี

แต่ละรัฐมีกฎหมายการศึกษาพื้นฐานของตนเอง มีบทบัญญัติครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการบริหารการศึกษาด้วย ในรัฐวิคตอเรียและทัสมาเนีย มีระเบียบในการจัดการศึกษาที่สำคัญบางประการดังนี้ คือ

สภาโรงเรียนและธรรมนูญโรงเรียน สภาโรงเรียนมีอำนาจในการจ้างครูใหญ่และครูผู้สอนอื่น ๆ รวมทั้งอำนาจในการเลิกจ้าง การทำรายงานประจำปี การออกระเบียบวินัย และอื่น ๆ ธรรมนูญโรงเรียนมีรายละเอียดในการจัดการและการสอน การบริการอาหารกลางวัน การลงทะเบียนเป็นครู การเข้าเรียนและมาเรียน

การประเมินผลโรงเรียน คณะกรรมการประเมินผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีหน้าที่ตรวจสอบและประเมินผลคุณภาพการศึกษาของแต่ละโรงเรียน

พรรคการเมือง

ผลการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 1998 พรรคลิเบอรัล [LP] ซึ่งได้ ส.ส. 64 ที่นั่งและ ส.ว. 31 ที่นั่ง รวมกันเป็น 95 ที่นั่ง เท่ากับพรรคเลเบอร์ (ได้ 95 ที่นั่งเช่นกัน) ได้จับมือกับพรรคเนชั่นแนล [NP] ซึ่งมี 19 ที่นั่ง ตั้งรัฐบาลผสมซึ่งมี 114 เสียง โดยมีนายจอห์น โฮเวิร์ด จากพรรคลิเบอรัลเป็นนายกรัฐมนตรี

นโยบายการศึกษาของพรรคลิเบอรัล

เมื่อพรรคลิเบอรัลได้เป็นแกนนำในการตั้งรัฐบาลผสม ได้ประกาศนโยบายทั้งหมด 55 ข้อ ซึ่ง 2 เรื่องเป็นนโยบายการศึกษา คือ การยกระดับมาตรฐานของโรงเรียน และนโยบายด้านการศึกษาในระดับสูง ซึ่งมีรายละเอียดเพิ่มเติม คือ

1. การศึกษาระดับสูง

- เพิ่มที่เรียนนักศึกษาระดับปริญญาตรีให้เป็น 392,560 ที่นั่ง
- นักศึกษาออสเตรเลียที่ไม่สามารถจะเรียนในโควตาได้รับทุนได้ สามารถจะเลือกเรียนโดยจ่ายค่าเล่าเรียนเต็มราคาเท่ากับนักศึกษาต่างชาติ
- เพิ่มเงินช่วยเหลือการศึกษาอีก 106 เหรียญ เป็น 11,406 เหรียญต่อหัว
- เพิ่มรายได้ให้มหาวิทยาลัยเป็นประมาณ 8.55 พันล้านเหรียญ
- จัดงบประมาณสำหรับค่าใช้จ่ายในการวิจัยปีละ 450.3 ล้านเหรียญ
- ให้ความสำคัญแก่ความต้องการของนักศึกษา เช่น แรงจูงใจด้านการเงิน
- จัดสรรเงินเพื่อตั้งเครือข่ายคอมพิวเตอร์ให้แก่สถาบันวิจัยและอุตสาหกรรม เป็นจำนวน 19.5 ล้านเหรียญ
- สนับสนุนการพัฒนาสถานที่ภายในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในภูมิภาคที่มีความต้องการสูง
- สนับสนุนการก่อตั้งสหภาพนักศึกษา

2. โรงเรียน

- เพิ่มเงินงบประมาณในปี 1998-1999 จากรัฐบาลกลางให้โรงเรียนอีก 750 ล้านเหรียญ (เป็นงบประมาณทั้งสิ้น 4.1 พันล้านเหรียญ)
- ปรับปรุงการเรียนรู้หนังสือ ให้เด็กจบประถมศึกษาทุกคนสามารถอ่านออกเขียนได้ และในช่วงปีงบประมาณ 2001/2002 จะจัดสรรเงินทุนเพื่อการเรียนรู้เป็นเงิน 680 ล้านเหรียญ
- ให้ผู้ปกครองมีทางเลือกในการเลือกโรงเรียนให้ลูกหลาน
- โครงการค้นพบประชาธิปไตย ให้การศึกษาเรื่องประชาธิปไตยในโรงเรียน โดยมีเงินงบประมาณสนับสนุน
- ให้เงิน 200 ล้านเหรียญ ในช่วงเวลา 4 ปี เพื่อให้การศึกษาสายวิชาชีพและการฝึกอบรมอาชีพแก่เด็กที่จบจากโรงเรียนให้มีงานทำ
- โครงการช่วยเหลือคนหนุ่มสาวที่ต้องการกลับไปเรียนหนังสือใหม่
- เพิ่มเงินช่วยเหลือแก่เด็กที่ครอบครัวไม่มีรายได้ เป็นค่าใช้จ่ายปีละ 2900 เหรียญ
- ให้เงินช่วยเหลือโรงเรียนและเด็กในถิ่นกันดาร 50 ล้านเหรียญในเวลา 3 ปี โดยผ่านทางองค์การการศึกษาเอกชน

3. อาชีวศึกษาและการฝึกอบรม

- ฝึกอบรมวิชาชีพแก่คนหนุ่มสาว โดยมีเป้าหมายการเพิ่มแรงงานให้ถึง 200,000 คน ในปี 1998
- ตั้งศูนย์อบรมช่างฝีมือเพิ่มอีก 200 แห่ง
- ให้เงินทุนแก่หน่วยงานที่ทำงานด้านการฝึกอบรม
- ตั้งองค์กรใหม่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมในระดับชาติ
- ให้การช่วยเหลือการเรียนสายวิชาชีพในโรงเรียนเป็นเงิน 187 ล้านดอลลาร์ ในเวลา 4 ปี
- ตั้งมูลนิธิช่วยเหลือด้านอาชีวศึกษา ด้วยเงินกองทุน 20 ล้านดอลลาร์
- โครงการทางสู่งานวิชาชีพ โดยการฝึกอบรมผู้เข้าสู่แรงงานใหม่เป็นเงิน 43 ล้านดอลลาร์ ในช่วงปี 1998-1999

นโยบายการศึกษาพรรคเนชั่นแนลของออสเตรเลีย

พรรคเนชั่นแนลของออสเตรเลีย [National Party of Australia : NP] มีนโยบายการศึกษาดังนี้
คือ

1. นักเรียน

- **ดูแลเรื่องความปลอดภัย**
 - เพิ่มอำนาจให้ครูใหญ่ในการจัดการเด็กทำผิดกฎระเบียบ
 - โครงการจัดการความปลอดภัย
 - เพิ่มโทษผู้ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน
 - วางแผนนโยบายใหม่
 - กำหนดกฎความปลอดภัยของนักเรียน
 - เด็กทำผิดเรื่องยาเสพติดและอาวุธอาจจะต้องเลิกเรียน
 - ความปลอดภัยในรถโรงเรียน
- **เรื่องการเรียนรู้**
 - ปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ
 - สร้างโรงเรียนใหม่
 - ติดเครื่องปรับอากาศในบางห้องเรียน
 - รีไซเคิลแอสเบสตอสที่ตกค้างในโรงเรียน
 - สร้างบ้านครูในพื้นที่กันดาร
 - ซื้อเครื่องดนตรี

ติตรระบบเตือนภัยป้องกันขโมย

ปรับปรุงห้องเรียน ทางเดินมีบังแดด และสำหรับเด็กพิการ

- พัฒนาการเรียนภาษาและคณิตศาสตร์

ให้เงินทุนการศึกษา

ฝึกครู

ช่วยเด็กมีปัญหาในการเรียน

- ปรับปรุงหลักสูตร

พัฒนาหลักสูตร

เพิ่มขึ้นเรียน

เด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ให้ทุนการศึกษา

พลศึกษา

โครงการเยาวชน

การเรียนภาษาที่สอง

กิจกรรมและสันตนาการ

การวัดผล

หลักสูตรสำหรับเด็กป่วย

เรื่องยาเสพติด

- เทคโนโลยีกับการศึกษา

ให้เงินช่วยเหลือ

อุปกรณ์การสอน

อินเทอร์เน็ตและทางด่วนข้อมูลข่าวสาร

ทุกห้องเรียนมีคอมพิวเตอร์ใช้

อัตราส่วนเด็ก : คอมพิวเตอร์ = 7.5 : 1

ครูต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น

มีซอฟต์แวร์และคอร์สแวร์

การศึกษาทางไกล

- อาชีวศึกษา

เป็นทางเลือกแทนการเรียนมหาวิทยาลัย

เพิ่มวิชาใหม่ ๆ

มีความยืดหยุ่นในการเรียน

พัฒนาหลักสูตรและทรัพยากร
เรียนและทำงานสัมพันธ์กัน
เด็กมัธยมปลายฝึกงานเป็นพาร์ทไทม์
ให้รางวัลแก่โรงเรียน

2. บุคลากร

- **การบริหาร**
 - เพิ่มครูพิเศษสำหรับเด็กพิการ
 - เพิ่มเงินช่วยเหลือโรงเรียนประถม
 - จ้างบุคลากรเพิ่ม
 - จัดคอมพิวเตอร์ให้
- **ครูใหญ่**
 - เป็นผู้นำ ที่ปรึกษา ทูต และนักบริหารการเงิน
- **การเรียนการสอน**
 - จัดทรัพยากรช่วยเด็ก ลดภาระครู
 - เน้นระบบเครือข่าย
 - พัฒนาครู
- **ครู**
 - ค่าตอบแทน
 - เพิ่มครูเฉพาะด้าน
 - ให้ทุนการศึกษาแก่ผู้จะเป็นครูเฉพาะด้าน
 - ครูที่มาจากชนกลุ่มน้อย
 - เบี้ยกัณฑ์
 - เงินทุน
 - เพิ่มครู

3. ผู้ปกครองและชุมชน

- ดึงภาคธุรกิจมีส่วนร่วม
- จัดวัคซีนในโรงเรียนประถมและอนุบาล
- โครงการชุมชนต่อต้านยาเสพติด
- โครงการและเปลี่ยนครู-นักเรียน กับประเทศอื่นในภูมิภาค
- โครงการโรงเรียนพี่-โรงเรียนน้อง

- โครงการพัฒนาครูและผู้บริหาร
- องค์กรใหม่มีตัวแทนจากผู้บริหารและชุมชน
- เพิ่มบทบาท
- สภาโรงเรียน

4. องค์กรเอกชน NGO

- ให้เงินทุนแก่โรงเรียนเอกชน
- ให้บริการรถโรงเรียนแก่โรงเรียนเอกชนด้วย
- ให้เงินช่วยเหลือโรงเรียนเอกชนที่รับเด็กพิการ

5. มหาวิทยาลัย

- ให้เงินช่วยเหลือ
- กระจายนักศึกษา
- ขยายสถานที่เรียน
- ให้ใช้ infrastructure ของโรงเรียนในเขตชนบทได้

นโยบายการศึกษาพรรคเดโมแครต

พรรคเดโมแครตซึ่งปัจจุบันเป็นฝ่ายค้านได้ประกาศนโยบายการศึกษาดังต่อไปนี้ คือ

1. โรงเรียน

- **ให้คำรับรองว่า**
 - ชั้นเรียนสามปีแรก 20 คนต่อห้อง
 - เพิ่มครูในโรงเรียนเด็กด้อยโอกาส
 - มีผู้เชี่ยวชาญภาษา 1 คนต่อทุกโรงเรียนประถมและมัธยม
 - ผู้บริหารมีส่วนร่วมในการบริหาร
 - เด็ก 4 ขวบได้เข้าเรียนทุกคน
- **ครู**
 - มีคุณภาพ
 - มีสถานภาพ
- **เด็กความสามารถพิเศษ**
 - จัดเงินช่วยเหลือ

- **มัธยมศึกษา**
อายุ 15-18 ถ้าไม่ทำงานต้องได้เรียนทุกคน
มีที่ปรึกษาปัญหาสุขภาพจิตและปัญหาสังคมประจำโรงเรียน
มีบริการสังคมให้เด็กไร้บ้าน
- **เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล**
ครูฝึกใช้คอมพิวเตอร์ให้เป็นทุกคน
- **นโยบายเปิดเสรี**
คัดค้านการเอาเงินช่วยเหลือโรงเรียนของรัฐมาให้เอกชน
- **การรู้หนังสือ**
เสนอปัญหาและหาทางแก้ไข
- **เงินช่วยเหลือเด็กไม่เรียนหนังสือและไม่มีงานทำ**
เด็กอายุ 16-18 ปี

2. องค์กรนักเรียน

- รับรองฐานะ
- ให้การสนับสนุน
- ไม่ยุ่งการเมือง

3. ค่าเล่าเรียน

- ขจัดเงินนอกระบบ
- ทบทวนอัตราค่าเล่าเรียนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี
- ยกเลิก upfront fee ในระดับปริญญาตรี
- ปรับปรุงระบบภาษี

4. อุดมศึกษา

- ไม่ขึ้นค่าเล่าเรียน
- รัฐจัดให้บริการ
- เด็กด้อยโอกาสได้ศึกษา
- จัดบริการภายในสถานที่ : สถานรับเลี้ยงเด็ก เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ ให้คำปรึกษาช่วยเหลือการเงิน
- จัดเงินทุน
- หอพัก

- การวิจัยได้เงินช่วยเหลือและใช้อินเตอร์เน็ตฟรี
- มีเสรีภาพในสถานศึกษา

นโยบายการศึกษาพรรคการเมืองนิวซีแลนด์

พรรคการเมืองนิวซีแลนด์

ในเดือนธันวาคม 2542 นิวซีแลนด์มีการเลือกตั้งทั่วไปปรากฏว่า พรรคแรงงานที่นำโดยนาง เฮเลน คลาร์ก วัย 49 ปี สามารถโค่นพรรคเนชั่นแนลที่เป็นรัฐบาลติดต่อกันมานานถึง 9 ปี ลงได้สำเร็จ เฮเลน คลาร์ก อดีตศาสตราจารย์วิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยไอค์แลนด์ ก้าวสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหญิง และได้ชื่อว่าเป็นนายกฯ หญิงที่มาจากพรรคเลือกตั้งเป็นคนแรก ทั้งนี้เพราะนางเจนนี ชิปลีย์ อดีตนายกฯ หญิงจากพรรคเนชั่นแนลได้ก้าวขึ้นนายกฯ ต่อจากนายจิม โบลเจอร์ ผู้นำคนเก่าโดยการแย่งชิงอำนาจกันภายในพรรค

พรรคแรงงาน นิวซีแลนด์

พรรคแรงงานได้ประกาศนโยบายการศึกษาไว้ตั้งแต่ก่อนการเลือกตั้งครั้งนี้ คือ

1. การศึกษาก่อนวัยเรียน

วางแผน :

- ในวาระแรกหากได้เป็นรัฐบาล จะวางแผนการศึกษาในระยะยาว โดยรับฟังความเห็นจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

คุณภาพและมาตรฐาน :

- จัดเงินทุนสนับสนุนศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนในชุมชนในพื้นที่ที่มีความต้องการสูงเพื่อพัฒนาศูนย์ให้ได้มาตรฐาน
- เปลี่ยนแปลงมาตรฐานในการขอรับเงินทุนให้ต้องมีสัดส่วนบุคลากรต่อเด็กสูงขึ้น ปรับปรุงคุณภาพบุคลากรและลดขนาดห้อง

คุณภาพของครู :

- ให้ครูก่อนวัยเรียนมีใบประกอบวิชาชีพและมีการเพิ่มพูนทักษะตลอดเวลา รวมทั้งจัดหาเงินทุนช่วยเหลือให้บุคลากรด้านนี้เป็นครูที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ
- ทบทวนขั้นตอนการให้คะแนนและวัดผลสถาบันที่ผลิตครู เพื่อให้ผู้จบหลักสูตรสามารถได้รับการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพ

- ทำงานร่วมกับสภาการศึกษาในการตรวจสอบสถาบันที่ผลิตครู
- กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องจบการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับอนุปริญญาทางการศึกษา วางแผนในการยกระดับวิทยฐานะของผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามาตรฐานให้เรียนเพิ่มถึงระดับอนุปริญญา
- กำหนดอัตราค่าตอบแทนครูให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และกำหนดระยะเวลาที่จะดำเนินการในเรื่องนี้ให้เสร็จภายในสมัยแรกที่เป็นรัฐบาล
- สนับสนุนให้องค์กรอนุบาลศึกษาและครูเป็นส่วนหนึ่งของภาครัฐ

ลดช่องว่างในสังคม :

- จัดตั้งคณะทำงานวางระเบียบการให้เงินอุดหนุนศูนย์เด็กเล็กและพิจารณาการจัดสรรทุน
- ลดช่องว่างในการศึกษาก่อนวัยเรียนระหว่างเด็กผิวขาวและเมารีพื้นเมือง
- จัดเงินอุดหนุนโครงการ “หนังสือที่บ้าน” ให้เด็กก่อนวัยเรียนมีหนังสืออ่านในบ้าน
- จัดเงินทุนช่วยเหลือให้โครงการกลุ่มภาษาพื้นเมืองที่ต้องการ
- ให้ชุมชนมีคณะที่ปรึกษาซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการเสนอความต้องการของชุมชนเมารี
- สนับสนุนให้มีการพัฒนาหลักสูตรและจัดสรรทรัพยากรการศึกษาาก่อนวัยเรียนให้พวกเมารี
- ทบทวนสูตรการให้เงินช่วยเหลือในปัจจุบันให้ถึงกลุ่มที่ต้องการในชนบท รวมทั้งจัดสรรเงินช่วยเหลือพิเศษตามความจำเป็น

อาคารเรียน :

- วางแผนสำหรับการขยายตัวของชุมชนและชุมชนเกิดใหม่
- เพิ่มเงินทุนโดยผ่านทางเงินกู้และเงินช่วยเหลือ
- ถ้าทำได้ ให้ย้ายอาคารเรียนไปในที่ที่ต้องการเร่งด่วนหรือเฉพาะกิจ

2. การศึกษาภาคบังคับ (โรงเรียน)

ปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐาน :

- ปรับปรุงการฝึกอบรมก่อนเริ่มการทำงานในวิชาชีพครู
- ให้คงบริการแนะนำและฝึกอบรมอยู่กับส่วนกลาง
- ให้บุคลากรครูทุกคนในระดับการศึกษาภาคบังคับและก่อนวัยเรียนมีการจดทะเบียนประกอบวิชาชีพโดยทั่วถึงกัน

- ตั้งองค์กรผู้ปกครอง

ลดช่องว่าง :

- ยกเลิกระบบการให้เงินก้อนและจัดสรรเงินทุนพิเศษให้โรงเรียนผ่านทางเงินช่วยเหลือพื้นฐาน
- นำวิธีการปรับค่าเงินเพื่อประจำปีมาใช้ในการบริหารเงินทุนช่วยเหลือ
- ให้สิ่งจูงใจกับโรงเรียนที่หาบุคลากรยาก (โรงเรียนในชนบทห่างไกลที่ไม่มีคนอยากทำงาน) เป็นลำดับแรก ก่อนพิจารณาสิ่งจูงใจให้แก่ครู
- ริเริ่มโครงการใหม่ เช่น ศูนย์ทำการบ้าน เพื่อแก้ปัญหาเด็กเรียนอ่อน
- ตั้งส่วนข้อมูลกลางเพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่มีเด็กวัยเรียนคนใดออกจากโรงเรียนกลางคืน
- ให้นักการศึกษาเชื้อชาติเมารีและผู้นำชุมชน มีส่วนร่วมในการวางแผนการศึกษา ระยะยาวของชาวเมารี
- ทบทวนโครงการศึกษาพิเศษ 2000 เพื่อให้มั่นใจว่าเงินช่วยเหลือพิเศษจะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ

ยกระดับอุปกรณ์และเทคโนโลยี :

- ให้ครูได้ฝึกการใช้เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล
- ศึกษาแนวทางการซื้ออุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ และระบบเครือข่ายเป็นจำนวนมากในแต่ละครั้ง
- ร่วมมือกับฝ่ายธุรกิจในการให้การศึกษแบบปฏิสัมพันธ์ [interactive]
- วางแผนการเงินระยะ 5 ปี และพิจารณาจัดสรรเงินให้แก่โรงเรียนที่มีอยู่ในปัจจุบัน ก่อนอนุมัติอาคารใหม่

3. โรงเรียนในชนบท

คุณภาพของครู :

- ให้มีการแนะนำและฝึกอบรมแก่โรงเรียนในชนบทเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
- ให้มีโครงการฝึกอบรมครูในชนบทต่อไป
- พัฒนาแนวทางการให้สิ่งจูงใจแก่ครูที่ย้ายไปสอนในโรงเรียนชนบทที่ขาดแคลนครู โดยให้การรับประกันว่าจะได้ตำแหน่งที่สูงขึ้นกว่าเดิม
- ศึกษาแนวที่จะเพิ่มจำนวนครูฝึกหัดที่เพิ่งจบการศึกษาให้ไปสอนในชนบท เช่น ไม่คิดค่าเล่าเรียนและให้ค่าตอบแทนเพิ่มแก่นักศึกษาวิชาครูที่ยอมรับภาระผูกพันว่าจะไปสอนในพื้นที่ชนบท

ลดช่องว่าง :

- ตั้งคณะทำงานหาข้อเสนอวิธีการพิจารณาความต้องการของโรงเรียนขนาดเล็กในชนบท โดยเฉพาะในประเด็นการสอนและผู้สอนในระดับมัธยม
- ยกเลิกการให้เงินทุนเป็นก้อนและจัดสรรเงินทุนพิเศษแก่โรงเรียนขนาดเล็กและมาตรฐานต่ำเป็นลำดับความสำคัญแรก
- ให้ครูในชนบทมีอาคารพักอาศัยอยู่ร่วมกัน
- ให้โรงเรียนในชนบทมีสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่ปลอดภัย
- ให้คณะกรรมการกำกับดูแลกลุ่มโรงเรียน และยกเลิกการจำกัดขนาดของกลุ่มโรงเรียนไว้ที่ 4 โรงเรียน
- ให้คณะกรรมการท้องถิ่นวางแผน 10 ปี ในการพัฒนาและจัดสรรทรัพยากรให้แก่โรงเรียนในชุมชน

รถโรงเรียน :

- ทบทวนเรื่องรถโรงเรียน เพื่อให้มีการปรับปรุงเน้นด้านความปลอดภัยและมาตรฐานของพาหนะ
- กำหนดระเบียบในการใช้บริการรถโรงเรียนเพื่อให้มีความเสมอภาค

4. อุดมศึกษา

ทิศทาง :

- ตั้งคณะกรรมการพัฒนาและให้คำแนะนำในการวางแผนระยะยาว และจัดลำดับความจำเป็นในการจัดสรรเงินงบประมาณ

การวิจัย :

- เพิ่มเงินงบประมาณด้านการวิจัยให้แก่โครงการในพื้นที่ตามการจัดลำดับความจำเป็น
- ตั้งศูนย์สนับสนุนการวิจัยหรือสถาบันการศึกษาที่มีผู้จบการศึกษาและบุคลากรที่มีความสามารถนำงานวิจัยออกสู่ตลาดได้
- ตั้งกองทุนวิจัยธุรกิจขนาดเล็กและสนับสนุนให้หน่วยงานวิจัยของรัฐและเอกชนขอเงินสนับสนุนการวิจัย
- ประสานงานกับผู้ประกอบกิจการธุรกิจเพื่อขยายโครงการวิจัยด้านอุตสาหกรรมออกไปให้แพร่หลายขึ้น

เงินทุน :

- จัดเงินทุนให้แก่นักศึกษาที่เข้าเรียนในหลักสูตรที่กำหนดไว้ โดยผ่านระบบ EFTS อย่างต่อเนื่อง
- ทบทวนระดับเงินทุน EFTS ซึ่งถูกลดลงมามากในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา
- ให้เงินจูงใจแก่สถาบันที่สามารถดึงดูดนักศึกษาเข้าเรียนในบางหลักสูตรที่ขาดแคลนบุคลากร
- ต่อรองเรื่องเงินทุนสำหรับสถาบันที่มีหลักสูตร 3 ปี
- พิจารณาให้เงินทุนพิเศษแก่สถาบันอุดมศึกษา เช่น โพลีเทคนิค และวันนังกา

คุณภาพ :

- หาวิธีในการเพิ่มคุณภาพในขณะที่ลดค่าใช้จ่ายในเชิงปริมาณลง
- มอบความรับผิดชอบในการจัดการคุณภาพให้แก่หน่วยงาน (ของรัฐ) เพียงหน่วยงานเดียว
- กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งต้องทำรายงานการวัดคุณภาพและโครงการปรับปรุงขยายผลต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบ
- กำหนดให้สถาบันที่รับเงินช่วยเหลือต้องขึ้นทะเบียนและตรวจสอบผลการดำเนินงาน
- ดำรงโครงสร้างคุณภาพและพัฒนาหน่วยมาตรฐานสำหรับคุณภาพในการเรียนระดับต่ำกว่าปริญญาต่อไป
- สนับสนุนให้มีการพัฒนาบุคลากรที่สอนในสถาบันอุดมศึกษา โดยการให้เงินช่วยเหลือโครงการด้านการสอนและนวัตกรรมใหม่

เงินกู้เพื่อการศึกษา :

- ไม่คิดดอกเบี้ยในรายได้ผู้กู้มีรายได้น้อยหรือเรียนเต็มเวลาในระหว่างกำลังศึกษา
- ขจัดปัญหาหนี้สินซ้ำซ้อนในกลุ่มผู้กำลังศึกษา ไม่ให้ผู้กู้ต้องจ่ายดอกเบี้ยพื้นฐานจนกว่าจะมีรายได้ขั้นต่ำ 25,000 ดอลลาร์ โดยเริ่มคิดอัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำจากผู้กู้ที่มีรายได้ระหว่าง 25,000 – 30,000 ดอลลาร์
- ให้นักศึกษาได้กู้ยืมเงินได้ไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ต่อวิชา ตามความจำเป็นในค่าใช้จ่าย
- ทบทวนระบบเงินกู้ใหม่ โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อด้านเศรษฐกิจและสังคม

ค่าเล่าเรียนและเงินเบี้ยเลี้ยง :

- ตกลงกับสถาบันอุดมศึกษาว่า การเพิ่มเงินทุนจะมีผลทำให้ลดค่าเล่าเรียนที่เรียกเก็บจากนักศึกษา
- ดำเนินการให้มีการรับประกันค่าเล่าเรียนสูงสุดตลอดหลักสูตรเมื่อนักศึกษาสอบเข้าเรียนได้ศึกษา
- ให้เด็กนักเรียนอายุ 16 –17 ปี มีสิทธิในการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา
- ให้เงินช่วยเหลือแก่องค์กรที่จัดหางานให้นักศึกษาในช่วงปิดภาคเรียน

ปรับปรุงแนวทางการเข้าศึกษาต่อ :

- ลดต้นทุนในการเรียนระดับอุดมศึกษา
- ตั้งโครงการนำร่องเพื่อสนับสนุนให้นักเรียนแมริมีโอกาสศึกษาต่อมากขึ้น
- สนับสนุนโครงการติดตามผลการศึกษานักศึกษาแมริ
- ตั้งโครงการให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนจากครอบครัวรายได้น้อยได้เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา
- ให้ผู้เรียนมีความมั่นใจว่าจะได้รับข่าวสารที่เป็นกลางที่จะใช้ในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ โดยผ่านบริการแนะแนวศึกษาและอาชีพ

5. เงินกู้เพื่อการศึกษา

ไม่คิดดอกเบี้ยระหว่างกำลังศึกษา :

- ไม่คิดดอกเบี้ยในรายได้ผู้กู้มีรายได้น้อยหรือเรียนเต็มเวลาในระหว่างกำลังศึกษา

ระบบการใช้คืนที่ยุติธรรม :

- ไม่เสียดอกเบี้ยจนกว่าจะมีรายได้
- ไม่เสียดอกเบี้ยหากมีรายได้ไม่ถึง 25,000 ดอลลาร์
- มีรายได้ระหว่าง 25,000 – 30,000 ดอลลาร์ เสียดอกเบี้ยในอัตราที่ต่ำกว่าดอกเบี้ยขั้นต่ำตามความเหมาะสม
- รายได้มากกว่า 30,000 ดอลลาร์ เสียดอกเบี้ยในอัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำ และเริ่มจ่ายคืนเงินต้นอย่างต่ำ 50 เปอร์เซ็นต์

ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับวิชาเรียน :

- ให้นักศึกษาได้กู้ยืมเงินได้ไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ต่อวิชา ตามความจำเป็นในค่าใช้จ่าย

ผลกระทบจากการกู้เงินเพื่อการศึกษา :

- ทบทวนระบบเงินกู้ใหม่ โดยคำนึงถึงผลกระทบด้านเศรษฐกิจและสังคม

6. การศึกษาผู้ใหญ่และการเรียนรู้ของชุมชน

ให้ความสำคัญ :

- ให้ความสำคัญแก่การให้การศึกษาแก่ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษาปกติ
- จัดสรรทรัพยากรให้มีการนำนโยบายในเรื่องการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาของชุมชนสามารถนำไปสู่การปฏิบัติจริง

เพิ่มเงินทุน :

- เพิ่มเงินงบประมาณให้การจัดการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาของชุมชนภายในวาระแรกที่ได้เป็นรัฐบาล
- รักษาเสถียรภาพของการจัดเงินทุนให้แก่องค์กรต่าง ๆ ที่จัดการศึกษาผู้ใหญ่ตลอดระยะเวลา 3 ปีตามที่มีข้อตกลงกัน และจัดสรรเงินทุนให้แก่การศึกษาชุมชนตามความเหมาะสม

เพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชน :

- จัดตั้งโครงการเรียนรู้ในชุมชน [Community Learning Programs : CLPs] เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน
- ให้ CLPs ประกอบด้วยสมาชิกทั้งจากเมืองและชนบท
- พัฒนาศูนย์ทรัพยากรของโรงเรียนและศูนย์ท้องถิ่นในกระบวนการเรียน รวมถึงประสานงานระหว่างกิจกรรมเหล่านั้นเข้ากับชุมชนอื่นและบริการด้านการศึกษาผู้ใหญ่

ทำให้ศูนย์ทรัพยากรชาติมีความเข้มแข็ง :

- ให้ศูนย์ทรัพยากรชาติ [National Resource Centre : NRC] มีบทบาทในการเผยแพร่ข้อมูล ให้คำแนะนำ ทำการวิจัยและอบรม และเป็นตัวแทนของชุมชนและการศึกษาผู้ใหญ่
- เพิ่มเงินทุนให้แก่ NRC

7. การฝึกอบรมในวิชาชีพ

ทักษะในการประกอบวิชาชีพ :

- วางแนวทางในการพัฒนาวิชาชีพโดยการฝึกอบรม ให้สัมพันธ์กับนโยบายด้านอุตสาหกรรมของพรรคแรงงาน
- ขยายโครงการเสริมทักษะให้บรรลุเป้าหมายที่ประชาชนชาวนิวซีแลนด์จะเป็นแรงงานที่มีทักษะสูงที่สุดชาติหนึ่งในโลก

จากโรงเรียนถึงที่ทำงาน :

- สร้างแนวทางการเปลี่ยนสถานภาพจากนักเรียนสู่แรงงานให้ราบรื่น

- ให้ความมั่นใจว่าเด็กที่ออกจากโรงเรียนจะมีทางเลือกระหว่างการศึกษาคือ การฝึกอบรม และการมีงานทำ
- ขยายบริการอาชีพให้รวมถึงบริการการเรียนรู้
- ขยายโครงการจัดสรรทรัพยากรทุติยภูมิและตติยภูมิ [Secondary tertiary Alignment Resource: STAR] ให้เด็กนักเรียนจำนวนมากขึ้นสามารถเข้าชั้นเรียนที่นอกเหนือไปจากโครงการการศึกษาตามแบบปกติได้
- จัดตั้งโครงการให้คำแนะนำแก่คนหนุ่มสาวได้มีประสบการณ์การทำงานเพื่อสามารถตัดสินใจเลือกอนาคตได้
- นำโครงการบริการประชาชนเพื่อพัฒนาทักษะคนหนุ่มสาวไปพร้อมกับการทำงานเพื่อสังคม

ช่างฝีมือทันสมัย :

- ออกกฎหมายสนับสนุนให้คนหนุ่มสาวเข้ารับการฝึกอบรมเป็นแรงงานช่างฝีมือ
- สนับสนุนให้แรงงานช่างฝีมือเป็นที่ยอมรับในกลุ่มนายจ้าง
- พิจารณาแนวทางที่จะยกเว้นไม่ให้ผู้ที่เป็นแรงงานช่างฝีมือต้องเข้ารับราชการทหารหรือบริการสาธารณะ ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มจำนวนแรงงานด้านนี้ให้มาก
- จัดเงินจูงใจให้นายจ้างรับช่างฝีมือแรงงานเข้าทำงาน และให้การสนับสนุนการฝึกฝีมือระหว่างการจ้างงาน
- ให้มีการฝึกอบรมแรงงานฝีมือทั้งระหว่างการ “ทำงาน” และ “ไม่ทำงาน” (“ไม่ทำงาน” หมายถึง การฝึกอบรมโดยสถาบันอุดมศึกษา เช่น โพลีเทคนิค หรือสถาบันฝีมือของเอกชน)

องค์กรฝึกอบรมภาคอุตสาหกรรม :

- ลดจำนวนองค์กรฝึกอบรมภาคอุตสาหกรรม
- ให้องค์กรฝึกอบรมภาคอุตสาหกรรมมีการรวมตัวกันภายในเวลา 3 ปี โดยให้แต่ละองค์กรมีทางเลือกว่าจะรวมตัวกับองค์กรใด
- ให้นายจ้างวางแผนการฝึกอบรมลูกจ้าง โดยเริ่มจากองค์กรขนาดใหญ่ไปสู่เล็ก
- นำระบบภาษีอากรมาช่วยสนับสนุนให้มีการฝึกอบรม

การฝึกอบรมบนพื้นฐานของชุมชน :

- คงโครงการการฝึกอบรมชาวนิวซีแลนด์ไว้ต่อไป แต่วิจัยเพื่อความมั่นใจว่าประชาชนจะได้รับทักษะที่พอเพียงสำหรับการทำงาน
- ให้มีความยืดหยุ่นในการกำหนดกลุ่มอายุผู้ที่จะเข้าโครงการฝึกอบรม

- ให้การสนับสนุนผู้เข้าร่วมโครงการให้ได้รับความรู้และทักษะเพียงพอในการเข้าสู่แรงงาน
- พิจารณาแนวทางที่จะให้มีการรับรองผู้ผ่านการฝึกอบรมฝีมือแรงงาน

การรับรองคุณภาพ :

- ให้การรับรองคุณภาพอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์กรเดียวกัน
- ให้องค์กรของรัฐทำงานร่วมกับเอกชนในการดูแลการรับรองคุณภาพ ได้แก่ การออกไปประกาศนียบัตรรับรอง และเก็บบันทึกผู้ผ่านการฝึกอบรม
- พัฒนาหน่วยมาตรฐานในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องในสาขาวิชาชีพที่ไม่มีใบปริญญา

8. การจัดการศึกษาให้ชนกลุ่มน้อย (เมารี)

การศึกษาก่อนวัยเรียน :

- ให้เงินทุนสนับสนุนโครงการยุติช่องว่างในการเข้าเรียนระหว่างเด็กเมารีและผิวขาวขยายโครงการอ่านหนังสือที่บ้านไปในระดับเด็กก่อนวัยเรียน
- ให้เงินทุนช่วยเหลือการก่อตั้ง Kohanga Reo และการสนับสนุนด้านการบริหารในพื้นที่ที่ต้องการ
- ทบทวนบทบาทและการทำงานของกองทุน Te Kohanga Reo
- เพิ่มทรัพยากรในการฝึกอบรมครูและการสอนใน Kohanga Reo
- ให้มีการขึ้นทะเบียนครูและเพิ่มบทบาทของ Te Taura Whiri I Te Reo Maori ในโครงการพัฒนาต่าง ๆ

โรงเรียน :

- เพิ่มจำนวนครูชาวเมารีและการสอนภาษาเมารี ปรับปรุงมาตรฐานโดยการฝึกอบรมและพัฒนาระหว่างอาชีพ และลดแรงกดดันในการทำงาน
- พัฒนาโครงการศึกษาวิชาชีพที่สนับสนุนให้ครูทุกระดับทำงานร่วมกับนักเรียนเมารี
- เพิ่มเงินทุนให้แก่โรงเรียนที่มีโครงการริเริ่ม เช่น ศูนย์ทำการบ้าน และโครงการอื่นที่มุ่งช่วยเด็กผลการเรียนต่ำ
- ลดระยะเวลาการรอผลเข้าเรียนต่อของเด็กเมารี และเพิ่มเงินทุนในสายที่ต้องการ
- เพิ่มทรัพยากรทางภาษาเมารี ให้เข้าถึงเทคโนโลยีข่าวสาร โดยเฉพาะในโรงเรียนในเขตที่มีชาวเมารีอยู่อาศัยและในพื้นที่ชนบท สนับสนุนให้ครูได้เพิ่มการใช้เทคโนโลยีในการสอน

อุดมศึกษาและการฝึกอบรม :

- ให้โอกาสเด็กที่ออกจากโรงเรียนในการเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ฝึกอบรม หรือเข้าทำงาน
- ตั้งองค์กรฝึกอบรมแรงงานฝีมือให้เป็นที่ยอมรับในระดับชาติ ปรับปรุงโครงการโอกาสการฝึกอบรม
- ให้เด็กอายุ 16 และ 17 ปี ได้มีโอกาสเข้าถึงเงินช่วยเหลือในการเรียน
- ลดต้นทุนการศึกษาระดับอุดมศึกษา เริ่มจากการไม่เก็บดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อการศึกษ ในขณะที่ผู้กู้กำลังศึกษาเต็มวัน หรือมีรายได้น้อยขณะกำลังศึกษา
- ตั้งโครงการนำร่องให้ทุนการศึกษา เพื่อสนับสนุนให้เด็กจากครอบครัวรายได้น้อยมีโอกาสในการเข้าศึกษาต่อ
- สนับสนุนให้เด็กแมรีมีโอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา
- ให้ความเสมอภาคในการให้เงินทุนแก่สถาบันการศึกษาของแมรีเท่าเทียมกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ

นโยบายการศึกษาของพรรค ACT

1. เงินทุน

- ยกเลิกระบบเงินกู้เพื่อการศึกษาต่อ แต่จะใช้วิธีการลดภาษีรายได้บุคคลแทน
- แยกเงินทุนเพื่อการวิจัยออกจากเงินค่าเล่าเรียน เพื่อลดค่าเล่าเรียนลง
- ให้นักเรียนมีสิทธิขอรับเงินทุนการศึกษา รวมถึงหลักสูตรพาดิสนัยในระดับมัธยมด้วย
- ให้เงินอุดหนุนเพื่อการศึกษาที่นักเรียน แทนการอุดหนุนให้สถาบัน
- ทบทวนการจัดเงินทุนให้เกิดความสมดุลมากขึ้น เนื่องจากปัจจุบันระดับอุดมศึกษาได้รับเงินทุนมากกว่าระดับต้น
- ให้มีความยุติธรรมมากขึ้นในการจัดเงินทุนระดับอุดมศึกษา สนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาสนองตอบความต้องการของนักศึกษา

2. โอกาส

- สนับสนุนให้ประชาชนทุกคนมีโอกาสเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา
- คัดค้านระบบโควต้า โอกาสการเข้าเรียนต้องเป็นไปอย่างยุติธรรม ไม่ใช่เพราะเชื้อชาติ
- ดูแลเด็กความต้องการพิเศษเป็นราย ๆ ตามความเหมาะสม

- ให้อำนาจแก่ชนกลุ่มน้อยโดยการเพิ่มกำลังซื้อ

3. โรงเรียน

- ให้อำนาจโรงเรียนในการดำเนินกิจการของตนเอง การแต่งตั้งครูใหญ่ขึ้นกับความต้องการของชุมชน
- ให้โรงเรียนของรัฐมีทางเลือกที่จะออกจากระบบราชการหรือไม่ โดยให้อยู่ใต้การบริหารของสมาคมครูและผู้ปกครอง โรงเรียนของรัฐสามารถเลือกที่จะปกครองตนเองได้

4. ผู้ปกครอง

- ให้ผู้ปกครองมีสิทธิในการเลือกโรงเรียนให้บุตรหลาน ทั้งโรงเรียนเอกชนและของรัฐ

5. อุดมศึกษา

- ยกเลิกกฎหมายบังคับให้นักศึกษาต้องเป็นสมาชิกองค์กรนักศึกษา
- ช่วยให้ผู้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษามุ่งงานทำ มีรายได้สูงขึ้นจากความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และลดอัตราภาษี

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองเยอรมัน

พรรคการเมืองเยอรมัน

หลังจากครองตำแหน่งผู้นำในการจัดตั้งรัฐบาลมาตลอดตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง พรรคคริสเตียนเดโมแครต [Christian Democrat Party : CDP] ได้พ่ายแพ้การเลือกตั้งในปี 1997 แก่พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย [Social Democratic Party : SPD] ทำให้เยอรมันมีรัฐบาลที่มาจากพรรคอื่นเป็นครั้งแรก

นโยบายการศึกษาพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (SPD) เยอรมัน

1. ทำการศึกษา วิจัยและวิทยาศาสตร์ให้แข็งแกร่ง

- จะเพิ่มการลงทุนด้านการศึกษา วิจัยและวิทยาศาสตร์ เป็นสองเท่าภายในระยะเวลา 5 ปีข้างหน้า
- จะเร่งรัดการนำผลงานวิจัยไปสู่ผลิตภัณฑ์วางตลาด
- จะปฏิรูปการศึกษา โดยเพิ่มบทบาท โอกาสที่เท่าเทียมกัน ความเสมอภาคในสาขาวิชาการศึกษา และนำหลักการการให้การสนับสนุนมาแทนการคัดเลือก จะลดขั้นตอนการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการแข่งขันมากขึ้น มีกฎกติกาที่น้อยลงแต่มีความ

ยึดหยุ่นมากขึ้น มีการแลกเปลี่ยนที่เป็นอิสระและการทำงานที่สัมพันธ์กับการลงมือปฏิบัติจริง

- ปลุกฝังให้การศึกษาขั้นสูง [advanced education] เป็นเสาหลักที่สี่ในระบบการศึกษา การศึกษาตลอดชีพต้องสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการอาชีพและการศึกษาขั้นสูง
- ก้าวไปสู่นวัตกรรมและเทคโนโลยี
- จะใช้โอกาสของเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เกิดประโยชน์
- จะให้สังคมเป็นสังคมเปิดที่ยอมรับความก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยี
- จะทำให้เยอรมนีเป็นชาติแนวหน้าในการแข่งขัน โดยทำให้นวัตกรรมด้านต่าง ๆ กลายเป็นจริง ได้แก่ ชีววิศวกรรมและวิศวกรรมสายพันธุ์ การคิดค้นวัสดุใหม่ ๆ เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล เทคโนโลยีด้านสิ่งแวดล้อม ระบบพลังงานใหม่และเทคโนโลยีด้านการคมนาคม
- สนับสนุนให้มีนวัตกรรมใหม่ ๆ ในภาคอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมเคมี วิศวกรรมเครื่องกลและอุตสาหกรรมรถยนต์
- เพิ่มความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัยที่เป็นของมหาวิทยาลัยและอิสระ และสนับสนุนการพัฒนาเครือข่ายนวัตกรรมในภูมิภาค
- จะสนับสนุนให้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นลำดับความสำคัญสูงสุดกว่าอื่นใด

2. ให้มีความเสมอภาคในการศึกษาและฝึกอบรม

- สนับสนุนให้เด็กหญิงและสตรีเข้าถึงงานอาชีพสมัยใหม่ ในอนาคตสัดส่วนของเด็กหญิงและสตรีที่เข้าฝึกอบรมฝีมือแรงงานจะต้องเป็นร้อยละ 50
- ปฏิรูปมหาวิทยาลัยให้ความสำคัญแก่สตรีมากขึ้น
- ให้สตรีมีโอกาสที่เท่าเทียมในการแข่งขันทั้งในการศึกษาต่อและครอบครัว

3. ให้หนุ่มสาวทุกคนมีโอกาสในการศึกษา

- ให้โอกาสในการศึกษาและฝึกอบรมอาชีพแก่หนุ่มสาวทุกคน
- ให้โอกาสคนหนุ่มสาวในการเพิ่มพูนคุณสมบัติด้านฝีมือแรงงาน เพื่อเข้าสู่อาชีพที่มั่นคงในอนาคต
- ทำให้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ฝึกงานในอนาคต
- ให้เด็กและคนหนุ่มสาวมีความมั่นคงในสังคม
- สนับสนุนให้คนหนุ่มสาวมีประชาธิปไตยและเพิ่มการมีส่วนร่วมในทางการเมือง

4. ให้ความยุติธรรมแก่คนรุ่นใหม่ในการศึกษา อาชีพ สิ่งแวดล้อมและสังคม

- ดำเนินการโครงการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเพื่อลดปัญหาการว่างงาน ทำการฝึกอาชีพให้คนหนุ่มสาวที่ว่างงาน 100,000 คนให้มีงานทำ
- จัดสรรเงินทุนในการฝึกอาชีพช่างฝีมือให้คนหนุ่มสาวที่ไม่มีงานทำนานเกินกว่า 6 เดือน โดยใช้เงินกองทุนคนว่างงาน
- ปรับปรุงการให้คำแนะนำด้านการศึกษาและฝึกอบรมของสภาท้องถิ่นและหอการค้า จัดให้มีการประชุมสัมมนาเรื่องการศึกษาและฝึกอบรมในระดับภูมิภาค สนับสนุนสมาพันธ์ฝึกอบรม สถานที่ฝึกอบรมนอกองค์กร และเพิ่มโรงเรียนฝึกอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเยอรมันตะวันออก และพื้นที่ที่อ่อนแอในเยอรมันตะวันตก
- สนับสนุนให้มีการเตรียมการฝึกอาชีพในโรงเรียนทุกระดับ หาแนวทางการพัฒนาอาชีพ และให้การศึกษาขั้นสูงเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

5. ความเสมอภาคในการศึกษา

- โอกาสในการศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องไม่ได้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
- ปฏิรูปกฎหมายสนับสนุนการศึกษาของรัฐ [Federal Law on the Promotion of Education : BAFoeG] หยุดการลดความช่วยเหลือด้านการศึกษา ทบทวนการให้ความช่วยเหลือใหม่โดยการให้ทุนช่วยเหลือเบื้องต้นในระหว่างการเรียนภาคปกติ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือเป็นส่วนตัวเงินในกรณีจำเป็น
- จะไม่นำระบบคิดค่าเล่าเรียนมาใช้

6. ทำวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยให้ทันสมัย

- ปฏิรูปให้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเป็นสถานที่สำหรับการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และสังคม
- วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยจะได้รับอำนาจในการปกครองตนเองโดยมีการแข่งขันระหว่างกัน กระชับหลักสูตรให้แน่นและมีการจัดการที่ดีขึ้น การวิจัยและการสอนต้องเป็นสากล และปรับปรุงคุณภาพการสอน
- ให้สิทธิการร่วมตัดสินใจที่เป็นประชาธิปไตยแก่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย
- ให้เป็นสถานที่ที่ผู้ประกอบการวิชาชีพที่มีคุณภาพจะเข้าถึง เพื่อช่วยพัฒนาการศึกษาวิชาชีพให้ดีขึ้น

7. การเรียนรู้ตลอดชีวิต

- ให้ประชาชนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต เริ่มต้นตั้งแต่การศึกษาภาคบังคับจนถึงระดับอุดมศึกษา บุคคลพึงมีความก้าวหน้าในคุณสมบัติ โดยเพิ่มพูนความรู้และการเรียนรู้ตามความต้องการ เพิ่มสาธารณูปการด้านการศึกษา พัฒนาโครงข่ายระดับชาติเพื่อให้มั่นใจว่าจะมีบริการด้านการศึกษาที่ดีที่สุด
- ทำให้การศึกษาเรื่องการเมืองแพร่หลายในกลุ่มวัยรุ่นและผู้ใหญ่ ต่อด้านกลุ่มขวาจัดและการใช้กำลังรุนแรงโดยให้การช่วยเหลือแก่คนหนุ่มสาวและสมาคมเยาวชน

นโยบายการศึกษาของพรรคคริสเตียนเดโมแครต

1. ลดหย่อนภาษีให้แก่ครอบครัวที่มีบุตรเป็นสัดส่วนตามจำนวนบุตร
2. ให้ความเท่าเทียมในการรับการศึกษาปฐมวัย
 - โดยให้การสนับสนุนแก่สถานศึกษาปฐมวัยที่เป็นของรัฐและเอกชนที่ตั้งโดยไม่หวังผลกำไร
3. เด็กคืออนาคตของสังคม
 - สนับสนุนให้โบสถ์ สมาคม พรรคการเมือง สโมสร และองค์กรประชาธิปไตยอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมให้เด็ก
 - สนับสนุนให้เยาวชนมีโอกาสในการศึกษา
4. ปรับปรุงการศึกษา
 - ให้ความเสมอภาคในการรับการศึกษาแก่ทุกคนตามกำลังความสามารถ
 - ลดหลักสูตรและระยะเวลาการเรียนให้สั้นลง
 - ลดระยะเวลาการฝึกอบรมและเพิ่มความหลากหลายของสาขาวิชา
 - ให้หลักสูตรการศึกษาสัมพันธ์กับการประกอบอาชีพ
 - ทำให้คุณภาพของผู้จบการศึกษาในระดับเดียวกันมีมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ เพื่อประโยชน์ในการเคลื่อนย้ายแรงงาน
 - ให้การสนับสนุนสถาบันการศึกษาของเอกชนเท่าเทียมกับสถาบันที่เป็นของสหพันธรัฐและท้องถิ่น
 - ให้มีการติดต่อประสานงานด้านการเรียนรู้ทั้งในระดับโรงเรียนและมหาวิทยาลัย และการฝึกอบรมอาชีพกับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป
 - ให้การสนับสนุนพิเศษแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษและเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ โดยการปฏิรูปการช่วยเหลือด้านการเงินแก่หลักสูตรการฝึกอาชีพและวิชาการแก่เด็กเหล่านี้

5. โรงเรียน

- สนับสนุนการแบ่งโรงเรียนตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียนเป็น 3 ประเภท [Hauptschule, Realschule, Gymnasium] ให้ผู้เรียนในโรงเรียนแต่ละประเภทสามารถโอนย้ายได้
- ให้คงโรงเรียนที่ตั้งขึ้นในนิคมโปรเตสแตนต์และคาทอลิกไว้ และให้มีการสอนศาสนาในชุมชนได้
- ให้โรงเรียนเป็นแกนนำในการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมของชุมชน ทั้งนักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในขบวนการตัดสินใจในโรงเรียน สนับสนุนให้โรงเรียนทุกประเภทสอนเต็มวัน ให้โรงเรียนมีส่วนชักนำคนหนุ่มสาวให้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

6. อาชีวศึกษา

- ให้บริษัท องค์การสาธารณะ สภาหอการค้า มีส่วนในการทำให้การฝึกอบรมและการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความคล้ายกัน โดยกำหนดค่าจ้างค่าตอบแทนที่ใกล้เคียงกัน ให้มีการโอนย้ายระหว่างบุคลากรสายอาชีพและพาณิชย์ และจัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพในอนาคต
- ให้มีความแตกต่างในรายละเอียดระหว่างการศึกษาในสถานที่ทำงานและสถานศึกษา เพิ่มการฝึกอบรมเฉพาะสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษและผู้มีความสามารถน้อย โดยเฉพาะกลุ่มแรกจะต้องได้รับการสนับสนุนให้เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

7. อุดมศึกษา

- ให้เสรีในการวิจัยและสอน
- ให้ขยายสถานที่สถาบันอุดมศึกษาตามการขยายตัวของจำนวนนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันอุดมศึกษาเฉพาะด้านที่ต้องการรูปแบบใหม่ ๆ รวมทั้งหลักสูตรเฉพาะด้านการบริหาร ธุรกิจ และทักษะในวิชาชีพ

8. อำนาจในการปกครองตนเอง

- ให้อำนาจในการรับผู้เรียน โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่มีผู้ต้องการเข้าศึกษามากเกินจำนวนที่จะรับได้ แต่ต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้สมัครด้วย
- ให้อำนาจมหาวิทยาลัยในการจัดการงบประมาณเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการใช้จ่าย
- ให้อำนาจในการรับบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรแรกเข้า

9. การฝึกอบรมต่อ

- ให้ความสำคัญแก่การฝึกอบรมต่อ เป็นการให้การศึกษาประเภทที่สิ้นออกเหนือไปจากการศึกษาภาคบังคับ อาชีวศึกษา และการฝึกอบรมในสถาบัน โดยเชื่อมโยงระหว่างตลาด

แรงงานและระบบการศึกษาให้ใกล้ชิด เพื่อสนับสนุนให้มีการกลับเข้าทำงานใหม่หลังการหยุดเลี้ยงดูครอบครัว โดยให้มหาวิทยาลัยมีบทบาทในการจัดหลักสูตรและชั้นเรียน

- สนับสนุนให้ภาคอุตสาหกรรมและสถาบันการฝึกอบรมของรัฐมีส่วนร่วมในการฝึกอบรมต่อ
- ให้การศึกษาด้านการเมืองทั้งในและนอกโรงเรียน
- ปรับปรุงการให้การศึกษาแก่พลเมืองสูงอายุ

10. การศึกษาเรื่องสื่อ

- ให้นำการศึกษาเรื่องสื่อสารเข้าไปสอนในโรงเรียน เพื่อให้คนหนุ่มสาวมีภูมิป้องกันอิทธิพลในทางลบ

นโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองญี่ปุ่น

ระบบการศึกษาในญี่ปุ่น

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปยังท้องถิ่น ซึ่งได้แก่ เทศบาลและจังหวัด [prefecture] หน่วยงานของท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการให้บริการต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รวมถึงการจัดการโรงเรียนประถมและมัธยมด้วย

ในเขตจังหวัดและเทศบาลมีคณะกรรมการหลากหลาย หนึ่งในนั้น คือ คณะกรรมการการศึกษา ซึ่งมีอิสระในการดำเนินการโดยไม่ขึ้นต่อผู้ว่าการจังหวัดหรือนายกเทศมนตรี

คณะกรรมการการศึกษามีอำนาจในการจัดตั้งและจัดการบริหารโรงเรียน แต่งตั้งบุคลากร แต่ไม่มีอำนาจในด้านงบประมาณ ผู้ว่าการจังหวัดและนายกเทศมนตรีมีอำนาจในการจัดสรรงบประมาณให้แก่โรงเรียนของรัฐ และดูแลโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนอื่น ๆ ที่มีได้เป็นของรัฐ

รัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่ตั้งแต่จัดให้มีโรงเรียนอนุบาล ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสวัสดิการสังคม ไปจนกระทั่งส่งเสริมการศึกษาและวัฒนธรรม ได้แก่ จัดการศึกษาในโรงเรียนประถม มัธยมและมัธยมปลาย ออกใบอนุญาตแก่เจ้าหน้าที่การศึกษา ดูแลอาหารในโรงเรียน ให้ความช่วยเหลือโรงเรียนเอกชน สร้างห้องสมุด พิพิธภัณฑ์และศูนย์ประชาคม ในขณะที่รัฐบาลกลางเป็นผู้ตัดสินนโยบายหลักทางการศึกษาและดำเนินการด้านมาตรฐานต่าง ๆ

เทศบาลจัดการด้านโรงเรียนประถมและมัธยมต้น ดูแลการรับเด็กเข้าเรียน และรับผิดชอบอาหารในโรงเรียน ส่วนจังหวัดจะก่อตั้งและดูแลโรงเรียนมัธยมปลาย และจัดตั้งและดูแลโรงเรียนพิเศษสำหรับผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย ควบคุมการจัดตั้งโรงเรียนของเอกชน อีกทั้งช่วยเหลือด้านการเงินรับรองบุคลากรการศึกษา ออกใบอนุญาตและวางมาตรฐานขนาดห้องเรียน

รัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยการจัดตั้งมหาวิทยาลัย และสถาบัน ให้เงินอุดหนุนช่วยเหลือ เป็นผู้จัดการด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษาภาคบังคับ และให้ ตำราเรียนโดยไม่คิดเงิน

ดังนั้น การจัดการศึกษาของญี่ปุ่นจึงแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ตามอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ คือ ระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับเทศบาล

การปฏิรูปการศึกษาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้การศึกษาในญี่ปุ่นแบ่งออกเป็นระดับ ประถมศึกษา 6 ปี ระดับมัธยมต้น 3 ปี มัธยมปลาย 3 ปี และมหาวิทยาลัย 4 ปี แม้การศึกษาภาค บังคับจะมีเพียง 9 ปีก็จริง (ประถมศึกษาและมัธยมต้น) แต่อัตราส่วนผู้เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยม ปลายค่อย ๆ สูงขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งในปี 1980 อัตราการเรียนต่อในมัธยมปลายสูงถึง 94.2 เปอร์เซ็นต์

พรรคลิเบอรัลเดโมแครติก

พรรคลิเบอรัลเดโมแครติกเป็นรัฐบาลมาตลอดระยะเวลา 40 ปี มีผลงานในการสร้างความ เจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจให้ประเทศ ปัจจุบันมีประธานพรรค คือ นายโคโซ โอบุชิ ซึ่งดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี

รัฐมนตรีของญี่ปุ่นด้วย

ในต้นปี 1999 นายโอบุชิ ได้ประกาศหลักการในการบริหารประเทศ 8 ประการ 2 ใน 8 เป็น เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา คือ

1. จะสอนศีลธรรมให้แก่เยาวชนญี่ปุ่น

- โดยความเคารพในวัฒนธรรมประเพณี เรามุ่งที่จะสอนศีลธรรมให้แก่เยาวชนญี่ปุ่น เพื่อให้พวกเขาตระหนักถึงคุณภาพของการศึกษาและเพิ่มพูนชีวิตครอบครัวของประชากรทุกคน

2. ก่อตั้งสังคมที่มุ่งสู่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

- โดยการสนับสนุนงานวิจัยวิทยาศาสตร์เบื้องต้นและขั้นสูง และการพัฒนาเทคโนโลยีที่ ก้าวหน้า เรามุ่งที่จะทำให้ญี่ปุ่นเป็นผู้นำในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและศูนย์ ข่าวสารข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ที่จะเปิดกว้างสำหรับทุก ๆ ชาติ

และในการประกาศปฏิญญาพรรคสำหรับศตวรรษที่ 21 ที่กำลังจะมาถึงนี้ ได้กล่าวถึงเรื่อง การศึกษาเอาไว้ว่า

“เราจะสร้างความมั่งคั่งและพัฒนาระบบการศึกษา เพื่อปลูกฝังเยาวชนให้มีความรับผิดชอบ ในอนาคตของประเทศ เราจะเน้นคุณค่าของการระลึกถึงเพื่อนมนุษย์และการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็ง ในสังคมนานาชาติ”

นโยบายการศึกษาของพรรคเดโมแครตแห่งญี่ปุ่น

พรรคนี้เน้นสังคมที่มั่นคงและเป็นเสรี โดยประกาศว่า จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรัฐบาลโดยเน้นความสำคัญของพลเมือง ตลาด และรัฐบาลท้องถิ่น จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจและการบริหารระหว่างข้าราชการและสังคม และระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น

พรรคได้กำหนดนโยบายด้านการศึกษาไว้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพลเมือง โดยเขียนไว้ว่า

“ในการกระจายอำนาจด้านการศึกษาให้แก่รัฐบาลท้องถิ่น เราจะปฏิรูประบบการศึกษาให้มีความสำคัญแก่คุณค่าและความสามารถที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยการนี้ เราจะปรับปรุงสภาพแวดล้อมการศึกษาให้ดีขึ้น โดยกำหนดขนาดชั้นเรียนสูงสุดไว้ที่ 30 คน ในระดับประถมและมัธยม และจะปฏิรูประบบการรับเด็กและการให้ทุนการศึกษาในระดับมัธยมปลายและวิทยาลัยใหม่ทั้งหมด เราจะทำการศึกษาในปัจจุบันให้เป็นสถาบันและให้ความสำคัญแก่การเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และภาษาต่างประเทศ เราจะสร้างโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและพลศึกษาในชุมชน และบำรุงเครือข่ายชุมชนให้เอื้อต่อการเลี้ยงดูเด็ก”

นโยบายการศึกษาพรรคการเมืองสิงคโปร์

พรรคพีเพิลแอกชั่น

พรรคพีเพิลแอกชั่น ซึ่งมีนายโก๊ะ จก ตง เป็นผู้นำ มีที่นั่ง 81 จากทั้งหมด 83 เสียง ในการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 2 มกราคม 1997 และเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 1999 หลังการรับสมัครเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี มีการประกาศว่ามีเพียงผู้สมัครคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ ดังนั้น พรรคนี้จึงก่อตั้งรัฐบาลโดยมีนายเอส.อาร์. นาธาน ขึ้นเป็นประธานาธิบดี

พรรคประกาศ 5 นโยบายหลักในการนำประเทศเข้าสู่ศตวรรษใหม่ หนึ่งในนั้น คือ การลงทุนในเยาวชน ซึ่งมีรายละเอียดว่า ในอีก 5 ปีข้างหน้า พรรคจะให้การศึกษาที่ดีและการฝึกอบรมแก่คนงานเพื่อให้ประชาชนในชาติพร้อมที่จะเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ 21 โดยการดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ

1. ยกกระดับมาตรฐานโรงเรียนอนุบาล โดยการสร้างโรงเรียนอนุบาลของพรรค ยกกระดับโรงเรียนอนุบาลเดิม และฝึกอบรมครูในระดับอนุบาล
2. ให้โรงเรียนประถมทั้งหมดมีระบบเดียวกัน และให้มีโรงเรียนประถมที่ดีในทุก ๆ เขตเลือกตั้ง
3. ให้นักเรียน 30,000 คน ที่จบการศึกษาระดับมัธยมและไม่สามารถจะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้ มีการเรียนรู้ทักษะสมัยใหม่

4. ให้นักเรียนที่จบมัธยมศึกษา 110,000 คน เข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและโพลีเทคนิค โดยมีอัตราของผู้ศึกษาในมหาวิทยาลัยและโพลีเทคนิคเป็น 20 และ 40 เปอร์เซ็นต์
5. เพิ่มจำนวนผู้ศึกษาในโครงการมหาวิทยาลัยเปิดอีกเท่าตัว ให้มีจำนวน 6,000 คน
6. ให้ทุนการศึกษา Edusave Merit Bursaries จำนวน 300,000 ทุน แก่นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย รวมทั้งแก่ผู้กำลังศึกษาในระดับก่อนมหาวิทยาลัยและ ITE ด้วย
7. ให้นักเรียนสามารถเข้าถึงคอมพิวเตอร์ได้ 100 เปอร์เซ็นต์ โดยการใช้จ่ายเงิน 1,500 ล้านดอลลาร์ จัดซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ให้โรงเรียนและฝึกครูผู้สอน
8. ทุกโรงเรียนประถมจะต้องมีคอมพิวเตอร์ 100 เครื่อง
9. สร้างห้องสมุดชุมชนจำนวน 100 แห่ง ขยายเครือข่ายห้องสมุดชุมชนให้สิงคโปร์เป็นชาติที่รักการอ่าน
10. ให้อาชีพครูเป็นอาชีพที่น่าสนใจ โดยการทบทวนค่าตอบแทนและเทอมการจ้าง เพื่อให้ครูที่ได้อยู่ในอาชีพนี้ และยกสถานภาพของครูในสังคม
11. ฝึกอบรมและฝึกอบรมซ้ำแรงงานให้มีทักษะเหมาะสมกับการจ้างงานในศตวรรษที่ 21

พรรคเนชั่นแนลโซลิดาไรตี

ก่อตั้งเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 1987 ส่งผู้สมัคร 8 คนลงเลือกตั้งทั่วไปในปี 1988 และอีกสองครั้งในปี 1991, 1992 และ 1996 ปัจจุบันไม่มีที่นั่งในสภา

ในการสมัครรับเลือกตั้งทั่วไปในปี 1996 พรรคประกาศนโยบาย 11 ข้อ หนึ่งในนั้น คือนโยบายการศึกษาซึ่งเน้นให้มีการแข่งขันที่เป็นธรรม โดยมีรายละเอียดคือ

1. สร้างความเป็นธรรมในการแข่งขันด้านการศึกษา โดยคัดค้านระบบการตัดสินด้วยความสามารถ “meritocracy in education” ซึ่งจะตัดสินเด็กก่อนเวลาที่พวกเขาจะพัฒนาขีดความสามารถสูงสุดในวัยที่เหมาะสม และจะให้ทบทุนอัตราค่าเล่าเรียนในโรงเรียนเอกชน เพื่อป้องกันการกีดกันเด็กจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยไม่ให้มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนเอกชนเหล่านั้น
2. เพิ่มงบประมาณรายจ่ายด้านการศึกษา โดยให้รัฐจัดการศึกษาฟรีแก่ประชาชนทุกคนตั้งแต่ระดับประถมถึงอุดมศึกษา รวมทั้งให้การศึกษาผู้ใหญ่ และการเรียนวิชาชีพเพื่อให้มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีทันสมัยได้
3. ปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการสอน ให้ครอบคลุมทุก ๆ ด้าน รวมทั้ง ศิลธรรม สติปัญญา และ พลศึกษา

นโยบายพรรคการเมืองมาเลเซีย

การศึกษาพื้นฐานของมาเลเซีย

มาเลเซียประกอบด้วย 13 รัฐ มีประชากรประมาณ 20 ล้านคน ประกอบด้วยชาติพันธุ์ต่าง ๆ ได้แก่ มาเลย์และชนพื้นเมืองดั้งเดิมอื่น 59 % จีน 32% อินเดีย 9% ภาษาที่ใช้กันมาก ได้แก่ มาเลย์ (ภาษาราชการ) อังกฤษ จีน และอินเดีย ประชาชนนับถือศาสนาอิสลาม ฮินดู พุทธ ขงจื้อ คริสต์ และศาสนาท้องถิ่นอื่น ๆ

อังกฤษได้เข้ามาปกครองมาเลเซีย เมื่อปี 1867 และได้ให้เอกราชเมื่อวันที่ 16 กันยายน 1963 ต่อมาสิงคโปร์ได้แยกออกไปปกครองตนเอง เมื่อปี 1965 ดินแดนที่มาเลเซียครอบครองอยู่ในปัจจุบัน นอกจากส่วนที่เป็นประเทศมาเลเซียแล้ว ยังมีดินแดนซาราวักและซาบฮาร์ ซึ่งอยู่ในบอร์เนียวเหนือและตะวันตกเฉียงเหนือตามลำดับรวมอยู่ด้วย

จากการที่มาเลเซียประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ และบางเชื้อชาติก็มีสัดส่วนค่อนข้างสูง เช่น จีน [32%] ทำให้มาเลเซียมีความอ่อนไหวทางการเมืองมาก การจัดการศึกษาแม้จะให้อิสระที่จะใช้ภาษาต่างๆ ที่เป็นของกลุ่มชนนั้น ๆ เช่น จีน และทมิฬ เป็นต้น แต่ก็ต้องเรียนภาษามาเลย์เป็นวิชาบังคับ และมีระบบการควบคุมการจัดสถานศึกษาค่อนข้างจะเข้มงวด และให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะตรวจสอบค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ

การบริหารการศึกษาของมาเลเซียแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับประเทศ (สหพันธ์) ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น ระดับประเทศมีกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลการศึกษาทั้งหมด เนื่องจากงบประมาณการศึกษาทั้งงบประมาณและงบลงทุน ได้มาจากงบประมาณของรัฐบาลกลางเป็นส่วนมาก ท้องถิ่นมีการเก็บภาษีการศึกษา (โรงเรียน) ซึ่งก็ได้เป็นส่วนน้อย ดังนั้นรัฐบาลกลางจึงมีอิทธิพลสูงในการควบคุมการจัดการศึกษา

ในระดับรัฐ มีกระทรวงศึกษาของแต่ละรัฐดูแล ในระดับท้องถิ่นมีการแบ่งท้องถิ่นออกเป็นเขตการศึกษา ให้มีคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น [Local Education Authority] เป็นผู้ดูแล มีอำนาจหน้าที่ดูแลคณะกรรมการโรงเรียน [Manager หรือ Governor แล้วแต่จะเป็นโรงเรียนประถมหรือมัธยม] ระบบการบริหารดังกล่าวนี้ คล้ายคลึงกับวิธีการของอังกฤษ แม้ว่าจะต่างกันโดยรายละเอียด

หากจะกล่าวว่า มาเลเซียมีการบริหาร โดยการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น ก็น่าจะถูกต้อง เพราะรัฐบาลกลางไม่ได้ลงมาจัดการเอง แต่มอบอำนาจให้แก่ท้องถิ่นดำเนินการ รัฐบาลควบคุมโดยการตรวจสอบ กำหนดหลักสูตร แบบเรียน และการสอบไล่ และที่สำคัญที่สุด ก็คือ การให้เงินอุดหนุน ซึ่งมีเงื่อนไขที่ต้องทำตามบทบัญญัติของกฎหมาย

มาเลเซียแบ่งการศึกษาออกเป็นประถมศึกษา 6 ปี มัธยมต้น 3 ปี มัธยมปลาย 3 ปี ระดับวิทยาลัย 2-3 ปี อุดมศึกษาในมหาวิทยาลัย 3-6 ปี

มาเลเซียไม่มีการศึกษาพื้นฐานภาคบังคับ แต่เรียกว่ามีการจัดการศึกษาพื้นฐานอย่างกว้างขวาง [universalization] มีระยะเวลา 9 ปี (ประถมต้น 6 ปี กับมัธยมต้น 3 ปี) ไม่มีกฎหมายบังคับให้เรียน แต่ผู้ที่ต้องการเรียนจะต้องได้เรียนทุกคน

พรรคการเมืองในมาเลเซีย

การเลือกตั้งครั้งที่ 10 ในมาเลเซีย ซึ่งมีขึ้นเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 1999 พรรค UMNO และพันธมิตรซึ่งเรียกรวมกันว่า กลุ่มแนวร่วมแห่งชาติ [Barisan Nasional : BN] ได้รับเลือกเข้ามา 281 จากจำนวนที่นั่งทั้งหมด 394 ทำให้ยังสามารถรักษาสถานะรัฐบาลที่ผูกขาดมานานถึง 40 ปี เอาไว้ได้ แต่ก็เสียที่นั่งในภาคเหนือไปให้แก่พรรคพาส [Party Islam se Malaysia : PAS] รวมทั้งพรรคเดโมแครตแอคชั่น [Democratic Action Party : DAP] ซึ่งเป็นพรรคของคนจีน ก็ได้ที่นั่งเพิ่มจาก 7 เป็น 11 ด้วย

นโยบายพรรคเดโมแครตแอคชั่นแห่งมาเลเซีย

เดโมแครตแอคชั่น ได้ชื่อว่าเป็นพรรคของชาวจีน ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1966 โดยมีธรรมนูญการก่อตั้งว่า “นำพามาเลเซียสู่ศักราชใหม่” ปัจจุบันมี นายลิม กิต เสียง เป็นผู้นำพรรค เพิ่งได้รับเลือกเข้าสภา 11 ที่นั่งในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2542 เข้าร่วมกลุ่มเป็นพรรคฝ่ายค้านกับพรรคพาส [Party Islam se Malaysia] ซึ่งได้รับเลือกมา 98 ที่นั่ง

ในปี 1994 พรรคได้ประกาศ “ประชาธิปไตย 10 ประการ” ซึ่งหนึ่งในสิบ คือ นโยบายการศึกษาว่า

“จะให้ประชาธิปไตยแก่การจัดการศึกษาในประเทศมาเลเซียมีความเท่าเทียมกันทั้งในรูปแบบของการใช้ภาษา โอกาสในการศึกษาต่อในสายอาชีพ เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์และการศึกษาต่อระดับสูงในวิทยาลัย เพื่อให้เยาวชนทุกคนมีทักษะและความชำนาญ เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมในยุคข่าวสารข้อมูล”

พรรคเดโมแครต ได้อ้างถึงผลงานที่ผ่านมาว่า เป็นผู้คัดค้านนโยบายการศึกษาหลายประการของกลุ่มอัมโนที่เป็นฝ่ายรัฐบาล จนกระทั่งทำให้การปฏิบัติตามนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ต้องเลิกล้มได้แก่

- คัดค้านนโยบายการศึกษาตาม พ.ร.บ.การศึกษา ค.ศ. 1961 ที่กำหนดให้มีโรงเรียนประเภทเดียวที่ใช้ภาษาบาฮาซามาเลเซียในการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ต้องยุบหรือบังคับใช้ภาษานี้ในโรงเรียนประถมขนาดเล็กที่สอนในภาษาจีนหรือภาษาทมิฬ
- การห้ามนักศึกษามาเลเซียเดินทางไปศึกษาต่อนอกประเทศในต้นทศวรรษที่ 70

- คัดค้านนโยบาย “ภาษาเดียว วัฒนธรรมเดียว” โดยยืนยันให้มีการคงวัฒนธรรมเดิมที่มีความแตกต่างหลากหลายระหว่างเชื้อชาติและภาษาเอาไว้ รวมทั้งคัดค้านการบังคับให้สื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ สื่อมวลชน ป้ายโฆษณา หรือป้ายในสนามกีฬา ให้ภาษาบาฮาซา มาเลเซีย แต่อย่างเดียวด้วย
- คัดค้านการบังคับให้ประชาชนทุกคนใช้วิถีชีวิตแบบอิสลามิกชน

ในปี 1996 หลังการเลือกตั้ง พรรคได้ประกาศจุดยืนใน 20 เรื่อง ในจำนวนนี้มีประเด็นที่เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาและทรัพยากรมนุษย์ คือ

1. ให้มีระบบการศึกษาที่ดีเยี่ยม

จะให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางของระบบการศึกษาที่ดีเยี่ยม โดยการทบทวนและพัฒนา การศึกษาในทุกรูปแบบ นับตั้งแต่การศึกษาก่อนวัยเรียน ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา การศึกษาพิเศษ การศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาในเรื่องเทคโนโลยีข่าวสาร ในวิทยาลัยและมหา วิทยาลัย ระบบการศึกษาจะต้องมีความก้าวหน้า เป็นประชาธิปไตย โปร่งใสและเปิดกว้าง

การศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนวัยเรียนจนถึงชั้นมหาวิทยาลัยจะต้องเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถจะมีได้ บรรยากาศในการศึกษาทั้งของบุคลากรและนักเรียนจะต้องมีสภาพดี มีค่าตอบแทนที่ดี มีการทบทวน ข้อห้ามต่าง ๆ ที่เป็นกฎระเบียบบังคับสถาบันการศึกษาชั้นสูง

จะต้องเน้นการศึกษาเรื่องศีลธรรมและศาสนา

ถึงแม้จะสนับสนุนการมีภาษาแห่งชาติ แต่ก็จะต้องสนับสนุนภาษาที่แตกต่างกันของเชื้อชาติ และการใช้ภาษาต่างชาติด้วย ปัญหานี้เป็นสิ่งที่ทุกโรงเรียนประสบ จึงสนับสนุนให้มีการยอมรับการใช้ ภาษาพูดที่แตกต่างกัน รวมทั้งภาษาที่ใช้ในโรงเรียนจีนด้วย

ขยายโอกาสในการศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นโดยภาครัฐหรือเอกชน เพื่อให้ยกเลิกข้อกีดกัน เช่น ระบบโควต้า โดยให้ใช้ระบบคุณธรรมและความจำเป็นแทน

2. เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล

เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของอนาคตด้านเทคโนโลยี จะให้มีการพัฒนาไอทีอย่างต่อเนื่อง โดยมีเป้าหมายให้รู้การใช้คอมพิวเตอร์ การฝึกอบรม แรงจูงใจ การพัฒนา การตรวจสอบ และความร่วมมือกับชาติอื่น ๆ

จะเสนอให้มีการตั้งมหาวิทยาลัยระดับโลก เขตการค้าเสรี มุลนิธิ การให้ทุนการศึกษา และให้ผู้เชี่ยวชาญชาวมาเลเซียที่ทำงานทั่วโลกกลับประเทศ

ในยุคอินเทอร์เน็ตที่กำลังมาถึง จะให้ทุกชั้นเรียนและห้องบรรยายเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตได้ แต่ต้องสามารถต่อต้านอาชญากรรมออนไลน์ได้ด้วย

3. การพัฒนาทรัพยากรคน

การเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้ความต้องการเรื่องแรงงานในขณะที่ขาดแคลนกำลังคน จึงจะเสนอให้มีมาตรการที่ได้ผล เช่น การให้แรงจูงใจด้านภาษี เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของทั้งภาครัฐและเอกชนในการศึกษา และการฝึกอบรมทักษะในทุกรูปแบบ

จะเสนอให้มีการแก้ไขกฎหมายแรงงานรวมทั้งกฎระเบียบอื่น ๆ ให้สามารถดำเนินการกับการระดมเงินทุนจำนวนมากเพื่อการผลิตได้ กลไกที่เชื่อมโยงระหว่างประสิทธิภาพของผลงานกับค่าจ้าง และการมีส่วนร่วมของแรงงานสตรี จะป้องกันสิทธิพื้นฐานและการสงเคราะห์แรงงานทั้งชายและหญิง เพื่อมั่นใจว่าจะมีความกลมกลืนในภาคอุตสาหกรรม

ในขณะที่มีการส่งเสริมแรงงานชายและหญิงในท้องถิ่น ยกกระดับบริการสาธารณะและการจัดการศึกษาและฝึกอบรมของเอกชน จะต้องปรับปรุงการเคลื่อนย้ายในตลาดแรงงานและข่าวสาร เพื่อให้สามารถรับมือกับการอพยพเคลื่อนย้ายของแรงงานในประเทศได้ จึงได้เสนอให้มีการสำรวจอย่าง

กว้างขวางเพื่อหาจำนวนแรงงานอพยพที่ต้องการภายในประเทศ และมีการจัดทำทะเบียนแรงงานเหล่านี้ไว้

ในการเปลี่ยนแปลงด้านประชากร และการขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ ควรจะขยายอายุผู้เกษียณจาก 55 เป็น 65 ปี

บทที่ 3

การเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาของพรรคการเมือง

3.1 สหรัฐอเมริกา

เดโมแครต [DP] และรีพับลิกัน [RP] จัดว่าเป็นพรรคการเมืองที่มีความเข้มแข็งในระดับเดียวกัน มีการต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมืองมาเป็นเวลานาน ความแตกต่างในเชิงนโยบายที่ตรงกันข้ามของทั้งสองพรรคจึงเป็นจุดสำคัญจุดหนึ่งที่ทำให้พรรคได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

ในขณะที่ DP ซึ่งกำลังเป็นรัฐบาลอยู่ในขณะนี้ มีนโยบายที่ค่อนข้างจะเข้มงวดควบคุมในด้านการศึกษา RP ก็ได้ประกาศนโยบายหลายเรื่องที่ตรงข้าม โดยการผ่อนคลายเป็นและให้อิสระเสรีแก่ผู้ที่อยู่ในระบบการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอน ผู้บริหาร องค์กรท้องถิ่น และผู้ปกครอง ดังนี้คือ

RP ประกาศนโยบายให้เสรีแก่โรงเรียนในการบริหารจัดการ คินอำนาจให้ท้องถิ่น ครู และผู้ปกครอง ยกเลิก Department of Education ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่ควบคุมดูแลการศึกษา ให้เสรีแก่ผู้ปกครองในการจัดการศึกษาให้บุตรที่บ้าน ในขณะที่นโยบายของ DP ไม่กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ แต่เน้นคุณภาพและมาตรฐานของเด็กนักเรียน ครู และโรงเรียน รวมทั้งความปลอดภัยในโรงเรียน

อันเนื่องมาจากปัญหาเด็กนักเรียนใช้อาวุธก่อความรุนแรงในโรงเรียนและปัญหายาเสพติดในโรงเรียน

แม้ DP จะไม่ประกาศนโยบายให้เสรีหรือคินอำนาจ แต่ก็มีนโยบายลดภาษีแก่ครอบครัวที่บุตรเรียนต่อชั้นมัธยม และลดภาษีแก่นักศึกษาปี 1 และ 2 ที่คะแนนเฉลี่ย B ในขณะที่ RP ไม่พูดเรื่องการสนับสนุนการศึกษาโดยการลดหย่อนภาษีเลย

ในเรื่องของเด็กเรียนอ่อนทำให้โรงเรียนมีปัญหาไม่อยู่ในระดับมาตรฐานที่ดั้น ทั้งสองพรรคมีนโยบายการดำเนินการที่แตกต่างกัน คือ DP ให้ปรับปรุงโรงเรียน ในขณะที่ RP สนับสนุนให้ตั้ง Charter School ให้มาก ๆ เพื่อรองรับเด็กที่มีปัญหา

ในขณะที่ RP จะทบทวนกฎหมาย School-to-Work Act 1994 เลิกตรวจสอบผลการดำเนินงานของโรงเรียน ซึ่งเป็นการให้เสรีแก่โรงเรียน แต่กลับหยิบยกปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในโรงเรียน ทำให้เด็กนักเรียนหญิงตั้งครวรรค์ แม้ว่ากฎหมายสหรัฐฯ จะอนุญาตให้แม่ในวัยเรียนเหล่านั้นกลับไปเรียนหนังสือได้อีก แต่ผู้ทีเลิกเรียนมีจำนวนมากกว่าผู้ที่กลับไปเรียน ดังนั้น RP จึงหยิบยกปัญหานี้ขึ้นมา โดยกำหนดนโยบายว่า จะต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน รวมทั้งจะยกเลิกคลินิกปรึกษาปัญหาเด็กนักเรียนหญิงท้องในขณะเรียน เนื่องจากบางคลินิกได้ให้คำแนะนำถึงขั้นการทำแท้งด้วย

อีกนโยบายที่พรรคทั้งสองวางไว้ตรงกันข้ามกัน คือ เรื่องเงินกู้เพื่อการศึกษา ในขณะที่ DP สนับสนุนการให้เงินกู้เพื่อการศึกษา แต่ RP ประกาศจะยกเลิกเงินกู้เพื่อการศึกษา

มีนโยบายค่าเล่าเรียนที่ทั้งสองพรรคเห็นด้วยว่าการที่ค่าเล่าเรียนสูงเป็นอุปสรรคต่อการมีโอกาสศึกษา แต่ก็มีแนวทางการแก้ไขที่แตกต่างกัน คือ DP ให้ลดต้นทุนลงครึ่งหนึ่งเพื่อจะได้มีการลดค่า

เล่าเรียน เพื่อคนจะมีโอกาสเรียนต่อมากขึ้น แต่ RP สนับสนุนการออมเงินเพื่อเป็นค่าเล่าเรียน

ทั้งสองพรรคมีนโยบายในเรื่องเงินช่วยเหลือเหมือนกันแต่แตกต่างกันในวิธีดำเนินการ คือ DP ให้แบบ Head Start ส่วน RP ให้เป็น Block Grant, School Rebate และ Voucher

นโยบายที่เหมือนกัน คือ การให้ทุนการศึกษา DP เน้นในระดับมหาวิทยาลัย โดยบอกว่าจะให้ \$1000 แก่ 5% ของนักเรียนที่จบมัธยมด้วยคะแนนสูงสุด ในขณะที่ RP บอกแต่เพียงว่าจะให้การสนับสนุนในเรื่องให้ทุนการศึกษา เพื่อเป็นการให้เสรีแก่ผู้ปกครองในการเลือกสถานศึกษาให้บุตร

มีนโยบายสำคัญสองเรื่องที่ DP ประกาศ แต่ RP ไม่ได้กล่าวถึง คือ อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยี และการขยายการศึกษาภาคบังคับ โดย DP บอกว่า จะให้ทุกห้องเรียนมีคอมพิวเตอร์ ให้ทุกห้องสมุดและห้องเรียนมีอินเทอร์เน็ตเข้าถึง ประกาศจะสนับสนุนการขยายการศึกษาภาคบังคับจาก 12 (ปัจจุบัน) เป็น 14 ปี

โดยสรุปแล้วนโยบายการศึกษาของ DP ครอบคลุม 13 เรื่อง ในขณะที่ RP ครอบคลุม 11 เรื่อง

สิ่งที่ประธานาธิบดีคลินตัน ทำหรือประกาศว่าจะทำในช่วงเวลาที่นำข้อมูลมาศึกษานั้น มีทั้งหมดด้วยกัน 10 เรื่อง ส่วนใหญ่เป็นการลงลึกในรายละเอียดบางเรื่อง เช่น กำหนดขนาดชั้นเรียนสูงสุด 18 และ 20 คน การปรับปรุงโรงเรียนผลการดำเนินงานแยให้มีสิ่งจูงใจหากปรับปรุงสำเร็จ ถ้าไม่สำเร็จให้ปิดได้ ขยายรายละเอียดเรื่องการมีคอมพิวเตอร์ในห้องเรียน ให้เด็กเกรด 8 ทุกคนต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น ส่งเสริมการเรียนด้วยวิธีออนไลน์ทั้งผู้เรียนและผู้สอน และให้ครูต้องมีใบประกอบวิชาชีพ เป็นต้น

นโยบายของกอร์ มีถึง 22 เรื่อง ซึ่งมากเป็นที่สองรองจากพรรคเนชั่นแนลของออสเตรเลีย ที่มีนโยบายครอบคลุมถึง 24 เรื่อง การประกาศนโยบายของกอร์ ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเขากำลังเตรียมตัวหาเสียงในตำแหน่งประธานาธิบดีคนต่อไป นโยบายของกอร์ ส่วนใหญ่จะเป็นการสานต่อนโยบายของพรรคและคลินตัน โดยมีรายละเอียดเป็นมาตรการต่าง ๆ เช่น

การปฏิวัติระบบการศึกษา มีรายละเอียดตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงมัธยมในเกือบทุกเรื่อง ตั้งแต่เงินออมและภาษี ขนาดห้องเรียน การต่อใบอนุญาตสถานศึกษา การสอบทักษะครูเข้าใหม่ การประเมินผลครู ให้รางวัลครู ปรับปรุงหลักสูตร ปรับปรุงโรงเรียน ไปจนถึงวิธีการดำเนินการเพื่อแก้ไขเด็กเรียนอ่อน

นโยบายของกอร์ ยังครอบคลุมไปถึงการปฏิรูประเบียบสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้พ่อแม่มีเวลาไป ประชุมกับโรงเรียน การลดช่องว่างในโอกาสการศึกษา เช่น ให้เด็กทุกคนมีโอกาสเรียนอนุบาล สนับสนุนการออมเงินเพื่อการศึกษาและยกเว้นภาษีเงินออมนี้ ให้โอกาสเด็กด้วยโอกาสเรียนวิทยาลัย ไปจนถึงเรื่องของเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลว่า จะให้เครดิตภาษีแก่สถาบันที่มีการวิจัยและพัฒนา

ในขณะนี้แม้จะยังไม่แน่นอนว่าพรรครีพับลิกันจะส่งจอร์จ บุช ลงชิงชัยในตำแหน่ง ประธานาธิบดีหรือไม่ แต่บุช ก็ประกาศนโยบายที่เดินตามแนวทางของพรรค คือ คืนอำนาจให้ท้องถิ่น และแก้ปัญหามีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน แต่เพิ่มรายละเอียดของการแก้ปัญหการเรียนรู้ในโรงเรียน โดยกำหนดว่าจะให้เงินช่วยเหลือ \$670 ต่อหัว ในระดับอนุบาลและประถมต้น บุช ให้นโยบายสำคัญ นอกเหนือจากการให้เสรีและคืนอำนาจแก่ครู คือ ประกาศว่าจะให้มีการเพิ่มเงินเดือนครู (ในขณะ ที่ คลินตัน ส่งเสริมให้ครูต้องมีใบ Certification Standards และกอร์ จะให้มีการสอบทักษะครูใหม่ และ ประเมินผลครู)

บุช ประกาศสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ โดยจะจัดงบประมาณเป็นเวลา 10 ปี ต่อเนื่องกันเพื่อให้โรงเรียนซื้อคอมพิวเตอร์

3.2 สหราชอาณาจักร

พรรคแรงงาน [LP] ซึ่งเป็นรัฐบาลกับพรรคลิเบอรัล [LIP] เขียนนโยบายการศึกษาไว้อย่าง กว้างขวางและครอบคลุมไม่แตกต่างกันมากนัก โดย LP กำหนดนโยบายไว้ 14 เรื่องและ LIP 15 เรื่อง

ในฐานะที่ LP เป็นรัฐบาล พรรคได้ให้นโยบายในเรื่องงบประมาณไว้ว่า จะตัดงบด้าน เศรษฐกิจและสังคมมาเพิ่มให้กับการศึกษา แต่ไม่ได้ระบุจำนวนเงินเป็นตัวเลข เช่นเดียวกับนโยบายข้อ อื่น ๆ ที่บอกว่าจะสนับสนุนส่งเสริมหรือจัดเงินช่วยเหลือให้ ซึ่งก็ไม่มีการระบุตัวเลขเช่นกัน

มีนโยบายเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่มีตัวเลขจำนวนเงินระบุด้วย คือ รัฐจะจัดเงินให้แก่โรงเรียนใน การปรับปรุงสถานที่ปีละ 180 ล้านปอนด์ เพื่อให้สามารถลดขนาดชั้นเรียนเด็กอายุ 5-7 ขวบ ให้เหลือ จำนวนสูงสุดไม่เกินชั้นละ 30 คน

LIP เป็นพรรคเสียงข้างน้อยในสภา การกำหนดนโยบายการศึกษาจึงวางไว้ในลักษณะที่ไม่มี จำนวนเงินสนับสนุนเช่นกัน นโยบายบางเรื่องของ LIP กำหนดมาตรฐานไว้สูงมาก เช่น การให้ขนาด ชั้นเรียนประถมศึกษามีขนาดไม่เกิน 25 คน (LP ให้ไม่เกิน 30 คน และ CP ไม่ได้กล่าวถึงเลย) หรือ เรื่องการมีคอมพิวเตอร์ใช้ในโรงเรียน LIP ได้ประกาศนโยบายว่า จะให้นักเรียนอายุ 12 ปีขึ้นไปเข้าถึง เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุกสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ ในขณะที่ LP วางนโยบายเรื่องเทคโนโลยีไว้ว่า จะให้ทุกโรงเรียนมีการเชื่อมต่อกับทางด่วนข้อมูลที่บริษัทสื่อสารเป็นผู้ดำเนินการ โดยจะให้โรงเรียน ห้องสมุด วิทยาลัยและโรงพยาบาล ได้ใช้อินเตอร์เน็ตฟรีหรือในอัตราค่าบริการต่ำที่สุด

และจะให้มีการวางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา โดยการให้แฟรนไชส์แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ จะนำเงินรายได้จากล็อตเตอรี่มาใช้ในการพัฒนาทักษะของครูในด้านอินฟอรมะชันเทคโนโลยี และจะสนับสนุนการพัฒนาซอฟต์แวร์การศึกษา และทำยที่สุดจะให้เด็กนักเรียนทุกคนมีอีเมลล์แอดเดรสของตนเอง

ความแตกต่างในเรื่องคอมพิวเตอร์กับเด็กนักเรียนของ LP กับ LIP คือ ฝ่ายแรกเน้นที่ตัวเด็ก เพราะการมีอีเมลล์แอดเดรสนั้น เด็กอาจจะใช้เครื่องที่บ้านก็ได้ ในขณะที่ฝ่ายหลังเน้นที่โรงเรียน เพราะการเข้าถึงคอมพิวเตอร์สัปดาห์ละครั้ง หมายถึง การมีหลักสูตรวิชาคอมพิวเตอร์ในการเรียน

และ LIP ได้ประกาศจะริเริ่มการคืนภาษี 2 เปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างเงินเดือนแก่บริษัทที่จัดการฝึกอบรมในระหว่างประกอบวิชาชีพให้แก่ลูกจ้างที่มีอายุต่ำกว่า 19 ปี เป็นเวลาสัปดาห์ละ 2 วัน โดยรับค่าจ้างเต็ม ซึ่งเป็นนโยบายที่ดึงเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการฝึกอบรมวิชาชีพ ในขณะที่ LP กำหนดนโยบายการศึกษาตลอดชีพในลักษณะที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการเอง ทั้งโดยวิธีจัดงบประมาณให้มีการฝึกอบรม และลงทุนร่วมกับเอกชนตั้งมหาวิทยาลัยสอนแรงงานจากภาคอุตสาหกรรมโดยตรง

สิ่งที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ นโยบายของพรรคคอนกรีตนิยม [CP] ซึ่งเขียนไว้อย่างสั้น ๆ ทั้งเนื้อหาสาระและตัวอักษร CP ได้กำหนดนโยบายไว้เพียง 5 เรื่อง และเป็นนโยบายที่ตรงกันข้ามคือให้เสรีในการจัดการศึกษา ทั้งแก่สถานศึกษา ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนองค์กรท้องถิ่น

การที่รัฐบาลสัญญาว่าจะจัดให้มีการศึกษาที่ดีขึ้น หรือให้เงินทุนเงินช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ นั้น มีนัยสำคัญว่า รัฐบาลจะนำเงินภาษีอากรมาใช้ในกิจการเหล่านั้น ซึ่งอาจจะหมายความถึงการเพิ่มภาษีบางประเภทด้วย ซึ่งการให้รัฐสวัสดิการเหล่านี้เป็นนโยบายหลักของพรรค LP อยู่แล้ว ในขณะที่เป็นที่เข้าใจกันว่านโยบายของ CP จะออกมาในรูปของการให้เสรีในทุกเรื่อง คือให้ผู้มีหน้าที่จัดทำกันไปภายในกรอบของกฎหมายที่มีอยู่ ซึ่งก็มีนัยสำคัญว่า จะไม่มีการขึ้นภาษีเพื่อนำรายได้มาจัดสวัสดิการของรัฐ

ดังนั้น นโยบายการศึกษาที่แตกต่างกันเช่นนี้จึงเป็นจุดยืนของแต่ละพรรค ที่ประชาชนจะตัดสินใจว่าต้องการให้พรรคใดเป็นผู้บริหารประเทศ

3.3 แคนาดา

แคนาดามีระบบการศึกษาในระดับประถมและมัธยมที่กระจายอำนาจหน้าที่จากรัฐบาลกลางไปยังรัฐบาลท้องถิ่น อีกทั้งยังจัดได้ว่าเป็นรัฐสวัสดิการ ผู้เรียนไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ดังนั้นรัฐบาลกลางจึงมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแต่เพียงในระดับสูงกว่ามัธยมเท่านั้น

พรรคลิเบอรัล [LIP] ซึ่งเป็นรัฐบาลในปัจจุบันได้เขียนนโยบายการศึกษาไว้เพียงว่า จะลงทุนในด้านการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความรู้ นวัตกรรม และให้โอกาสในการศึกษาต่อหลังระดับมัธยม ใน 2 ประเด็นใหญ่ คือ

1. ให้ผู้มีความบกพร่องทางร่างกายมีโอกาสเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา
2. กำหนดมาตรการต่าง ๆ ด้านการเงิน ได้แก่ การลดหย่อนภาษีให้แก่เงินออมเพื่อการศึกษา ยืดระยะเวลาคืนเงินกู้เพื่อการศึกษา จัดเงินช่วยเหลือเพื่อการศึกษา และจัดเงินงบประมาณในการจัดหาเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์

นโยบายการศึกษาของพรรค LIP จึงเป็นคำสัญญาที่ให้ไว้แก่ประชาชนว่า พรรคจะดำเนินการอย่างไรในการจัดการศึกษา ในประเด็นที่สำคัญที่สุด คือ เรื่องภาษีและการจัดสรรเงินงบประมาณ

3.4 ออสเตรเลีย

รัฐบาลกลางออสเตรเลียได้กระจายอำนาจและหน้าที่ในการจัดการศึกษาขึ้นพื้นฐานหรือที่กำหนดไว้ให้เป็นการศึกษาภาคบังคับให้แก่รัฐบาลท้องถิ่นของรัฐต่าง ๆ หมดแล้ว ดังนั้น รัฐบาลกลางจึงมีหน้าที่เพียงดูแลให้การศึกษภาคบังคับ คือ ในระดับประถมและมัธยม มีมาตรฐานที่ดีเท่าเทียมกันทั่วทั้งประเทศเท่านั้น

แต่ในส่วนของอุดมศึกษา รัฐบาลกลางมีอำนาจและหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและสนับสนุนโดยตรง ดังนั้นทุกพรรคจึงแข่งขันกันในการกำหนดนโยบายที่จะสนองความต้องการของประชาชนมากที่สุด

พรรคลิเบอรัล [LIP] ซึ่งเป็นพรรครัฐบาล ได้ถือโอกาสในการกำหนดนโยบายที่นำไปสู่การจัดสรรเงินงบประมาณให้ทั้งที่ระบุออกมาเป็นตัวเลข และที่เป็นโครงการยังไม่มีมีการประมาณค่าใช้จ่าย แม้ว่าการศึกษาในภาคบังคับจะไม่ใช่หน้าที่ของรัฐบาลกลางโดยตรง แต่ LIP ก็ยังกำหนดนโยบายที่จะจัดงบประมาณเพิ่มให้แก่โรงเรียน และจะให้เงินช่วยเหลือเด็กจากครอบครัวที่ไม่มีรายได้ ตลอดจนเด็กและโรงเรียนในถิ่นกันดาร

ในส่วนของอุดมศึกษา อาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้น LIP ได้กำหนดนโยบายในการจัดสรรเงินงบประมาณทั้งในแบบต่อหัว ต่อโรงเรียน หรือยอดเงินรวม นอกจากนี้ยังมีนโยบายเพิ่มเติมที่เรียนในมหาวิทยาลัย และเสนอทางเลือกสำหรับนักศึกษาออสเตรเลียที่ไม่ได้อยู่ในโควตาการรับทุน การศึกษาให้สามารถจะเรียนต่อโดยเสียค่าเรียนเช่นเดียวกับนักศึกษาต่างชาติได้

ในภาพรวมนั้น แม้ LIP จะเน้นนโยบายการศึกษาอย่างกว้าง ๆ ในระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาและฝึกอบรมเป็นส่วนใหญ่ แต่เกือบทุกนโยบายมีการระบุเงินงบประมาณสนับสนุนทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะ LIP เป็นรัฐบาลอยู่จึงมีข้อได้เปรียบกว่าพรรคอื่น ๆ

พรรคเนชันแนล [NP] เขียนนโยบายการศึกษาที่ครอบคลุม กว้างขวางและลงรายละเอียดลึก ในเกือบทุกเรื่อง เช่น ในเรื่องของนักเรียน ได้วางนโยบายตั้งแต่ความประพฤติ การเรียน สภาพอาคารสถานที่เรียน อุปกรณ์การเรียน การพัฒนาครูและเด็ก หลักสูตร เทคโนโลยีและสิ่งจูงใจ

ในเรื่องของบุคลากรก็มีรายละเอียดถึงระบบบริหาร ศักยภาพของครูใหญ่ การเรียนการสอน และนโยบายต่าง ๆ เกี่ยวกับครู เช่น ค่าตอบแทน การเพิ่มจำนวน ครูจากชนกลุ่มน้อย ตลอดจน เบี้ยกันดาร

นอกจากนั้นยังวางนโยบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและชุมชนกับโรงเรียน และองค์กรเอกชน [NGO] อีกด้วย

นโยบายต่าง ๆ เหล่านี้ครอบคลุมทั้งหมดถึง 24 เรื่องด้วยกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีการระบุตัวเงินของแต่ละโครงการหรืองบประมาณที่จะนำมาใช้ในนโยบายต่าง ๆ เลย

ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะ NP ไม่ใช่พรรคร่วมรัฐบาลก็เป็นได้ ดังนั้นการกำหนดนโยบายของ NP จึงเป็นข้อเสนอว่าหากได้เข้ามาบริหารประเทศแล้วจะดำเนินการในเรื่องใดบ้าง

พรรคเดโมแครต [DP] ซึ่งปัจจุบันเป็นฝ่ายค้านได้กำหนดนโยบายที่แตกต่างตรงข้ามกับนโยบายของพรรครัฐบาล เช่น จะไม่นำเงินช่วยเหลือจากโรงเรียนของรัฐมาแบ่งให้โรงเรียนเอกชน จะไม่มีการขึ้นค่าเล่าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย จะยกเลิก upfront fee และจะปรับปรุงระบบภาษี เป็นต้น

มีนโยบายบางข้อที่เหมือนกับ NP เช่น การสนับสนุนส่งเสริมเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ การเพิ่มบุคลากรครู การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชน

และยังมีอีกหลายนโยบายที่โดดเด่นและแตกต่างไปจากทั้งสองพรรคดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ การลดขนาดชั้นเรียน การให้คำรับรองว่า เด็กอายุ 4 ขวบทุกคน จะมีที่เรียน (ก่อนการศึกษาภาคบังคับ) การให้มีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาประจำโรงเรียน และนโยบายสนับสนุนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม เพราะ DP ไม่ใช่พรรครัฐบาลเช่นกัน นโยบายเหล่านี้จึงไม่มีตัวเงินมารองรับเช่นเดียวกับนโยบายของ NP

3.5 นิวซีแลนด์

พรรคแรงงาน [LP] ประกาศนโยบายการศึกษาไว้ถึง 20 ประการด้วยกัน โดยจัดแบ่งออกเป็น 8 หมวดตามระดับชั้น ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนถึงการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาตลอดชีพ และยังมีโรงเรียนในชนบทกันดารและการศึกษาของชนกลุ่มน้อย (เมารี) ที่แยกออกมาชัดเจน

ในแต่ละหมวด ยังได้กำหนดนโยบายครอบคลุมตั้งแต่คุณภาพมาตรฐานหลักสูตร การเรียน การสอน ครูผู้สอน อาคารสถานที่ อุปกรณ์การสอน เงินทุน เงินกู้ ดอกเบี้ย ค่าเล่าเรียน เบี้ยเลี้ยง กฎหมายที่สัญญาว่าจะออกในอนาคต และการมีส่วนร่วมของชุมชน

นอกจากนั้นนโยบายของพรรคยังให้ความสำคัญในการลดช่องว่างในโอกาสการศึกษามากที่สุด นับตั้งแต่ช่องว่างระหว่างโรงเรียนในชุมชนกับชนบทห่างไกล ระหว่างกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน และที่สำคัญ คือ ช่องว่างเชื้อชาติที่แตกต่าง คือ เมารีซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองเดิมกับคนผิวขาว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนโยบายการจัดการศึกษาให้ชาวเมารีนั้น ได้ประกาศให้เงินทุนสนับสนุนสถานศึกษาก่อนวัยเรียนแบบเมารี เพิ่มจำนวนครูชาวเมารีในโรงเรียนที่มีนักเรียนเมารี และสนับสนุนให้เด็กเมารีได้มีโอกาสเรียนถึงระดับอุดมศึกษา

นโยบายการศึกษาของพรรค LP แห่งนิวซีแลนด์จึงมีเนื้อหาสาระและรายละเอียดในเรื่องต่าง ๆ ที่ชัดเจนมากที่สุด

พรรค ACT ไม่ได้เป็นทั้งรัฐบาลและผู้นำฝ่ายค้าน การกำหนดนโยบายการศึกษาจึงไม่มากทั้งเนื้อหาและลึกในรายละเอียดเหมือนนโยบายของ LP แต่อย่างไรก็ตาม ACT ได้เน้นในเรื่องของเงินทุนอย่างชัดเจน

เช่น สัญญาจะยกเลิกการให้เงินกู้เพื่อการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา แต่จะใช้วิธีการลดภาษีรายได้บุคคลแทน (LP ส่วนตอนนโยบายเงินกู้โดยประกาศว่าจะไม่คิดดอกเบี้ยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในระหว่างกำลังศึกษา ปรับอัตราดอกเบี้ยใหม่ในขณะที่กำลังส่งดอกเบี้ยและเงินต้นหลังเรียนจบแล้ว และเพิ่มจำนวนเงินกู้เป็นต่อวิชา)

ในขณะที่ LP มีนโยบายเพิ่มเงินทุนเพื่อการศึกษา ACT มีนโยบายที่จะลดค่าเล่าเรียนโดยการแยกเงินทุนเพื่อการวิจัยออกจากเงินค่าเล่าเรียน ACT ไม่กล่าวถึงการเพิ่มเงินทุนแต่สัญญาจะทบทวนการจัดเงินทุนในระหว่างการศึกษาระดับต่าง ๆ ให้มีความสมดุลมากกว่าปัจจุบัน เนื่องจากปัจจุบันนี้ระดับอุดมศึกษาได้รับการจัดสรรมากกว่า

และท้ายที่สุด ได้กล่าวถึงการให้เงินอุดหนุนเพื่อการศึกษาว่าจะให้ที่ตัวนักเรียน แทนการอุดหนุนที่สถาบัน

มีข้อควรสังเกตว่า ACT ไม่ได้นำประเด็นของชนกลุ่มน้อยมากล่าวไว้ในนโยบายการศึกษา แต่เขียนไว้ในเรื่องของโอกาสว่า จะสนับสนุนให้ประชาชนทุกคนมีโอกาสเรียนต่อระดับอุดมศึกษา นอกจากนั้นยังคัดค้านระบบโควต้าที่ให้โอกาสผู้เรียนตามเชื้อชาติ (ตรงข้ามกับ LP ที่สนับสนุนส่งเสริมโอกาสแก่ชนกลุ่มน้อย)

และ ACT ยังไม่ได้มีนโยบายเฉพาะเจาะจง เพียงแต่เขียนไว้ว่าจะให้อำนาจแก่ชนกลุ่มน้อยโดยการเพิ่มกำลังซื้อเท่านั้น

ดังนั้น นโยบายการศึกษาของพรรค LP และ ACT ของนิวซีแลนด์ จึงมีหลายเรื่องที่ตรงข้ามกันอย่างชัดเจน

3.6 เยอรมันนี

พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย [SPD] มีนโยบายที่จะสนับสนุนการศึกษาทางวิทยาศาสตร์และการวิจัย เพื่อส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ เช่น ชีววิศวกรรม วิศวกรรมสายพันธุ์ การคิดค้นวัสดุใหม่ ๆ เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ระบบพลังงานใหม่ ๆ เทคโนโลยีด้านการคมนาคม อุตสาหกรรมเคมี วิศวกรรมเครื่องกลและอุตสาหกรรมรถยนต์

SPD เป็นเพียงพรรคการเมืองเดียวในจำนวนทั้งหมดที่ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ที่กำหนดนโยบายการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และการวิจัยไว้อย่างละเอียดชัดเจน ในขณะที่พรรคการเมืองอื่น ๆ ทั้งในเยอรมันและประเทศอื่นไม่ได้ถือว่าเรื่องเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการศึกษา

แม้ว่าการศึกษาในเยอรมันเป็นสิ่งที่รัฐจัดให้แก่ประชาชนโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ตั้งแต่อนุบาลจนถึงอุดมศึกษา ชาวเยอรมันสามารถเรียนได้โดยไม่เสียค่าเล่าเรียน แต่กระนั้นก็ตาม การเรียนต่อในมหาวิทยาลัยยังมีข้อจำกัดเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายส่วนตัวอื่น ๆ ดังนั้น ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดีจึงมีโอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามากกว่า

เพราะรัฐบาลเดิมที่มาจากพรรค CDP ได้จัดการศึกษาฟรีให้ประชาชนมาตลอด SPD จึงต้องยืนยันว่าจะไม่เปลี่ยนแปลงระบบเดิม และจะหยุดยั้งการลดความช่วยเหลือทางการศึกษาด้วย

การเป็นประเทศอุตสาหกรรมนอกจากจะต้องมีหน่วยงานวิจัยค้นคว้าที่ประกอบด้วยนักวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้สูงแล้ว แรงงานในภาคอุตสาหกรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง แรงงานไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนจบมีปริญญาจากมหาวิทยาลัย แต่ต้องมีความรู้ในวิชาชีพของตน SPD จึงเน้นการฝึกอบรมอาชีพและอาชีวศึกษาเพื่อสร้างแรงงานที่มีคุณภาพ ซึ่งรวมทั้งแรงงานสตรีด้วย

นโยบายด้านอาชีวศึกษาและฝึกวิชาชีพ มีการระบุถึงตัวเลขจำนวนแรงงานเป้าหมาย การจัดสรรเงินทุนฝึกช่างฝีมือ อีกทั้งยังระบุพื้นที่ที่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ ในเยอรมันตะวันออกและพื้นที่อ่อนแออื่น ๆ ในเยอรมันตะวันตก

SPD ยังได้กำหนดนโยบายให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตพลเมือง และการให้การศึกษารื่องการเมืองแก่ประชาชน รวมทั้งการต่อต้านกลุ่มขวาจัดและการใช้กำลังรุนแรงอีกด้วย

พรรคคริสเตียนเดโมแครต [CDP] มีนโยบายที่สนับสนุนให้องค์กรของเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนถึงอาชีวศึกษา ส่วนการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษายังคงเป็นหน้าที่ของรัฐเช่นเดิม (เยอรมันนีไม่มีมหาวิทยาลัยเอกชน) แต่อย่างไรก็ตาม CDP สนับสนุนการให้เสรีแก่สถาบันอุดมศึกษาในการวิจัยและการสอน ให้อำนาจมหาวิทยาลัยในการปกครองตนเอง ได้แก่ การจัดการงบประมาณ การรับนักศึกษา และการรับบุคลากร

CDP ไม่ได้กล่าวถึงการให้เงินทุนหรือเงินช่วยเหลือใด ๆ ทางการศึกษา เว้นแต่กล่าวถึงการสนับสนุนพิเศษแก่เด็กสองประเภท คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษและเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ แต่มีนโยบายสำคัญ คือ การลดหย่อนภาษีให้ครอบครัวตามจำนวนบุตร

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า ทั้ง CDP และ SPD ต่างกำหนดเรื่องการให้การศึกษาเรื่องการเมืองแก่ประชาชนทั้งในและนอกโรงเรียน ซึ่งการศึกษาเรื่องการเมืองนี้ นอกจากทั้งสองพรรคของเยอรมันนี้แล้ว มีเพียงพรรครีพับลิกันของสหรัฐฯ อีกพรรคเดียวเท่านั้นที่กำหนดไว้ในนโยบาย

3.7 ญี่ปุ่น

อาจจะเป็นเพราะเหตุที่พรรคเดโมแครตโมเดอเรต [LDP] ปกครองญี่ปุ่นมาเกือบตลอดตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นมีการจัดการศึกษาที่ประสบผลสำเร็จสูง มีการกระจายอำนาจหน้าที่ในการจัดการศึกษาออกไปให้รัฐบาลท้องถิ่น พรรค LDP จึงไม่มีประเด็นใดจะต้องกำหนดเป็นนโยบายมากนัก เพราะถือว่าทุกอย่างดีสมบูรณ์แล้ว

ดังนั้น ในปี 1999 LDP จึงกำหนดนโยบายไว้อย่างสั้น ๆ เพียง 2 ประการเท่านั้น คือ จะเน้นเรื่องศีลธรรมกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

พรรคเดโมแครตแห่งญี่ปุ่น [DP] กำหนดนโยบายการศึกษาที่มีรายละเอียดมากขึ้น เช่น กำหนดขนาดชั้นเรียนสูงสุดไว้ที่ 30 คน ในระดับประถมและมัธยม ประกาศจะปฏิรูประบบการรับเด็กและการให้ทุนการศึกษาในระดับมัธยมปลายและวิทยาลัย (แต่ไม่บอกว่าจะปฏิรูปร่างอย่างไร) และจะให้ความสำคัญแก่การเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และภาษาต่างประเทศ

ทั้งสองพรรคการเมืองของญี่ปุ่นต่างเขียนนโยบายการศึกษาเอาไว้สั้น ๆ โดยไม่มีรายละเอียดใดๆ มีเพียงประเด็นที่เห็นว่ายังบกพร่องอยู่เท่านั้น

3.8 สิงคโปร์

สิงคโปร์ได้ชื่อว่าเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียและในโลกที่มีระบบการศึกษาที่ดี อีกทั้งพรรคพีพีพี แดคชั่น [PAP] ก็ครองอำนาจมานาน พรรคได้ประกาศนโยบายการศึกษาสั้น ๆ แต่ค่อนข้างจะเป็นรูปธรรม คือ ระบุจำนวนคน จำนวนทุนการศึกษา จำนวนสถานที่ หรือจำนวนเงิน ในนโยบายและมาตรการหลายข้อ

เช่น จะให้ผู้จบมัธยม 30,000 คน ที่ไม่อาจจะเรียนต่อในมหาวิทยาลัย มีการเรียนรู้ทักษะใหม่ กำหนดสัดส่วนผู้จบมัธยมที่จะเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยและโพลีเทคนิคเป็นตัวเลข 20 ต่อ 40 เปอร์เซนต์ ซึ่งหมายความว่าที่เหลืออีก 40 เปอร์เซนต์ อาจจะเข้าสู่กำลังแรงงาน ซึ่งรัฐบาลก็ยังต้องการให้กลุ่มนี้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดเพิ่มจากเดิมเท่าตัว

การกำหนดนโยบายในระดับต่อจากมัธยมให้ชัดเจนเช่นนี้ จึงเท่ากับการที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้ผู้จบมัธยมศึกษาที่มีการเรียนต่อหรือฝึกอบรมแรงงานหมดทั้ง 100 เปอร์เซนต์

การที่สิงคโปร์สามารถทำเช่นนี้ได้เพราะเป็นประเทศรัฐเดี่ยว มีขนาดเล็ก มีเศรษฐกิจดี และรัฐบาลเข้มแข็ง รวมทั้งยังมีการจัดสรรทุนการศึกษาต่อไว้ให้นักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้น้อยถึง 300,000 ทุนด้วย (คิดเป็นเกือบ 10 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งประเทศ 4 ล้านคน)

นอกจากนั้น PAP ซึ่งเป็นรัฐบาลยังกำหนดนโยบายเรื่องการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ของนักเรียนไว้ถึง 100 เปอร์เซ็นต์ หมายความว่า นักเรียนสิงคโปร์ทุกคนจะมีคอมพิวเตอร์ใช้ มีการระบุจำนวนเงินในการจัดซื้อ กำหนดมาตรฐานว่า ทุกโรงเรียนประถมจะมีคอมพิวเตอร์ใช้ 100 เครื่อง

อาจจะเป็นเพราะการจัดการศึกษาของสิงคโปร์มีมาตรฐานที่ดีมาก พรรคเนชั่นแนลโซลิดาไรตี้ [NSP] ซึ่งเป็นฝ่ายค้านจึงไม่ค่อยจะมีประเด็นใดที่นำมาเสนอเป็นแนวนโยบายให้เลือกได้ แต่จากนโยบายเพียง 3 ข้อที่ NSP เสนอไว้ นั่น ก็สะท้อนให้เห็นว่า พรรคเป็นตัวแทนของคนกลุ่มน้อยที่อาจจะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่างไปจากประชาชนส่วนใหญ่

NSP ได้กำหนดนโยบายจะสร้างความเป็นธรรมในการแข่งขันด้านการศึกษา เพื่อป้องกันการกีดกันเด็กที่มาจากครอบครัวรายได้น้อยไม่ให้เข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชน (แสดงว่าโรงเรียนเอกชนมีมาตรฐานดีกว่าโรงเรียนรัฐ และมีค่าเล่าเรียนสูงกว่า)

นอกจากนั้น NSP ยังกำหนดนโยบายจะให้รัฐจัดการศึกษาฟรีในทุกระดับ ตั้งแต่ประถมถึงอุดมศึกษา รวมการศึกษาผู้ใหญ่และสายอาชีพ

มีข้อสังเกตว่า NSP ไม่ได้ระบุว่า จะนำเงินงบประมาณส่วนใดมาใช้ในการจัดการศึกษาฟรีทั่วประเทศ จะเป็นค่าใช้จ่ายเท่าใด เป็นในรูปเงินอุดหนุนช่วยเหลือแบบใด

อาจจะเป็นเพราะนโยบายที่ไม่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม จึงทำให้พรรคไม่ชนะการเลือกตั้งแม้แต่ที่เดียวในปี 1996

3.9 มาเลเซีย

มาเลเซียมีระบบจัดการศึกษาที่คล้ายกับอังกฤษหลายอย่าง เช่น มีคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น [LEA] ดูแล รัฐบาลกลางได้กระจายอำนาจหน้าที่ในการจัดการศึกษาลงมาหมดแล้ว เหลือเพียงการควบคุม ตรวจสอบ กำหนดหลักสูตร แบบเรียนและการสอบไล่เท่านั้น อีกประการที่สำคัญคือ การใช้เงินอุดหนุนเป็นเงื่อนไขที่ทำให้ท้องถิ่นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของรัฐบาลกลาง

แม้จะไม่มีนโยบายการศึกษาของพรรค UMNO ของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด หรือของกลุ่มแนวร่วมแห่งชาติ [BN] ของรัฐบาลมาให้ศึกษา แต่นโยบายการศึกษาของพรรคเดโมแครติกแอคชั่นแห่งชาติ [DAP] ก็สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่ซ่อนอยู่ระหว่างเชื้อชาติในมาเลเซีย เช่น

- จะทบทวนข้อห้ามต่างๆ ที่เป็นกฎระเบียบบังคับในสถาบันการศึกษาขั้นสูง
- ต้องสนับสนุนภาษาที่แตกต่างของเชื้อชาติและการใช้ภาษาต่างชาติด้วย

- สนับสนุนให้มีกรรมาธิการใช้ภาษาพูดที่แตกต่าง รวมทั้งภาษาที่ใช้ในโรงเรียนจีนด้วย
- ให้ยกเลิกข้อกีดกันเช่นระบบโควตา

ถึงแม้จะมีปัญหาเรื่องเชื้อชาติในประเทศ DAP ก็ยังให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล โดยได้กำหนดไว้เป็นนโยบายว่าจะพัฒนาและส่งเสริม ซึ่งมีรายละเอียดว่า จะให้ทุกห้องเรียนและห้องบรรยายสามารถเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตได้

ผลวิเคราะห์การศึกษา

พรรคการเมืองที่ทำการศึกษา ได้เขียนหรือกำหนดนโยบายการศึกษาใน 5 ลักษณะ คือ

6. แสดงจุดยืน วิสัยทัศน์ เจตนารมณ์และแนวทาง ในการที่จะสนับสนุนส่งเสริม หรือยกเลิกเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น

“ปรับโครงสร้างการบริหารควบคุมในระดับมลรัฐใหม่ เพื่อลดกฎระเบียบต่าง ๆ ให้โรงเรียนมีความยืดหยุ่นในการบริหารมากขึ้น ให้เด็กเกรด 3 ทุกคนอ่านหนังสือออก ครูจะต้องมีความสามารถในการสอนตามมาตรฐานที่กำหนด ครูที่ดีจะมีรางวัลให้ และโรงเรียนใดที่ไม่มีคุณภาพจะต้องได้รับการปรับปรุง”

นโยบายเรื่อง “การสร้างโรงเรียนของรัฐให้เข้มแข็ง”

ของพรรคเดโมแครต สหรัฐฯ

“ครูผู้สอนทุกคนจะต้องมีความรู้ ในโรงเรียนมีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี ได้แก่ ระบบอินเทอร์เน็ตให้นำมาใช้ในการเรียนการสอน ทั้งผู้เรียนและผู้สอนใช้สื่อกลางคือ อินเทอร์เน็ต และ

นักเรียนเกรด 8 ทุกคนจะต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น “

นโยบายเรื่อง “เทคโนโลยี”

ของคลินตัน

“ให้ลดขนาดชั้นเรียนในโรงเรียนประถมเหลือสูงสุดไม่เกิน 18 คน และในโรงเรียนมัธยมสูงสุดไม่เกิน 20 คน”

นโยบายเรื่อง “ปฏิวัตรบบการศึกษาในศตวรรษที่ 21”

ของอัล กอร์

“สนับสนุน block grant (เงินช่วยเหลือเป็นก้อนที่โรงเรียนสามารถจัดแบ่งการใช้ได้เอง) สนับสนุน school rebates (เงินชดเชยให้แก่โรงเรียน) สนับสนุน charter schools (การตั้งโรงเรียนเอกชนที่อนุญาตให้จัดตั้งโดยบุคคล ครู บิตามารดา หรือนิติบุคคล ภายใต้กฎหมายของ

มลรัฐ) และสนับสนุนระบบให้ vouchers (คูปองเงินช่วยเหลือที่นักเรียนใช้แทนค่าเล่าเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้เลือกโรงเรียนได้เอง ไม่ต้องเรียนในโรงเรียนที่รัฐจัดหาให้)

นโยบาย “การให้เสรีแก่ผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนให้บุตร”

ของพรรครีพับลิกัน สหรัฐฯ

“วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยจะได้รับอำนาจในการปกครองตนเอง โดยมีการแข่งขันระหว่างกัน กระชับหลักสูตรให้แน่นและมีการจัดการที่ดีขึ้น การวิจัยและการสอนต้องเป็นสากล และปรับปรุงคุณภาพการสอน

ให้สิทธิการร่วมตัดสินใจที่เป็นประชาธิปไตยในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย”

นโยบาย “ทำวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยให้ทันสมัย”

ของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย [SPD] เยอรมันนี

“ให้อำนาจมหาวิทยาลัยในการจัดการงบประมาณเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการใช้จ่าย ให้อำนาจในการรับบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรแรกเข้า”

นโยบายเรื่อง “อำนาจในการปกครองตนเอง”

ของพรรคคริสเตียนเดโมแครต เยอรมันนี

“ด้วยความเคารพในวัฒนธรรมประเพณี เรามุ่งที่จะสอนศีลธรรมให้แก่เยาวชนญี่ปุ่น เพื่อให้พวกเขาตระลึกถึงคุณภาพของการศึกษาและเพิ่มพูนชีวิตครอบครัวของประชากรทุกคน”

นโยบาย “จะสอนศีลธรรมให้แก่เยาวชน”

ของพรรคลิเบอรัลเดโมแครตค ญี่ปุ่น

7. บอกให้รัฐถึงโครงการใหม่ที่จะริเริ่มดำเนินการ ซึ่งอาจจะเป็นเพียงการกล่าวถึงโครงการแต่อย่างเดียว หรือโครงการพร้อมการจัดสรรเงินงบประมาณดำเนินการ ก็ได้

“ให้ทุกโรงเรียนของรัฐจัดให้มีการสอนและกิจกรรมในเรื่องประชาธิปไตยปีละ 1 วันเต็ม”

นโยบาย “ประชาธิปไตยศึกษา”

ของพรรครีพับลิกัน สหรัฐฯ

“โครงการทางสูงงานวิชาชีพ โดยการฝึกอบรมผู้เข้าสู่แรงงานใหม่ เป็นเงิน 43 ล้านดอลลาร์ในช่วงเวลาระหว่างปี 1998 ถึง 1999”

นโยบาย “ด้านอาชีวศึกษาและการฝึกอบรม”

ของพรรคลิเบอรัล ออสเตรเลีย

“ทำโครงการร่วมกับองค์กรฟุตบอลพรีเมียร์ลีก ตั้งศูนย์สนับสนุนการเรียนในสถานที่ของ

ฟรีเมียร์ลีด สำหรับเด็กในท้องถิ่นที่มีผลการเรียนต่ำกว่ามาตรฐาน โดยเริ่มโครงการนำร่องในระหว่าง
ฤดูแข่งขันปี 1997/98”

นโยบาย “ลดความเสียเปรียบทางการศึกษา”

ของพรรคแรงงาน สหราชอาณาจักร

“ริเริ่มระบบการคืนภาษี 2 เปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างเงินเดือนแก่บริษัทที่สนับสนุนให้ลูกจ้างรับ
การฝึกอบรม ให้ลูกจ้างที่มีอายุต่ำกว่า 19 ปี ได้เรียนสัปดาห์ละ 2 วัน โดยรับค่าจ้างเต็มเวลา”

นโยบาย “สังคมแห่งการเรียนรู้”

ของพรรคลิเบอรัล สหราชอาณาจักร

“จัดตั้งโครงการเรียนรู้ในชุมชน [Community Learning Programs: CLPs] เพื่อสนับสนุน
การมีส่วนร่วมของชุมชน”

นโยบาย “การศึกษาผู้ใหญ่และการเรียนรู้ของชุมชน”

ของพรรคแรงงาน นิวซีแลนด์

8. กำหนดแนวทางการจัดสรรงบประมาณ เพื่อการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ

“จัดสรรเงินทุนเพื่อการซื้อคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุก ๆ ปี เป็นเวลา 10 ปี

ให้เงินช่วยเหลือสนับสนุนการอ่านออกแก่โรงเรียนของรัฐเป็นเงิน 670 เหรียญ ต่อหัวสำหรับ
โรงเรียนอนุบาล ชั้นประถมหนึ่งและสองที่มีเด็กอ่านหนังสือช้ากว่ามาตรฐาน”

นโยบาย “แก้ไขปัญหาค่าการเรียนรู้หนังสือของเด็กในโรงเรียน”

ของจอร์จ บุช

“เพิ่มเงินช่วยเหลือการศึกษาอีก 106 เหรียญ เป็น 11,406 เหรียญต่อหัว เพิ่มเงินรายได้
ให้มหาวิทยาลัยเป็นประมาณ 8.55 พันล้านเหรียญ จัดงบประมาณสำหรับค่าใช้จ่ายในการวิจัยปีละ
450.3 ล้านดอลลาร์ จัดสรรเงินเพื่อตั้งเครือข่ายคอมพิวเตอร์ให้แก่สถาบันวิจัยและอุตสาหกรรม เป็น
จำนวน 19.5 ล้านดอลลาร์”

นโยบายเรื่อง “การศึกษาระดับสูง”

ของพรรคลิเบอรัล ออสเตรเลีย

“ให้เงินทุนสนับสนุนโครงการยุติช่องว่างในการเข้าเรียนระหว่างเด็กเมารีและผิวขาว ให้เงินทุน
ช่วยเหลือการก่อตั้ง Kohanga Reo”

นโยบาย “การจัดการศึกษาให้ชนกลุ่มน้อย (เมารี)”

ของพรรคแรงงาน นิวซีแลนด์

“ลงทุนเป็นเงิน 20 ล้านเหรียญในเวลา 4 ปี เพื่อการจัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ฝึกอบรม การใช้เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลใหม่ ๆ และการมีอินเทอร์เน็ตใช้ รวมทั้งการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ”

นโยบายของพรรคลิเบอร์ล ของแคนาดา

9. แก้ปัญหา

“รณรงค์ไม่ให้เด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางเพศ เพื่อป้องกันปัญหาการตั้งครรภ์ใน วัยเรียน ซึ่งเป็นสาเหตุให้แม่วัยรุ่นต้องเลิกเรียน และเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาสังคมอีกมากมายใน อนาคต”

นโยบาย “การมีเพศสัมพันธ์ในโรงเรียน”

ของจอร์จ บุช

“ลดช่องว่างในการศึกษาก่อนวัยเรียนระหว่างเด็กผิวขาวและเมารีพื้นเมือง”

นโยบาย “ลดช่องว่างในสังคม ในระดับการศึกษาก่อนวัยเรียน”

ของพรรคแรงงาน นิวซีแลนด์

10. ปฏิวัติ ปฏิรูป เปลี่ยนแปลง ยกเลิก คัดค้าน แสดงจุดยืนที่ไม่เห็นด้วยกับ นโยบายของพรรคอื่น ซึ่งอาจจะมีการเสนอแนวทางใหม่พร้อมไปด้วยก็ได้

“สร้างความเป็นธรรมในการแข่งขันด้านการศึกษา โดยคัดค้านระบบการตัดสินด้วยความสามารถ “meritocracy in education” ซึ่งจะตัดสินเด็กก่อนเวลาที่พวกเขาจะพัฒนาขีดความสามารถ สูงสุดในวัยที่สมควร และจะให้บทวนอัตราค่าเล่าเรียนในโรงเรียนเอกชน เพื่อป้องกันการกีดกันเด็ก จากครอบครัวที่มีรายได้น้อยไม่ให้มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนเอกชนเหล่านั้น”

นโยบายของพรรคเนชั่นแนลโซลิทาริตี สิงคโปร์

“ยกเลิกกฎหมายบังคับให้นักศึกษาต้องเป็นสมาชิกองค์กรนักศึกษา”

นโยบายเรื่อง “อุดมศึกษา”

ของพรรค ACT ของนิวซีแลนด์

“ยกเลิกโครงการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา และให้ครอบครัวเตรียมเงินทุนเพื่อการศึกษา เช่น เปิดบัญชีออมทรัพย์เพื่อการศึกษา”

นโยบายเรื่อง “ค่าเล่าเรียน”

ของพรรครีพับลิกัน สหรัฐฯ

“เปลี่ยนระเบียบการใช้เงินงบประมาณ ให้ครูใหญ่มีอำนาจเต็มในการควบคุมงบประมาณ ไม่ต้องใช้บริการจัดซื้อของ LEA ถ้าไม่ต้องการ สามารถทำการจัดซื้อจากภาคเอกชนโดยสัญญาว่าจ้างตรงได้”

ลดบทบาทหน้าที่ของ LEA ให้เหลือเพียงรับผิดชอบให้เด็กทุกคนในพื้นที่ที่มีสถานที่เรียนที่เหมาะสม ไม่มีอำนาจก้าวก่ายในการบริหารงานประจำวันของโรงเรียนอีกต่อไป”

นโยบาย “Free School”

ของพรรคอนุรักษนิยม สหราชอาณาจักร

“เพิ่มอำนาจให้ LEA ในการออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงหน้าที่รับผิดชอบการให้บริการการศึกษา ยกมาตรฐาน จัดสรรเงินทุนและกำหนดนโยบายการรับนักเรียน

ปฏิรูปขบวนการตรวจสอบโรงเรียนให้มีระบบตรวจสอบตนเอง ให้ผู้ตรวจการทำหน้าที่ให้คำปรึกษาด้านการปรับปรุงโรงเรียน ให้มีการรายงานว่ามีทรัพยากรเพียงพอหรือไม่ และยกเลิกระบบการประมูลเพื่อเป็นผู้ตรวจการ”

นโยบาย “การศึกษาในโรงเรียน”

ของพรรคลิเบอรัล สหราชอาณาจักร

ข้อสรุปการศึกษา

1. การกำหนดนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศ ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์มากที่สุด

ดังจะเห็นได้จากนโยบายของพรรคต่าง ๆ ที่ได้กำหนดแนวทางไว้ คือ

พรรคเดโมแครตของสหรัฐฯ มีนโยบายจะให้ทุกชั้นเรียนมีคอมพิวเตอร์ใช้ ทุกชั้นเรียนและห้องสมุดมีอินเทอร์เน็ตใช้เชื่อมต่อเข้ากับระบบข้อมูลข่าวสาร ในขณะที่คลินตันให้นโยบายว่า ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ และยังมีมองอนาคตว่าจะมีการเรียนการสอนแบบใหม่ในแบบออนไลน์ที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการศึกษาในยุคข้อมูลข่าวสาร การศึกษาภาคบังคับในโรงเรียนจะต้องเตรียมรากฐานที่มั่นคง คลินตันจึงได้ให้นโยบายว่านักเรียนเกรด 8 ทุกคนจะต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น

ส่วนกอร์ ก็ได้ประกาศนโยบายปฏิบัติโรงเรียนในศตวรรษที่ 21 ที่สานต่อนโยบายของพรรคเดโมแครตและคลินตัน และได้ขยายความต่อในเรื่องของการศึกษาออนไลน์ว่า สามารถจะนำมาใช้ในการจัดการศึกษาทางไกล และสามารถนำไปใช้ได้ในวิทยาการการแพทย์ [telemedicine] จะให้สรรหาอาสาสมัครที่มีความชำนาญในเทคโนโลยีมาช่วยสอน และท้ายที่สุดจะให้ทุกโรงเรียนมีซอฟต์แวร์การศึกษาใช้

แม้พรรคีพบลักกันจะไม่มีนโยบายด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์เช่นคู่แข่ง แต่ซุกก็ได้แก้หน้าโดยการประกาศนโยบายพัฒนาโรงเรียนว่าจะจัดสรรเงินทุนเพื่อการซื้อคอมพิวเตอร์เป็นประจำ ทุก ๆ ปี เป็นเวลา 10 ปี

พรรคแรงงานแห่งสหราชอาณาจักร ได้กำหนดนโยบายศักยภาพเทคโนโลยีใหม่ว่า จะสนับสนุนให้ทุกโรงเรียนมีการเชื่อมต่อกับทางด่วนข้อมูลของบริษัทสื่อสารเป็นผู้ดำเนินการ ให้โรงเรียน ห้องสมุด วิทยาลัยและโรงพยาบาลได้ใช้อินเทอร์เน็ตฟรี หรือในอัตราค่าบริการที่ต่ำที่สุด สนับสนุนให้มีการวางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาของชาติ ให้เฟรนไชส์แก่ผู้เข้าร่วมโครงการทั้งภาครัฐและเอกชน ให้โรงเรียนมีอุปกรณ์ที่ทันสมัย โดยจะใช้เงินรายได้จากล็อตเตอรี่มาพัฒนาทักษะของครูผู้สอนในปัจจุบัน ให้มีความสามารถในด้านข่าวสารข้อมูล และสนับสนุนการพัฒนาซอฟต์แวร์การศึกษา ให้นักเรียนทุกคนมีอีเมลแอดเดรสของตนเอง

เช่นเดียวกับพรรคลิเบอรัลของสหราชอาณาจักร ที่ประกาศจะดำเนินการโครงการ “โรงเรียน 2010” ที่เพิ่มค่าใช้จ่ายด้านจัดซื้อหนังสือและอุปกรณ์การเรียนเป็น 2 เท่าในปีแรก และให้นักเรียนอายุ 12 ปีขึ้นไป เข้าถึงเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นประจำทุกสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ

ส่วนพรรคลิเบอรัล ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลของแคนาดา แม้จะมีนโยบายสั้น ๆ ในเรื่องของการศึกษา คือ มีเพียง 5 ข้อ แต่หนึ่งในนั้นคือการประกาศว่าจะลงทุนเป็นเงิน 20 ล้านดอลลาร์ในเวลา 4 ปี เพื่อการจัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ผูกอบรวมการใช้เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลใหม่ ๆ และการมีอินเทอร์เน็ตใช้ รวมทั้งการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งสามพรรคการเมืองของออสเตรเลีย ได้ให้ความสำคัญกับนโยบายเรื่องนี้ แต่ลิเบอรัลในฐานะที่เป็นพรรครัฐบาลอาจจะมีข้อได้เปรียบที่สุดที่สามารถประกาศว่าจะจัดสรรเงินเพื่อตั้งเครือข่ายคอมพิวเตอร์ให้แก่สถาบันวิจัยและอุตสาหกรรม เป็นจำนวน 19.5 ล้านดอลลาร์

ดังนั้นสิ่งที่พรรคเนชั่นแนลและเดโมแครตจะทำได้ คือ การกำหนดมาตรฐานในเรื่องการเรียนการสอนไว้ คือ เนชั่นแนลจะให้ทุกชั้นเรียนมีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ มีอินเทอร์เน็ตและระบบทางด่วนข้อมูล ให้ครูทุกคนใช้คอมพิวเตอร์เป็น และกำหนดสัดส่วนของเด็กต่อคอมพิวเตอร์ว่าเป็น 7.5 คนต่อ 1 เครื่อง จะสนับสนุนให้ทุกโรงเรียนมีซอฟต์แวร์และคอร์สแวร์ใช้

ส่วนเดโมแครตนั้น กำหนดสั้น ๆ ว่า จะให้ครูทุกคนฝึกใช้คอมพิวเตอร์ให้เป็น และจะให้การวิจัยได้รับเงินช่วยเหลือและใช้อินเทอร์เน็ตฟรี

พรรคแรงงานของนิวซีแลนด์ ได้กำหนดว่า ให้ครูได้ฝึกการใช้เทคโนโลยีข่าวสารข้อมูล ต้องการให้มีการศึกษาความเป็นไปได้ที่จะให้สถานศึกษาซื้ออุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์และระบบเครือข่ายเป็นจำนวนมากในแต่ละครั้ง และให้มีการร่วมมือกับฝ่ายธุรกิจเอกชนในการให้การศึกษาแบบปฏิสัมพันธ์ [interactive]”

พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย เยอรมันนี่ซึ่งเป็นรัฐบาลของเยอรมันนี่ได้ประกาศนโยบายที่จะนำประเทศก้าวไปสู่นวัตกรรมและเทคโนโลยี จะให้สังคมนิยมเป็นสังคมเปิดที่ยอมรับความก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยี เป็นชาติแนวหน้าในการแข่งขัน โดยทำให้นวัตกรรมด้านต่าง ๆ กลายเป็นจริง โดยการสนับสนุนเทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งรวมถึงเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลและเทคโนโลยีด้านการสื่อสารคมนาคมด้วย

ญี่ปุ่นเป็นอีกประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มากที่สุดในโลก พรรคเดโมแครตเดโมแครตได้ประกาศนโยบายนำประเทศมุ่งสู่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีว่า นโยบายการศึกษาจะก่อตั้งสังคมนิยมสู่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยการสนับสนุนงานวิจัยวิทยาศาสตร์เบื้องต้นและขั้นสูง และการพัฒนาเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า และจะทำให้ญี่ปุ่นเป็นผู้นำในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและศูนย์ข่าวสารข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ที่จะเปิดกว้างสำหรับทุก ๆ ชาติ

ส่วนพรรคเดโมแครตของญี่ปุ่นนั้น ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เท่ากับการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในขณะที่ทั้งพรรคฟิเลดแอคชั่นและพรรคโซลิดาริตีของสิงคโปร์ ก็ได้ให้ความสำคัญกับนโยบายเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ทั้งคู่ เช่น ที่ฟิเลดแอคชั่นประกาศว่า จะให้นักเรียนสามารถเข้าถึงคอมพิวเตอร์ได้ 100 เปอร์เซ็นต์ โดยการใช้จ่ายเงิน 1500 ล้านดอลลาร์จัดซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ให้โรงเรียนและฝึกครูสอน ทุกโรงเรียนประถมจะต้องมีคอมพิวเตอร์ 100 เครื่อง และพรรคเนชั่นแนลโซลิดาริตีก็ประกาศว่าจะเพิ่มงบประมาณรายจ่ายด้านการศึกษา เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีทันสมัยได้

ท้ายที่สุด พรรคเดโมแครตแอคชั่น มาเลเซียได้ประกาศนโยบายว่า ในยุคอินเทอร์เน็ตที่กำลังมาถึง จะให้ประเทศเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของอนาคตด้านเทคโนโลยี จะให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลอย่างต่อเนื่อง โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนรู้จักใช้คอมพิวเตอร์ ให้ทุกชั้นเรียนและห้องบรรยายเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตได้ แต่ก็ได้ตระหนักในปัญหาอาชญากรรมออนไลน์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ไว้ด้วย

2. ครูเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในการให้การศึกษา พรรคการเมืองมีแนวทางที่แตกต่างกันในนโยบายครู ตั้งแต่นโยบายเข้มงวด ไปจนถึงการให้รางวัลสูงใจ ให้ทุนการศึกษา และเพิ่มเงินค่าตอบแทนให้

พรรคเดโมแครต สหรัฐฯ บอกว่า ครูจะต้องมีความสามารถในการสอนตามมาตรฐานที่กำหนด ในขณะที่ครูที่ทำงานดีจะมีรางวัลให้

นโยบายครูของคลินตัน ที่ให้ครูมีใบรับรองการประกอบวิชาชีพ จะเพิ่มจำนวนการรับครูใหม่ มีการควบคุมและตรวจสอบคุณภาพครู จัดเงินทุนการศึกษาแก่ผู้ที่ต้องการเป็นครู เมื่อเป็นครูแล้วให้มีการฝึกอบรมระหว่างประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะในเรื่องซอฟต์แวร์ทางการศึกษา

ส่วนกอร์นัั้น มีนโยบายปฏิวัติโรงเรียนมัธยมในศตวรรษที่ 21 และนโยบายโครงการ 21st Century Teachers Corps ที่จะให้อำนาจบริหารจัดการแก่ครูใหญ่ ให้มีการสอบทักษะการสอนครู เข้าใหม่ทุกคน เมื่อได้ใบประกอบวิชาชีพแล้วยังต้องมีการประเมินผลงานครูต่อไป ยืนยันนโยบายให้รางวัลครูดี ฝึกอบรมครูให้ใช้เทคโนโลยีใหม่ และเพื่อเป็นการจูงใจให้เข้าสู่วิชาชีพครู จะให้เงินทุนไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ เพื่อชดเชยค่าเล่าเรียนแก่ผู้จบปริญญาครูที่สอบได้ใบประกอบวิชาชีพและไปสอนในโรงเรียนที่มีความต้องการครู และสำหรับผู้ที่ประกอบวิชาชีพอื่น ๆ อยู่ นั้น หากเปลี่ยนไปเป็นครู ก็จะมีเงินพิเศษ 10,000 ดอลลาร์ ให้เป็นค่าฝึกอบรมเพื่อเปลี่ยนวิชาชีพ

บุชไม่ได้พูดถึงนโยบายในการควบคุมมาตรฐานผู้ประกอบวิชาชีพครู แต่ได้ประกาศนโยบายเอาใจครูว่า จะเพิ่มเงินเดือนให้อีกปีละ 8,232 เหรียญ และสนับสนุนการตั้งวิทยาลัยครูที่เปิดสอนหลักสูตรครุศาสตร์ชั้นสูง

พรรคแรงงาน สหราชอาณาจักรได้ให้การรับประกันว่าผู้ที่จบวิชาชีพครูจะมีงานทำ จะยกระดับมาตรฐานอาชีพครูเพื่อให้ได้บุคลากรที่ดีที่สุด จะแก้ปัญหาคุณภาพครูโดยการให้มีความรวดเร็วและยุติธรรมในการถอดถอนครูที่ทำงานไม่ได้ และให้อิสระในการบริหารแก่ครูใหญ่ พร้อมทั้งกำหนดมาตรฐานว่า ผู้ที่จะเป็นครูใหญ่จะต้องผ่านการอบรมในด้านการบริหาร

พรรคอนุรักษนิยม สหราชอาณาจักร เป็นอีกพรรคหนึ่งที่มีนโยบายเอาใจครูมากกว่าที่จะควบคุมครู เพราะพรรคได้กำหนดนโยบาย Free School ว่า จะให้อำนาจครูใหญ่ในการตัดสินใจในการบริหารโรงเรียนในเรื่องต่าง ๆ อย่างเต็มที่ เช่น การจ้างบุคลากรครู การจัดตารางเวลาการสอน การจัดเวลาเรียน การเปิดและปิดภาค การปรับเปลี่ยนหลักสูตร กำหนดเงินเดือนค่าตอบแทนบุคลากร การควบคุมระเบียบวินัยของโรงเรียน รวมถึงการให้เด็กที่เป็นตัวปัญหาออกจากสถานศึกษา เปลี่ยนระเบียบการใช้เงินงบประมาณ ให้ครูใหญ่มีอำนาจเต็มที่ในการควบคุมงบประมาณ

ส่วนพรรคลิเบอรัล สหราชอาณาจักร ประกาศนโยบายยกระดับมาตรฐานการเข้าสู่อาชีพครู โดยจะนำระบบขึ้นเงินเดือนมาใช้ให้รางวัลตอบแทนครูบนพื้นฐานความสามารถในการแข่งขันและการฝึกอบรม และให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่สอนในโรงเรียนที่มีปัญหาพิเศษ

พรรคเนชั่นแนล ออสเตเรีย ประกาศจะพิจารณาเงินค่าตอบแทนให้ครู จะเพิ่มครูเฉพาะด้าน ให้ทุนการศึกษาแก่ผู้จะเป็นครูเฉพาะด้าน สนับสนุนครูที่มาจากชนกลุ่มน้อย ให้ครูที่สอนในโรงเรียนห่างไกลมีเบี้ยกันดารพิเศษ จะให้เงินทุนและเพิ่มจำนวนครู

ในขณะที่พรรคเดโมแครต ออสเตรเลียมีนโยบายสั้น ๆ ว่า ครูจะต้องเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและสถานภาพ

พรรคแรงงาน นิวซีแลนด์ มีนโยบายครูหลายประการ ได้แก่จะให้ครูที่สอนในสถานศึกษาก่อนวัยเรียนมีใบประกอบวิชาชีพเช่นเดียวกับครูในระดับอื่น ๆ และมีการเพิ่มพูนทักษะครูตลอดเวลา จัดหาเงินทุนช่วยเหลือให้บุคลากรด้านนี้เป็นครูที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ทบทวนขั้นตอนการให้คะแนนและวัดผลสถาบันที่ผลิตครู เพื่อให้ผู้จบหลักสูตรสามารถได้รับการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพ และยังคงให้มีโครงการฝึกอบรมครูในชนบทต่อไป พัฒนาแนวทางการให้สิ่งจูงใจแก่ครูที่ย้ายไปสอนในโรงเรียนชนบทที่ขาดแคลนครู โดยให้การประกันว่าจะได้ตำแหน่งที่สูงกว่าเดิม ศึกษาแนวทางที่จะเพิ่มจำนวนครูฝึกหัดที่เพิ่งจบการศึกษาให้ไปสอนในชนบท เช่น ไม่คิดค่าเล่าเรียนและให้ค่าตอบแทนเพิ่มแก่นักศึกษาวิชาครูที่ยอมรับภาระผูกพันว่าจะไปสอนในพื้นที่ชนบทด้วย

พรรคพีเพิลแอกชั่น สิงคโปร์ กล่าวเพียงว่า จะให้อาชีพครูเป็นอาชีพที่น่าสนใจ โดยการทบทวนค่าตอบแทนและเทอมการจ้างใหม่ เพื่อให้ครูที่ได้อยู่ในอาชีพนี้ และยกสถานภาพของครูในสังคม

3. ผู้ปกครองและครอบครัว มีความสำคัญรองลงไปจากครู มีหลายพรรคการเมืองที่ให้ความสำคัญของนโยบายเรื่องนี้ และค่อนข้างจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วม ให้เสรีในการเลือกโรงเรียน และเสนอให้ผู้ปกครองมีการออมทรัพย์เพื่อเป็นทุนการศึกษาของลูก

คลื่นต้นเสนอให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการประเมินความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโรงเรียน เช่น ความก้าวหน้าในการเรียนของเด็ก คุณภาพของครูผู้สอน ขนาดของห้องเรียน ความปลอดภัยในโรงเรียน การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอของเด็ก และอัตราส่วนของผู้ที่จบการศึกษา และเสนอให้ผู้ปกครองมีการออมทรัพย์เพื่อเป็นทุนการศึกษาของลูก

พรรคคริสตจักรไม่ได้ให้ผู้ปกครองเข้าไปมีบทบาทในโรงเรียน แต่ต้องการให้เสรีแก่ผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนให้ลูก รวมถึงการเลือกว่าต้องการให้การศึกษาที่บ้านแก่บุตร

ในสหราชอาณาจักรน่าจะมีปัญหาความขัดแย้งระหว่างผู้ปกครองและคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น และระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน ดังนั้น พรรคแรงงานซึ่งเป็นรัฐบาลได้มีนโยบายว่าจะเพิ่มอำนาจและความรับผิดชอบให้ผู้ปกครอง เพิ่มจำนวนผู้ปกครองในคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่น และให้มีการวางแนวทางในการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของโรงเรียนและผู้ปกครอง

พรรคอนุรักษนิยมก็มีนโยบายที่คล้ายกัน คือ ให้ผู้ปกครองมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงโรงเรียนที่ไม่สามารถจะทำการสอนได้ในระดับมาตรฐาน โดยการนำเรื่องร้องเรียนเพื่อให้ผู้ตรวจการ Ofsted เข้าไปตรวจสอบ

พรรคลิเบอรัล ค่อนข้างจะกำหนดนโยบายที่เป็นกลาง ไม่ให้อำนาจแก่ผู้ปกครองมากเช่นทั้งสองพรรคข้างต้น กำหนดนโยบายเพียงว่า จะให้ผู้ปกครองและนักอนามัย นักการศึกษา ได้ทำงานร่วมกันเพื่อดูแลเด็กในปฐมวัย

พรรคเดโมแครต ออสเตอร์เลีย เขียนไว้เป็นนโยบายว่า จะให้ผู้ปกครองมีทางเลือกในการเลือกโรงเรียนให้ลูกหลานได้เอง ในขณะที่พรรคเนชั่นแนล ออสเตอร์เลีย ก็เขียนว่า จะให้มีโครงการพัฒนาครูและผู้ปกครอง ให้ตั้งองค์กรใหม่มีตัวแทนจากผู้ปกครองและชุมชน และเพิ่มบทบาทของผู้ปกครองและชุมชนในการดูแลการศึกษาของชาติ

พรรค ACT ของนิวซีแลนด์มีนโยบายให้สิทธิผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนให้บุตรหลานเช่นเดียวกัน แต่ขยายความเพิ่มว่าให้มีสิทธิเลือกได้ทั้งโรงเรียนเอกชนและของรัฐ

นโยบายเรื่องโรงเรียนของพรรคคริสเตียนเดโมแครต เยอรมันเขียนไว้ว่า ให้โรงเรียนเป็นแกนนำในการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมของชุมชน ให้นักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในโรงเรียน

4. เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ในประเทศต่าง ๆ ที่ศึกษาจะมีการจัดการศึกษาแบบให้เปล่าในระดับประถมและมัธยมก็ตาม แต่ยังได้ย้ำถึงการให้การศึกษาแก่ผู้มีความบกพร่องและด้อยโอกาสในสังคมเอาไว้อีกด้วย

เช่น ที่พรรคเดโมแครต สหรัฐฯ เขียนไว้ว่าจะให้การศึกษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือที่คลินตันให้ความสนใจกับชาวอเมริกันพื้นเมือง ฮิสปานิกและเปอโตริโก ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา ว่า ต้องการจะจัดปัญหาความยากจนที่เป็นสาเหตุของความไม่เสมอภาคทางการศึกษาของคนกลุ่มนี้ รวมทั้งที่กอร์ได้มีนโยบายว่า จะให้ความช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสให้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย โดยการจัดทุนการศึกษาให้ และจะให้เงินช่วยเหลือแก่โรงเรียนที่มีเด็กนักเรียนพิการทางร่างกายสำหรับค่าใช้จ่ายที่มากกว่านักเรียนปกติ ให้เงินช่วยเหลือโรงเรียนที่จัดสิ่งอำนวยความสะดวกสะดวกแก่นักเรียนที่บกพร่องทางร่างกาย และสนับสนุนการฝึกอบรมครูให้รู้วิธีสอนและดูแลเด็กที่ร่างกายบกพร่อง

พรรคแรงงาน สหราชอาณาจักร มีนโยบายให้การสนับสนุนเด็กด้อยโอกาสแต่ละคนเป็นรายตัว โดยการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทางด้านอุตสาหกรรมและการค้าในเด็กที่มีอายุเกิน 14 ปี

ในขณะที่พรรคเดโมแครต สหราชอาณาจักร ก็มีนโยบายที่จะให้เด็กด้อยโอกาสได้เข้าถึงการศึกษาต่อและการศึกษาในระดับสูง โดยแต่ละสถาบันมีหน่วยรับพิเศษ พร้อมมีทุนการศึกษาให้ด้วย โดยรัฐบาลจะต้องให้เงินทุน

หากจะถือว่าเด็กที่ครอบครัวยากจนไม่มีรายได้เป็นกลุ่มด้อยโอกาสทางการศึกษา พรรคเดโมแครตแคนาดา มีนโยบายที่ชัดเจนว่า จะเพิ่มเงินช่วยเหลือแก่เด็กที่ครอบครัวยากจนไม่มีรายได้ เป็นค่าใช้จ่ายปีละ 2,900 เหรียญ

ส่วนพรรคเดโมแครต ออสเตอร์เลียนั้นต้องการให้เด็กด้อยโอกาสได้ศึกษาถึงขั้นอุดมศึกษา ในขณะที่พรรค ACT ของนิวซีแลนด์จะดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นราย ๆ ไปตามความเหมาะสม

พรรคคริสเตียนเดโมแครต เยอรมันนี้มีโครงการเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ว่า จะทำโครงการพิเศษที่มีความช่วยเหลือด้านการเงินแก่หลักสูตรฝึกอาชีพและวิชาการแก่เด็กเหล่านี้

5. แม้ว่าในหลายประเทศได้กระจายอำนาจและหน้าที่ในการจัดการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา) ไปให้แก่หน่วยงานท้องถิ่นแล้วก็ตาม แต่รัฐบาลกลาง โดยพรรคการเมือง ยังมีส่วนสำคัญยิ่งในการกำหนดแนวนโยบายในเรื่องที่เกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษา เช่น ขนาดของชั้นเรียน หรือการให้เงินอุดหนุน หรือการริเริ่มโครงการใหม่ ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาทั้งในนักเรียน ครู บุคลากร สถานที่เรียน ตลอดจนการบริหารและจัดการได้

6. พรรคการเมืองมีบทบาทมากในนโยบายระดับอุดมศึกษา โดยการจัดงบประมาณในรูปแบบของเงินทุน เงินช่วยเหลือ เงินกู้ เงินอุดหนุน ทั้งแก่สถาบันและผู้เรียน และยังสามารถ

7. ารกำหนดนโยบายลดหย่อนภาษีส่วนบุคคลและองค์กร ตลอดจนสนับสนุนให้มีการออมเงินเพื่อเป็นทุนการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

พรรคเดโมแครต สหรัฐฯ สนับสนุนเงินช่วยเหลือ Head Start เสนอมาตรการลดภาษีเพื่อการศึกษานิวทรีวิทยาลัย โดยยอมให้นำเงิน IRA มาจ่ายค่าเล่าเรียน เสนอให้ทุนการศึกษารายละ 1,000 ดอลลาร์ แก่นักเรียนคะแนนสูงสุด 5 เปอร์เซ็นต์ ที่จบจากโรงเรียนมัธยมปลายทุกแห่ง จะลดหย่อนภาษีอีก 10,000 ดอลลาร์ แก่ครอบครัวที่มีสมาชิกกำลังเรียนต่อหลังมัธยม และให้ลดภาษี 1,500 ดอลลาร์ให้แก่ผู้ที่จ่ายค่าเล่าเรียนวิทยาลัยในปีแรก และหากเมื่อขึ้นปีสองแล้วได้คะแนนเฉลี่ย B ก็จะได้รับสิทธินี้ต่ออีกหนึ่งปี

กอร์ เสนอยกเว้นภาษีเงินออมเพื่อการศึกษาต่อในวิทยาลัย และจะให้สามารถโอนสิทธินี้ข้ามรัฐได้ เสนอให้เครดิตภาษีแก่ภาคอุตสาหกรรมที่มีการวิจัยและพัฒนา ให้เครดิตภาษีสูงสุดถึง 60,000 เหรียญต่อหัวแก่ภาคเอกชนที่จัดการฝึกอบรมให้ลูกจ้าง และเสนอโครงการ 21st Century Teachers' Corps ที่มีเงินทุนเป็นสิ่งจูงใจให้เข้าสู่อาชีพครู

รีพับลิกัน สนับสนุนการให้ทุนการศึกษาในรูปแบบของ Block Grants, School Rebates และ School Vouchers

พรรคลิเบอรัล แคนาดา เพิ่มเงินออมเพื่อการศึกษาที่มีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีให้สูงถึงปีละ

4,000 เหรียญ และนอกเหนือไปจากการให้เงินกู้เพื่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแล้ว ยังยืดเวลาการคืนเงินออกไปถึง 3 ปี หากผู้กู้ยังไม่สามารถจะมั่งงานทำ

พรรคลิเบอรัล ออสเตรเลีย เพิ่มเงินช่วยเหลือการศึกษาอีก 106 เหรียญ ให้เป็น 11,406 เหรียญต่อหัว เพิ่มรายได้ให้มหาวิทยาลัย เพิ่มเงินช่วยเหลือแก่เด็กที่ครอบครัวไม่มีรายได้ ให้เงินช่วย

เหลือโรงเรียนและเด็กในถิ่นกันดาร และยังกำหนดวงเงินให้โครงการและนโยบายเรื่องต่าง ๆ ในทุก ๆ เรื่องที่สามารถจะทำได้

ในขณะที่พรรคเดโมแครต ออสเตรเลียสัญญาว่าจะยกเลิก upfront fee ในระดับปริญญาตรี และจะไม่มีค่าเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษา

พรรคแรงงาน นิวซีแลนด์ สนับสนุนเงินกู้เพื่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเช่นกัน โดยจะให้กู้ได้ถึงวิชาละ 1000 เหรียญ โดยจะไม่มีดอกเบี้ยในระหว่างที่ผู้กู้กำลังศึกษาหรือสำหรับผู้ทำงานแต่มีรายได้น้อย หรือศึกษาเต็มเวลา เมื่อจบทำงานมีรายได้แล้วก็ตาม หากรายได้ไม่ถึง 25,000 เหรียญต่อปีจะไม่ต้องเสียดอกเบี้ย หากมีรายได้ระหว่าง 25,000 -30,000 เหรียญ จะให้คิดดอกเบี้ยในอัตราที่เหมาะสม และถ้ามีรายได้มากกว่า 30,000 เหรียญ จึงค่อยเริ่มจ่ายเงินต้นคืน

ในขณะที่พรรค ACT นิวซีแลนด์ คัดค้านการให้เงินกู้เพื่อการศึกษา โดยกล่าวว่า จะยกเลิกระบบนี้ แต่จะลดค่าเล่าเรียน และให้ลดภาษีรายได้ส่วนบุคคลแทน

แม้เยอรมันจะมีการให้การศึกษาแบบให้เปล่าแล้วก็ตาม แต่คริสเตียนเดโมแครตของเยอรมันก็ยังเสนอนโยบายลดหย่อนภาษีส่วนบุคคลเพื่อเป็นการสนับสนุนการศึกษา โดยจะให้ลดภาษีแก่ครอบครัวเป็นสัดส่วนตามจำนวนบุตร

ทั้งสองพรรคการเมืองของญี่ปุ่นไม่ได้กล่าวถึงนโยบายเรื่องการเงินที่จะสนับสนุนการศึกษา และทำที่สุดนั้น พรรคเนชั่นแนลโซลิดารีตี้ ของสิงคโปร์ สัญญาจะให้รัฐจัดการศึกษาฟรีแก่ประชาชนทุกคนตั้งแต่ระดับประถมถึงอุดมศึกษา

8. ในเรื่องของการบริหารจัดการ รวมถึงการจัดแบ่งงบประมาณที่ได้รับนั้น พรรคการเมืองอาจจะให้การสนับสนุนโดยประกาศหรือกำหนดนโยบายให้สถาบันการศึกษามีเสรีในการปกครองตนเองได้

9. นโยบายการจัดการศึกษาสายวิชาชีพหรืออาชีวศึกษามีความสำคัญไม่แพ้ระดับอุดมศึกษา รวมทั้งการฝึกอบรมระหว่างประกอบวิชาชีพเพื่อยกระดับและมาตรฐานฝีมือแรงงานด้วย พรรคการเมืองสามารถจะมีบทบาทในการกำหนดนโยบายแนวทางที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรม และยังสามารถจะกำหนดแนวทางให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม โดยการจัดสรรเงินทุนช่วยเหลือ หรือใช้มาตรการภาษีจูงใจ เป็นต้น

10. พรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาล อยู่ในสถานภาพที่ได้เปรียบกว่าพรรคฝ่ายค้าน เนื่องจากสามารถใช้จ่ายมาตรการด้านการเงินช่วยในการสนับสนุนให้นโยบายต่าง ๆ บรรลุตามเป้าหมาย

11. พรรคการเมืองสามารถจะกำหนดหรือวางแนวทางหรือโครงการพิเศษต่าง ๆ ในเรื่องการศึกษา ไม่ว่าจะเพื่อการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือเพื่อวางแนวทางให้มีการจัดการที่ดีขึ้นอีก ทั้งนี้ ย่อมขึ้นกับวิสัยทัศน์ของพรรค หรือกลุ่มผู้สนับสนุนพรรค หรือกลุ่มบุคคลที่พรรคต้องการคะแนนเสียงก็เป็นได้

12. บางครั้งนโยบายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะไม่ถูกใจทุกคนเสมอไป เนื่องจากจะมีทั้งผู้ที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์จากนโยบายข้อนั้น

เช่น การกำหนดให้ครูมีใบประกอบวิชาชีพ อาจจะทำให้ครูบางส่วนไม่พอใจ หรือการให้สถานศึกษาต้องมีใบอนุญาตประกอบการ มีการตรวจสอบและประเมินผล อาจจะทำให้ผู้บริหารและครูบางส่วนไม่พอใจ ในกรณีนี้ หากพรรคการเมืองมีจุดยืนและยืนมั่นในหลักการ ก็อาจจะได้คะแนนนิยมจากผู้ปกครองหรือฝ่ายที่ต้องการเห็นมาตรฐานของครูและสถานศึกษาสูงขึ้น

13. พรรคการเมืองอาจเลือกที่จะมีนโยบายให้เสรีแก่สถานศึกษา ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง ให้มากที่สุด หรือมีนโยบายในเรื่องการดูแลควบคุมตั้งแต่ในระดับปานกลางไปจนถึงมากที่สุดก็ได้

ทั้งนี้ น่าจะขึ้นกับปัจจัยว่าในประเทศมีระบบการจัดการศึกษาที่ดีมานานแล้วหรือยัง เพราะหากระบบการจัดการศึกษายังอ่อนแอหรืออยู่ในระยะแรกเริ่ม การจัดการศึกษาของชาติจะเข้มแข็งและพัฒนาอย่างรวดเร็วได้ หากพรรคการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคที่เป็นรัฐบาลให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่

บทที่ 4

ข้อเสนอแนะ

ประเทศไทย ได้ก้าวเข้าสู่วิถีทางแห่งการปฏิรูปการศึกษา นับตั้งแต่ที่ได้มีการจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 และในวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก็ได้มีการประกาศใช้

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เพื่อกำหนดให้รัฐจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนการศึกษาทั้งในภาครัฐและเอกชน ให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปวิทยาการต่าง ๆ เร่งรัดการศึกษาวិทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ รวมทั้งการจัดการศึกษาของรัฐให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่นและเอกชนตามที่กฎหมายบัญญัติ และให้ความคุ้มครองการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ

เห็นได้ว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมและยกระดับการศึกษาของคนในชาติในทุก ๆ ระดับชั้นและอายุ นับตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน ดังนั้น การศึกษาวิจัยนโยบายการศึกษาของพรรคการเมืองในต่างประเทศในครั้งนี้ แม้จะมีข้อแตกต่างในระบบการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศ ตลอดจนความแตกต่างในทางสังคมและเศรษฐกิจก็ตาม แต่ก็สามารถจะนำบางสิ่งมาเทียบเคียงเชื่อมโยงกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองในประเทศไทย ดังนี้ คือ

1. พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติได้เปิดศักราชใหม่ในการจัดระบบ โครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษาอย่างกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากทำให้มีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (มาตรา 9 (1))

จึงเป็นการสมควรที่พรรคการเมืองไทยจะได้ศึกษาแนวทาง วิธี และมาตรการที่เหมาะสมสอดคล้องกับ พ.ร.บ. โดยกำหนดเป็นนโยบายการศึกษาของพรรค ที่จะดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ดังกล่าวเหล่านั้น

2. ใน พ.ร.บ. ฉบับนี้ยังได้เสนอกฎใหม่ ๆ ในการจัดการการศึกษา อาทิเช่น การกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษา การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กร

กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น (มาตรา 9 (3,4,5,6)) ซึ่งในประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ พรรคการเมืองต่าง ๆ ในหลาย ประเทศได้ให้การสนับสนุน (หรือคัดค้าน) โดยกล่าวไว้ในรายละเอียดที่มีความแตกต่างกันดังตัวอย่าง ที่ได้นำมาเสนอไว้ในงานวิจัย

โดยเหตุผลสำคัญที่พรรคการเมืองมีส่วนสำคัญยิ่งในการสนับสนุนให้การปฏิรูปการศึกษาของชาติ ดังนั้น พรรคการเมืองจึงสามารถจะหยิบยกเรื่องใด ประเด็นใดประเด็นหนึ่ง บางประเด็น หรือทั้งหมด มาศึกษาแนวทางที่เหมาะสมสอดคล้องกับนโยบายในภาพรวมของพรรค และกำหนดนโยบายการศึกษาที่แสดงจุดยืน เจตนารมณ์ ที่จะส่งเสริม วางแนวทางการปฏิบัติ ขยายผล หรือแม้แต่คัดค้านไม่เห็นด้วย หรือต้องการจะยกเลิกแนวทางปฏิบัติข้อใดข้อหนึ่งได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงรูปแบบของสังคม และเศรษฐกิจของประเทศเป็นหลักสำคัญ

3. พรรคการเมืองสามารถที่จะแสดงวิสัยทัศน์ของพรรค โดยการกำหนดนโยบายในรูปของโครงการใหม่ ๆ ในบริบทต่าง ๆ ของ พ.ร.บ. การศึกษา พร้อมการกล่าวถึง หรือกำหนดตัวเงินงบประมาณสนับสนุน ในกรณีที่พรรคได้รับการเลือกให้เป็นรัฐบาลหรือผู้ดูแลการจัดการศึกษา

เช่น การจัดการศึกษาให้แก่คนพิการ หรือบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ การสนับสนุนจากรัฐ เงินอุดหนุนจากรัฐ ตลอดจนการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี ซึ่งจะเป็นแนวทางให้มีการออกกฎ ระเบียบ ข้อกำหนด และข้อปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ต่อไป

4. พรรคการเมืองสามารถจะมีบทบาทที่สำคัญในการหยิบยกปัญหาในด้านการศึกษา และกำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหานั้น เช่น ปัญหาความไม่เสมอภาคในการให้การศึกษา ปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ฯลฯ

การกำหนดนโยบาย ตลอดจนมาตรการในการแก้ไขปัญหานั้น จะเป็นทางหนึ่งที่ทำให้สาธารณชนได้รับรู้ถึงปัญหาพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขที่พรรคการเมืองจะดำเนินการ

5. การกำหนดนโยบายการศึกษาในเรื่องของเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้เพราะจากการศึกษานโยบายของพรรคการเมืองต่าง ๆ ในต่างประเทศพบว่า มีประเทศที่ให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้มากที่สุด ดังนั้น เพื่อให้ประเทศไทยมีทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพ สามารถแข่งขันได้ในระดับโลก จึงสมควรที่พรรคการเมืองจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ โดยทางหนึ่งที่สามารถจะทำได้คือการกำหนดไว้เป็นนโยบาย ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดได้ตามความเห็นของแต่ละพรรค

6. นโยบายการศึกษาของพรรคการเมือง ควรให้ความสำคัญต่อครูและผู้บริหาร ซึ่งมีส่วนสำคัญที่สุดในกระบวนการเรียนรู้ของเด็กในวัยเรียนระดับต่าง ๆ

7. แม้ว่า พ.ร.บ. การศึกษาฉบับนี้จะให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจในการจัดการศึกษา จากส่วนกลางไปยังเขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองท้องถิ่นก็จริง แต่รัฐบาลกลาง และพรรคการเมืองสามารถจะกำหนดมาตรฐานการศึกษา ตลอดจนการจัดสรรเงินงบประมาณ เงินอุดหนุน เงินช่วยเหลือ ตลอดจนการริเริ่มโครงการใหม่ๆ ได้ ดังเช่นการที่บางพรรคการเมืองในบางประเทศที่มีการกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาให้ท้องถิ่น ได้กำหนดไว้ในนโยบาย

8. พรรคการเมืองมีอำนาจในการใช้กลไกระบบภาษีและเงินอุดหนุน รวมทั้งเงินกู้เพื่อการ ศึกษา โดยสามารถกำหนดไว้เป็นนโยบายการศึกษาของพรรค และให้มีการดำเนินการตามนั้น

เอกสารอ้างอิง

1. Directory of U.S Political Parties , <http://www.Politics.com/parties.htm>
2. 1996 Democratic National Platform, The Official Site of Democratic National Committee, <http://www.democrats.org/hq/resources/platform/index.html>
3. The 1996 Republican Platform , Republican National Committee, <http://www.mc.org/AboutUs-Action.asp?FormMode=HistoryOfTheGOP&LinkType=Text&ID=143>
4. The White House at Work:Education, January-September 1999, <http://www.whitehouse.gov/WHwork>
5. Presidency 2000 : Al Gore , <http://www.algore2000.com>
6. George W. Bush Prosperity With A Purpose, <http://www.georgewbush.com>
7. The Labour Party's Manifesto [UK] , <http://cgi.bbc.co.uk/election97/framedir/partiesframe.htm>
8. Moving Ahead Towards a Citizens' Britain , The Liberal Democrat Policy Review, <http://www.cix.co.uk/~brighton98/agenda/papers/review/index.htm>
9. The Conservative Party, <http://www.Conservative.org.uk>
10. The Platform in Brief, The Liberal Party of Canada Website, <http://www.liberal.ca/publication/platform/platbrief.htm>
11. Elections in Australia, [ysiwyg://frame4.109/http://www.a.../elections/election/australia.htm](http://www.a.../elections/election/australia.htm)
12. Higher Education, The Liberal Party of Australia , <http://www.liberal.org.au/ARCHIVE...n98/policy/highered/highered.html>
13. Education Policy, National Party of Australia-Queensland POLICIES, <http://www.npa.org.au/qld/polcy/polhead7.htm>
14. Australian Democrat Policies, <http://www.democrats.org.au/issue/edhighereducation.html>
15. The Future is with Labour, Labour, New Zealand 2000, <http://www.labour.org.nz/InfoCentre1/Plolcies/educationgroup.html>
16. ACT Policy, ACT New Zealand, <http://www.act.org.nz/policy/index.xml>
17. Work, Innovation and Justice, SPD Manifesto for the 1998 General Election [Germany] , <http://spd.de/english/congress/indexm.htm>
18. Christian Democratic Union [Germany] , <http://www.agora.stm.it/politic/g-edu.htm>
19. Party Principles; New Party Platform; New Party Declaration: A New Departure Toward The 21st Century, Liberal Democratic Party, <http://www.jimim.or.jp/jimin/english/outline/e-outline-1.html>

20. Our Basic Philosophy and Policies, The Democratic Party of Japan, <http://www.dpj.or.jp/english/index.html>
21. Young PAP- Online, People's Action Party, Singapore, <http://www.youngpap.org.sg/>
22. The Solidarity Web, National Solidarity Party Singapore, <http://www.nsp.org.sg/>
23. Democratic Action Party, Malaysia, <http://www.malaysia.net/dap/index.htm>
24. นายกมล สุดประเสริฐ และ นายสุนทร สุนันท์ชัย, รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศต่างๆ, นำเสนอ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, สิงหาคม 2542
25. Council of Local Authorities International Relations, **Local Government in Japan**, 1997
26. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการวิจัย เรื่อง แนวทางการจัดโรงเรียนในกำกับของรัฐ [Charter School]: บทเรียนจากต่างประเทศ, สิงหาคม 2542